

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BROKEN HEARTS

usa today bestselling author

M. O'KEEFE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KIRIK KALPLER

M. O'Keefe

İçindekiler

Kapak

Başlık Sayfası

Önsöz

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

On Birinci

Bölüm On İkinci

Bölüm On

Üçüncü Bölüm

Bölüm On Dört Bölüm

On Beş Bölüm On Altı

On Yedinci Bölüm On

Sekizinci Bölüm On

Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm

Bölüm Yirmi Bir

Yazar Hakkında

Midnight Dynasty Telif

Hakkı Hakkında

PROLOGUE

Havadaki kan ağzımın arkasında bir tat bıraktı. Bakır ve tanıdık bir tat. Neredeyse rahatlatıcı. Çocukluğumun tadı. Noel'in ve Cumartesi gecelerinin. Doğum günlerinin.

Poppy karanlıkta bir hayalet gibi çimenlikte koştu.

Git, diye düşündüm. *Hadi prenses*. Söylemediğim sözlerim, sırtında onu daha hızlı iten bir eldi. Daha ileri. Constantine'lere gitmeyecekti. Bundan emindim. Caroline'ın manipölasyonlarıyla sarsılmıştı.

Arabamı yolun aşağısında bırakmıştım. Anahtarlar içindeydi. Bir zula para. Onu izleyen bir adamım vardı; onu arabaya bindirmek için elinden geleni yapacaktı. Ya da bayılana kadar onu takip eder, sonra da arabaya bindirirdi.

Dua, rahipler tarafından içimden tamamen sökölüp atılmamıştı ve içimde kalan her şeyi gökyüzüne gönderdim. *Lütfen o arabaya bin*. Sadece arka koltuğa tırmanıp saklanmak için bile olsa. Theo ona her ne ilaç verdiyse uyusun.

On dakika öncesine kadar karanlık ormanda tek başına ilerliyor, uslu bir kız gibi patikadan ayrılmıyordu. Theo sadece onun şoförüydü. Caroline Constantine onun nazik vaftiz annesiydi ve ben de fırsat buldukça onun hassas derisinden ısırıklar alan bir kurdum. Ama şimdi her şey farklıydı. Yol yoktu. Evi yanmıştı. Caroline başından beri ona yalan söylüyordu. Şoförü Morelli'ler için çalışan bir casustu.

Bu ormandan siktir olup gitmesi gerekiyordu.

Ama büyük kötü kurttan yardım almayacaktı, bundan emin olmuşum.

Kız kardeşine ulaşacaktı. Poppy zekiydi. Yetenekliydi. Çok cesurdu. Kız kardeşine ulaşırdı ve birbirlerine göz kulak olurlardı. Zilla'ya haber verirdim, ortadan kaybolmaları gerektiğini söyledim ve Zilla bu işi hallederdi.

Güle güle prenses. Yolun açık olsun.

Ama sonra, avlunun karanlığında Poppy durdu.

Hayır. Hayır, bebeğim. Yapma bunu.

Ama tabii ki döndü. Döndü. Evine baktı.

Burada, aydınlık kapının önünde duran bana. Bu tam olarak doğru değildi. Benim olduğumu düşündüğü adama bakmak için geri döndü. Olmamı dilediği adama. Onunla çok oynamıştım, onu eğip bükmek için kullanmıştım. Onu manipüle ettim. Bacaklarının arasına girmek için.

Beni tanımıyordu. Eğer tanısaydı, geriye dönüp bakmak olmazdı. Sadece kaçış için derin bir minnettarlık.

Yine de güzel olurdu. Benim olduğumu düşündüğü adam olmak, her ne kadar o adam bir orospu çocuğu olsa da. Bir orospu çocuğu, ama bir canavar değil ve aradaki fark, bunca yıllık kan ve çürümeden sonra tatlı bir şeyin tadıydı.

Senin için değil, delikanlı. Hiç olmadı. Asla olamaz.

Gerçekten bir canavara dönüşmüştüm ve elimdeki silahı kaldırıp ona doğrulttum. Bahisler yüksekti ve kaçması gerekiyordu. Benden. Tüm bu saçmalıklardan. Bacaklarımın arasında yerde, geldiğini görmediğim Morelli tetikçisi Theo Rivers son nefesini veriyordu. "Onu istiyorlar," diye soluk soluğa bağırdı.

"Ona asla sahip olamayacaklar," dedim. "Kapa çeneni ve öl, Rivers, seni lanet olası amcık. Burada senin için hiçbir şey yok."

Gözlerim hâlâ Poppy'deydi. Onu karanlıkta hayal ettim. Geniş viski gözlerini. Ağzını.

Rivers güldü, sesi o kadar saçmaydı ki yere baktım ve onu kendi kanından oluşan bir havuzun içinde yatarken buldum, dudaklarından daha fazlası fokurduyordu.

Ama elinde başka bir silah vardı.

Kolunun altından, görmediğim bir kılıftan çıkardığı silahı Poppy'ye doğrultmuştu. Beynim bir adım gerideydi, Poppy'ye, asla benim olamayacak şeye odaklanmıştı. Tek bahanem buydu, bu işi bu kadar berbat etmemin tek nedeni.

"Ölü ya da diri," dedi ve tetiği çekti. Rivers eski bir askerdi ve çok sayıda cinayet işlemiş bir keskin nişancıydı. Ve ölürken bile atışı yaptı. Avlunun karanlığında Poppy çığlık attı ve yere düştü.

Beynim karardı. Theo'nun silahına bir kurşun sıktım ve Poppy'ye doğru koştum, ıslak çimlerin arasından kayarak onun yanına düştüm. Theo'nun silahından çıkan mermi

Kolundan bir parça kopmuş, kaba, çiğ bir yara çimenlere taze kan sızdırıyordu. Theo ona her ne sokuysa artık, soğuktan bayılmıştı.

Dead or Alive.

Morelli ailesi onu böyle istiyordu. Constantine'ler de daha iyi olmayacaktı.

Bir şeyleri tamir ettim. Bu benim değeriimdi. Bu yüzden hayattaydım. Ama bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

BİRİNCİ BÖLÜM

RONAN

PITCH-BLACK, GECE uludu. Rüzgâr panjurları salladı ve bacanın üzerinden geçerek yaralı bir hayvan sesine benzeyen alçak bir inilti yarattı. Ocaktaki ateş önce fokurdadı, sonra kükredi, fokurdadı ve sonra tekrar kükredi.

Ölü ya da diri. Ölü ya da diri.

"Beni duydu mu, evlat?" Sinead dedi ve ben de yığılıp kaldığım sandalyeden kalktım. Çok rahat ettiğim yerden.

Kulübenin tamamı fazlasıyla rahattı. Çocukluğumdan beri hiç değişmemişti. Küçük ve alçak tavanlı, kitaplarla ve sırtında battaniye olan yumuşak sandalyelerle doluydu. Sürekli çay ve pişen bir şey kokuyordu.

Dead or Alive emirleri her şeyi değiştirdi. Sırtında hedef tahtası varken onu Zilla'ya gönderemezdim. Ben de onu yalnız bırakamazdım. Bunun bir hata olma ihtimali yüksekti ama elimde kalan tek şey hata seçenekleriydi. Dünyanın her yerinde para, silah ve sahte pasaportlarla dolu dairelerim ve gizli sığınaklarım vardı ama Caroline bunların çoğunu biliyordu. Ve Caroline'a güvenmiyordum. Poppy konusunda değil.

Artık değil.

Sonsuz bir gecede yolumu bulmuştum. Zamanda geriye. Bildiğim tek güvenli yere.

Burası da bildiğim en tehlikeli yerin hemen yanındaydı.

Bu bir şey için bir metafordu. Ya da bir şaka? Anlayamayacak kadar yorgundum.

Önemli olan tek şey kimsenin burayı bulamayacak olmasıydı. Kimse bizi okyanusun ötesinden ve zaman dilimlerinden buraya kadar takip edemezdi. Bu

pervasız ve tehlikeli bir yirmi dört saat olmuştu. Yıllardır biriktirdiğim tüm iyilikleri istemiş, tüm nakit paramı tüketmiş, ihtiyacı olan herkese -ve muhtemelen olmayanlara- rüşvet vermiş ve bizi buraya getirmişt看.

Şimdi ne olacak?

"Ronan?"

"Seni duydum Sinead," dedim ve ahşap zeminde yürüyerek kulübenin arka tarafındaki mutfağın taşlarına doğru yürüdüm. Kulübenin bu kısmı yüzlerce yıllıktı. Tepedeki kilisenin mandırasının bir parçasıydı. "Kahveniz var mı?"

"Çay," dedi yanıma gelerek. "Yarın biraz kahve alacağım. Ama konuyu değiştirmeyi bırak. O kızla ne yapıyorsun?"

Hiçbir fikrim yoktu; dürüst cevap buydu.

Daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Birkaç gün daha. Çok daha fazla bilgiye. Ama Poppy'nin cevapları olsa bile, bunları biliyor muydu? Daha da önemlisi, bana söyler miydi?

Tabii ki hayır.

Onu benim vurduğuma inanmak zorundaydı ve ona gerçeğı söylemenin akıllıca olup olmadığından emin değildim. Ya da merhametli. Nefretiyle başa çıkabilirdim. Korkmasından hoşlanmıyordum. Olmadığım ve asla olamayacağım bir şey olmak istememe neden oluyordu. Rahatlatıcı.

Nazik.

"Korkuyor." Sinead bunu beni suçlamak için söylemişti ve bu fazlasıyla haklıydı. Sinead neler olduğunu bilmiyordu ama bunun benim hatam olduğunu varsaymak her zaman güvenli bir bahisti.

"Nereden biliyorsun?"

"Bana o söyledi!"

"Uyandı mı?"

"Bir saat kadar önce birkaç dakikalığına. Neler olduğunu sordu." "Ona ne söyledin?"

"Hiçbir şey çünkü ne olduğunu bilmiyorum, değil mi?" "Ben hallederim."

Boğazının arkasından saf Sinead'a özgü o sesi çıkardı. "Sen her zaman sevimli bir hödüktün."

Hakarete gülümsedim.

Lavabonun üzerindeki pencerenin dışındaki gece kapkaranlıktı - ne yıldızlar ne de ay vardı - eskiden okul olan Katolik kilisesinin uzaktaki dikdörtgen şeklindeki ışığı dışında. Hâlâ orada biri vardı. Hafızam beni yanıltmıyorsa, papaz odasında. Binanın geri kalanı karanlıktı, etrafındaki geceden daha karanlık bir gölgeydi.

"Çocuklar nerede?" diye sordum. Benim zamanımda, rahipler sopalarla gelmeden önce bina karnaval gibi aydınlatılırdı. Yataktan çok çocuk vardı. Odalardan çok yatak. Mantıktan çok kaos. Her şeyden çok acı.

Buraya geri dönmek tehlikeli bir seçimdi. Ama Theo Rivers bana hiçbir şey bırakmadı.

Constantine'ler ve Morelli'ler bana bir şey bırakmadı.

Yatak odasındaki, kolunda dikişler olan baygın kız bana hiçbir şey bırakmadı.

Oh, delikanlı, babamın sert sesi kafamın içinde yankılandı. Her şeyi berbat ettin.

"Burası artık bir kilise okulu değil," dedi Sinead. "Bundan emin olduk ama siz bunun gerçekleştiğini göreceksiniz kadar uzun süre kalmadınız."

"Orada kim yaşıyor?"

"Peder Patrick. Siz buradayken o yeniydi. Hatırlamayabilirsiniz."

"Hatırlıyorum," dedim, elimi lavaboya dayayarak. Bu isim kafamın içinde uyuyan köpekleri uyandırdı. Tommy ve kediler.

Onlara hiçbir şey verme.

"Şu kafana bak, seni pislik," dedi Sinead. Paltosunu giymiş, elinde anahtarları vardı ama mutfığa geri döndü. "Bu kız iyi olacak. Ama hiç uyumadığına bahse girerim. Ya da yemek yemediğine. Buzdolabında çorba ve hindi var. Ekmek de-"

"Ben iyiyim."

"Berbat görünüyorsun." Tam karşımda duruyordu - bir metre boyunda. Kızıl saçlarına aklar düşmüştü ve parlak mavi gözleri her zamanki gibi bir yalanın iç yüzünü görebiliyordu. Okulda kalışımın üzerinden sekiz yıl geçmişti. Sinead'ın acımasız bir Katolik kilise okulundaki vahşi bir Protestan çocuğa elinden geldiğince şefkat göstermesinin üzerinden on iki yıl geçmişti. Onu daha önce tanımış olsaydım, belki benim için bir şans olabilirdi.

Yine de, beş saat önce kapısına geldiğimde, gecenin kör karanlığında, gece kıyafetleriyle kapıya gelene kadar kapıyı çaldığımda beni hemen tanıdı.

"Ronan Byrne," demişti, sanki aradan yıllar geçmemiş gibi. Hatta bana ondan sonra kimseden görmediğim bir sevgiyle gülümsemişti. "N'aber?"

Ona başımın belada olduğunu söyledim ve o da kapıyı ardına kadar açtı. Havaalanında iki çocuklu bir babadan satın aldığım banjax'lı Taurus'un arka koltuğundan Poppy'yi soğuktan donmuş halde taşırken bile irkilmedi.

Yıllar önce Caroline ile ilk tanıştığımda, Sinead ile aynı kumaştan kesildiklerini düşünmüştüm. Suç eğilimli erkeklere karşı yumuşak noktaları olan sert kuşlar. Bu yanılgının her şeyi renklendirmesine izin vermiştim.

Ama Caroline ve Sinead birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Caroline, bu durumu kendisi için en iyi hale nasıl getirebileceğini düşünerek açılar üzerinde çalıştı.

Sinead sadece beni beslemek istedi.

"En azından kıyafetlerini değiştirmelisin," dedi, benim için aldığı kıyafet yığını göstererek. "Orada temiz kex de var. Uyar mı emin değilim ama denemeye değer." Başka bir adamın kot pantolonu. Krem rengi bir kazak. Kalın çoraplar. Görünüşe göre iç çamaşırı.

Giydiğim beyaz atlet kanla kaplıydı. Poppy'nin kanı. Hala ellerimdeydi.

Rüzgâr ruhuma tırnaklarını geçirmiş gibi hissettiriyordu. Tanrım, rüzgârı unutmuştum. Buradaki her dakika çok uzun geliyordu.

"Yarın geri geleceğim," dedi.

Başımı salladım. Morelliler Poppy için ölü ya da diri emri vermişlerdi. Benim de ölmemi istediklerini tahmin etmek zor değildi. Caroline ikimizin de hayatta kalmasını istiyordu ama bu sırada kimin zarar göreceği umurunda bile değildi.

"En iyisi birkaç gün bizden uzak dur," dedim ona.

Sinead elini omzuma koydu. Kıpırdandım, bunu yapmadan önce elini tokatlayarak uzaklaştırma isteğimi yatıştırdım. "Ne yapıyorsun Ronan?"

"Ne kadar az bilersen o kadar iyi, Sinead," dedim olabildiğince güven vererek. Yüzüne bakılırsa pek de güven verici değildi.

"O kıza zarar mı vereceksin?" Sinead sordu.

Evet. Elimden geldiğince kötü. Ne kadar gerekiyorsa.

"Hayır. Onu yakalandığı ağdan kurtarıyorum." "Peki ya sen?"

Ağ ben miydim? Ağ tuta? Belki ben de ağa takılmışımdır. Kahretsin. Dayak yedim.

"Ben iyiyim, Sinead. Her zaman iyiyim. Bunu biliyorsun."

"Eğer değilsen sorun değil. Hayatındaki bir yetişkin bunu sana çok geç olmadan söylemeliydi."

"Ben doğduğumda artık çok geçti," dedim ona. "Ama teşekkür ederim."

Dudaklarını sıkıca bastırdı ve benim olduğum çocuk ve beni kurtardığı gece hakkında söyleyebileceği binlerce şey olduğunu hayal ettim.

"Git," dedim ona. "Biz iyi olacağız. Üzerimi değiştireceğim, bir şeyler yiyeceğim ve sonra Poppy ile konuşacağım. Kulübenizi kullandığınız için tekrar teşekkür ederim."

"Bana ödeme yaptın."

"Kabul etmek zorunda değildin." Gerçi bu para bir emeklinin kabul etmemesi için aptal olması gereken türden bir paraydı.

"Tanrım, oğlum." İç çekti. "Şu haline bak."

Kendimi onun gibi görüyordum. Çok zayıf. Onun için hep çok zayıftım. Bitkin. Kanlı. Tehlikeli miktarda parası ve bir çanta dolusu silahı olan tehlikeli bir adam.

Onun yumuşatma çabalarına rağmen, bu yerin beni yarattığı şeydim.

Sinead gitti. Sadece kulübe, inleyen rüzgâr ve dışarısı karanlıktı.

Yatak odasının kapalı kapısı.

Poppy.

Dead or Alive.

İKİNCİ BÖLÜM

POPPY

CANIM *YANIYOR. OH. Canım yanıyor. Hem de çok. Başım. Omzum . . . ne yaptım . . . ?*

Birden paniğe kapıldım ve gözlerimi açtım. Tavan tanıdık değildi. Yatağımın yanındaki lamba, koyu ahşap kirişler ve beyaz sıvalar üzerinde garip gölgeler oluşturunuyordu. Köşede çatlaklardan oluşan bir örümcek ağı. Hepsi sedir ve naftalin kokan bir yığın battaniyenin altındaydım. Bir kadın mı vardı? Kızıl saçları ağarmış ve yüzünde saklayamadığı bir endişe olan bir kadın.

Yangın çıkmıştı.

Hangisi önce geldi?

"Poppy?"

Ronan. Bir anı gibi, onun dilimin üzerindeki tadı bana geri geldi. Tuzlu ve tatlı. Beni öpmüştü ama benimle seks yapmamıştı. Yalvarmış mıydım? *Tabii ki yalvarmıştım.*

Ama başka bir şey daha vardı. Kavga mı?

Her şeyden çok korktuğumu hatırlıyorum. Kalbim boğazımda çarpıyordu. *Hâlâ korkuyorum.*

Ronan'dan korkuyorum.

"Uyanık olduğumu biliyorum." Ronan'ın sesi keskin hatlara sahipti.

Korku buz gibi içime işledi, başımı temizledi, omzumdaki ağrıyı uzak bir yere itti. Orada, evet, ama aynı zamanda hiç orada değil. Sağlam kolumu kullanarak oturmak için kendimi yukarı ittim. Diğer kolum askıdaydı ve göğsüme bağlıydı. Omzumun etrafına beyaz bir gazlı bez sarılmıştı. Parmaklarım karıncalanmıştı.

Ronan kapının girişinde duruyordu. Yorgun görünüyordu. Bitkin. Saçları gözlerinin üzerine dökülmüştü. Paltosunun altına giydiği beyaz tişörtün göğsünde pas rengi kan çiçekleri vardı.

Benimkini mi? Yoksa onun mu?

"Bize ne oldu?" Sesim çatallaşarak sordum.

"Hatırlamıyor musun?"

Başımı salladım, beynim kafatasımın içinde zonklamaya başladı. Yüzümü buruşturdum ve elimi başıma bastırdım.

"Senin için ilacım var." Paltosunun cebinden iki kehribar rengi şişe çıkardı. "Ağrı için bir şey ve bir antibiyotik. Ve doktor daha fazla su içmen gerektiğini söyledi. Baş ağrısına iyi gelebilir."

Gitti ve elinde bir bardak suyla odaya geri döndü, kapı aralığından yabancı yatağın yanına geçti. Kan lekeli gömleğine ve acımasız yüzüne rağmen -yaralanmama rağmen, ne olduğunu hatırlamıyor olmama rağmen- yatağa gelmesini istedim. Kollarını bana dolmasını ve sarılmasını. Beni rahatlatmasını.

Başından beri bana söylediği tüm yalanları anlat.

Ama bu artık karşılayamayacağım bir lükstü. Tehlikedeydim; tüm vücudum bunu biliyordu.

Ve tehlike de kendisiydi.

"Koluma ne oldu?" "Bir

kurşun seni sıyırdı."

"Sıyırdı mı? Bana çarpmış gibi hissediyorum."

"Elli dikişiniz var." Hapları salladı ve elimi uzattım, hapları tenime koyarken parmaklarının avucuma dokunuşunu hayal ettim. O küçük sıcaklık kırıntısını. Temas. Bunu istiyordum. Onu arzulamak. Ama bana dokunmak yerine hapları yatağın yanındaki, okuma gözlükleri ve benim olmayan romanlarla dolu koyu renkli ahşap masanın üzerine bıraktı.

Doğru. Gördün mü Poppy? Açıkça söylüyor.

Titreyen ellerimle hapları aldım, dilimin üzerine koydum ve su bardağını kaptım. Bardak gerçekten ağırdı ve buz gibi suyu bir çocuk gibi boynumdan ve göğsümden aşağı döktüm. Ama o yardım etmedi. Orada durdu ve benim beceriksizliğimi izledi.

"Ne hatırlıyorsun?" diye sordu.

"Boşalmanın tadı," diye tersledim, kendimi şaşırtarak. Bunu söylerken gözlerinin içine bile baktım. *Devam et*, diye düşündüm. *Hiçbir şey olmamış gibi davran. Bana hiç dokunmamışsın gibi davran. Ama ben bu oyunu oynamayacağım.*

Uzaklara, koyu karanlık gecenin cama baskı yaptığı pencereden dışarı baktı. "Başka ne var?"

"Becerirken başımı tutuş şeklin-"

"Poppy!" Tersledi ve Tanrım, bu bir şey değil miydi? Bu *bir şey* değil miydi? Bu adam sarsılmıştı. Bu adam bana görmemi istemediği bir şeyi gösteriyordu.

Hâlâ dehşet içindeydim ama ona gülümsedim, kendimi hiç de kendimde hissetmiyordum ve bu hoşuma gidiyordu. Başım ağrıyordu, ağzımın tadı pamuk gibiydi ve omzum her nefes alışımında çılgılık atıyordu.

Ama artık bu adamın kurbanı olmayacaktım.

"Vurulduğumu hatırlamıyorum," dedim. "Ya da dikiş atıldığını."

"Muhtemelen en iyisi bu."

"Bugün günlerden ne?"

diye sordum. "Gece."

"Hangi gece?"

Gözleri kararmış ve yüzü çizilmişti. Her ne olduysa, uyumamıştı. "Yirmi dört saat oldu."

Ona bakakaldım. "Tam bir gün mü?"

"Ne hatırlıyorsun?" Yavaşça, her kelimenin kenarını ısırarak söyledi.

"Yangını hatırlıyorum. Evime geri döndüğümü. Bilmediğin şeyler olduğu için endişeleniyordun."

"Evinde senatörün ofisinde olduğunu hatırlıyor musun?"

"Evet." Hafızamdaki boşluklar kapanmaya başlamıştı. Gecenin olayları birbirine ekleniyordu ve içimi titreyen bir tür endişe kapladı. Yatağın diğer tarafına geçerek onun durduğu yerden uzaklaştım ve aramıza biraz mesafe koydum. Fark ettiyse de bana belli etmedi. "İstiyorum."

Avukatın bana verdiği banker kutusundaki dosyalara bakıyordum ama içimden bir ses bu konuda ağzımı kapalı tutmamı söylüyordu. Belki biliyordu, belki de bilmiyordu, ama bunu kendime sakladım. "Theo geldi ve ... bana ilaç verdi mi?"

"Evet."

"Sen oradaydın." Siktir. Evimin koridorunda elinde bir silahla duruyordu. Bacaklarımı yatağın kenarından geçirdim ve ayağa kalktım. Sabit değildim ama ayaktaydım. "Senatörü öldürdün. Sen . . . onu vurdun. Theo'nun söylediği buydu."

Başım hafif, bedenim ağırdı ve koşamıyordum. Bunu biliyordum. Üzerimde siyah bir erkek gömleği vardı ve başka bir şey yoktu. Tek kollu

kolumu yerleştirmek için yırtılmıştı. Diğeri elimden sarkıyordu ve etek ucu dizlerimin üzerinden geçiyordu. Bu Ronan'ındı. Koridorda giydiği siyah gömlek.

"Fazla uzağa gidemezsin," dedi aklımdan geçenleri okuyarak.

"Eğer kaçmaya alışırsan." "Senatörü vurdun. Bana gerçeği söyle."

"Ben yaptım."

"Neden?"

"nk bu benim işimdi." "Ne tür bir iş bu?" "Poppy, bu önemli değil."

"Buna sen karar veremezsin! Artık bunların hiçbirine sen karar veremezsin."

"İş içindi." "Kimin işi?"

Cevap onun sessizliğinde gürledi. Eğer ismi sylemediyse, bu doğru değildi. Gerçek olamazdı. Ama dünyam yanlış değilmiş gibi davranmaktan bıkmıştım.

"Caroline," dedim. Başını salladı.

Tkezleyerek duvara yaslandım ve bir resmi yere düşürdüm. "Hiç de düşündüğüm gibi biri değil, değil mi?"

"yle. O sadece başka şeyler de yapıyor."

Hayatımın güvenebileceğim hiçbir parçası yoktu. Hayatımın bildiğim hiçbir parçası yoktu. Bu işlenemeyecek kadar büyük bir ihanetti. Caroline'ı düşünmek karnımda kocaman bir delik açıyor, beni hiçliğin içine çekiyordu.

"Dur," dedi, sanki aklımlı okuyabiliyormuş gibi. "Caroline'ın şu anda bir önemi yok. Onu bir kenara koy."

Glşm histerikti. "Onu bir kenara mı koyayım?" "Onu düşünme."

Soğuk ve l gözleri bunu yaparken muazzam miktarda pratik yaptığını gösteriyordu. Acıyı, incinmeyi, ihaneti ve insanları bir kenara bırakıyordu.

"İşte böyle hayatta kalırsın," dedi ve her şey partinin dışındaki bahçede o geceye geri döndü. Tanıştığımız geceye. Tüm bunların başladığı geceye.

Acı hissetmek bir seçimdi. İhanete uğramış hissetmek bir seçimdi. Ve eğer tüm bunlar doğruysa, o zaman g de bir seçimdi.

Yaralı ve kanlar içinde, gücü seecektim.

Derin bir nefes alarak, önümdeki soğukkanlı katilden ilham alarak omuzlarımı sapanla elimden geldiğince dikleştirdim.

"Theo'nun işi neydi? Belli ki benim şoförüm değildi." "Morelliler için çalışıyordu. Bir casus ve kiralık katil."

"Kiralık katil mi?" Ben güldüm ama o gülmedi. "Bu çok saçma." Omuz silkti. "Artık yaşadığın dünya bu."

"Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor?"

"Theo'nun sana ne dediğini hatırlıyor musun?" diye sordu, teselli konusunda hiçbir şey söylemeden.

Anı, suyun altında bir şeye bakmaya çalışmak gibiydi, mesafe tamamen kapalı olduğu için çarpıtılmıştı. Anının yakın mı uzak mı olduğundan emin olamıyordum. Gerçek mi sahte mi? Sonra bunun önemli olmadığını fark ettim. Soruları saçmalıktı. Ronan orada kan lekeli bir gömlekle duruyordu ve en önemli sorular aslında benim sormam gerekenlerdi.

"Biri beni vurdu."

"Hatırladığın bu mu?"

"Ben ..." Koştuğumu hatırladım. Hepsi bu kadardı. Koştuğumu ve bir silah sesi duyduğumu. "Theo öldü mü?"

Başını salladı.

"Onu sen vurdun."

"Seni kaçıracaktı, Poppy. Seni Morellis'e götürecekti ve kim bilir sana ne yapacaklardı?"

"Tam olarak bana yaptığın gibi, sanırım," dedim, sözlerimin ekşiliğinden hoşlanarak.

"Bundan hoşlanmadığınızdan emin olurlardı."

İrkildim, sözleri istemediğim yumuşak bir noktama çarptı.

"Beni kim vurdu?" Anılarımı zorladım, gecenin suluboya kenarlarını bir araya getirmeye çalıştım. *Ronan bir kapı aralığında. Sarı ışık ve arkasından süzülen siyah paltosu.*

Elinde bir silah vardı. Bana karşı.

Yatak odasından fırlayıp küçük bir oturma odasına girdim. Ocakta çıtırdayan bir ateş ve önünde iki sandalye vardı. Çaydanlık ve fincanlarla dolu bir masa. Gazeteler. Daha fazla okuma gözlüğü. Örgü. Masanın arkasında, geceye bakan bir duvar penceresi olan taş bir mutfak vardı. Uzakta, üç parlak penceresi olan başka bir bina vardı.

Tüm bunların yabancılığı beni yolumda durdurdu.

"Neredeyiz biz?" diye sordum. Filmlerden fırlamış gibi bir evdi. Hemen rahat edebileceğim türden. Kendimi içinde bulmayı hiç beklemediğim türden.

"Güvenli bir yer."

Güldüm ve omzumun üzerinden ona iğneleyici bir bakış attım. "Eğer seninleysem, o kadar da güvende olamam."

"Seni yapabildiğim kadar
güvendesin." "Beni vurdun mu?"
Tekrar sordum. "Hatırladığın bu
mu?"

"Ronan," dedim derin bir iç çekerek. "Yapmaya çalıştığın bu seksi, gizemli bir soruya başka bir soruyla cevap verme işi işe yaramayacak."

"Daha önce sende işe yaramıştı." Dudağının kenarı o kadar hızlı kalktı ki sanki bir spazm gibiydi. Kesinlikle istemediğim bir şekilde göğsümü delip geçen istemsiz bir gülümseme.

"Hepsi işin bir parçası mı?" Onun kadar rahat davranmak için elimden geleni yaparak sordum.

Omuz silkti.

Ahşap zemindeki bez halıyı geçip ağır kapıya yöneldim. Arkamdaydı. Beni takip ediyordu. Ve bu onun seçimiydi. Ağzım kurumuştı ve kolum acıyordu ama bu adam bana cevap vermeyecekse, kendi başıma bir şeyler bulabilirdim.

"Ne yapıyorsun?" "Nerede
olduğumuzu bulmaya
çalışıyorum."

Sağlam kolumla kapıyı açtım. Beni rüzgâr ve karanlıktan başka bir şey karşılamadı. Ay ya da yıldızlar bile yoktu. Diğer evlerin ışıkları da yoktu. Yakınlarda su vardı ve çarpan dalgaların sesini duyabiliyordum. Rüzgâr beni bir adım geriye savurdu ama yine de öne doğru eğildim ve dışarı çıktım. Soğuk ve nem gömleğimi delip geçti. Derimi delip geçti. Kemiklerime kadar. Döndüm ve Ronan'ı arkamda gördüm. Takip ediyor ama dokunmuyordu. Takip ediyor ama durmuyordu.

"Neredeyiz lan biz?" Rüzgârdan beni duyabilsin diye bağırdım. "Sana söylersem içeri gelir misin?"

"Belki." "Kuzey
İrlanda."

Ağzım açık kaldı ve sanki New York'ta bildiğimden farklı bir karanlıkmış gibi karanlığa bakarak gözlerimi kııptım.

"Poppy." İç çekti. "Omzun." "New York'tan nasıl çıktık?" "Özel bir jetle."

"Caroline'ın mı?"

"Hayır."

"Kimin?"

"Bir iyilik istedim," dedi, sanki bu bir cevapmış gibi. "Nerede olduğumuzu biliyor mu?"

"Hayır."

Bu ilginçti. Bunu daha sonra kafamda evirip çevirecektim. Soğuk, üzerinde durmama ya da düşünmeme izin vermiyordu.

"Koluma kim baktı?" "Bir doktor."

"Jette mi?"

Başını salladı.

"Başka bir iyilik mi?"

"Hayır. Ona para verdim. Ona kolunu dikmesi ve çenesini kapalı tutması için para verdim."

"Beni sen mi vurdun?"

"Eğer hatırladığın buysa."

Doğru. Şuradaki pislik. Bu tehlikeli, sinir bozucu, katil pislik. Beni vurup buraya kadar getirmedi. Kuzey İrlanda'ya.

"Bana yalan söylüyorsun, Ronan." Komik, vurulmanın verdiği cesaret dehşete düşmüş ruhunuzun derinliklerine işleyecek. "Beni vurup buraya getirmenin ne anlamı var?"

Elini yüzünde gezdirdi ve haklı olduğumu anladım. Neredeyse onun için üzülecektim.

"Bu işinizin bir parçası mı?" diye sordum. "Hayır." Yorgun bir şekilde güldü. "Hayır."

"Bana neler olduğunu anlat," diye talep ettim.

"İçeri gel, geleceğim," dedi, sanki rica ediyormuş gibi. Aslında başka seçeneğim yoktu ama varmış gibi davrandı. Bu ondan hiç beklemediğim bir nezaketti. Beni onurumla baş başa bırakacak biri değildi.

Kapı aralığında yanından geçtim, omzumu göğsüne değdirdim ve yanıyormuş gibi bir nefes çekti.

Önümde ateş, arkamda gece dururken hayatımın kapılardan ibaret olduğunu fark ettim. İçinden geçtiklerim. Kapalı tuttuklarım.

"Poppy?" diye sordu, nefesini yüzümde hissedebileceğim kadar yakındı. Acıyan koluma değen sıcaklığını. Ne geri adım atabildim ne de geri çekilebildim. Ya da uzaklaşamadım. O kapı aralığında onunla birlikte sıkışıp kalmıştım. Dudaklarımda bir soru daha.

"Beni becermek de işinin bir parçası mıydı?" "Seni hiç becermedim."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedim, canımı acıtacağını bilsem de gerçeği söylemek istiyordum.

Rüzgar uğuldadı.

"Evet," dedi. "Sen benim işimin bir parçasıydın."

"İşte," dedim ve tüm dişlerimle gülümsedim. "O kadar da zor değildi, değil mi? Bu mu?"

"Poppy." Bana doğru uzandı ama sonunda odanın içine doğru adım attım. Ateş sıcaktı ve oda etrafımda biraz yüzüyordu. Tökezledim, dizim aniden büküldü ve beni dirseğimden tutarak ayağa kalkmamı sağladı.

"Yatağına dönmen gerek," dedi sessizce. Ona bakarken, hayatı boyunca hangi kapılardan geçtiğini ve bu süreçte geride neler bıraktığını merak ettim. Her şeyi, hayal ettim. Ronan sadece yürümeye devam etti, hayatı boyunca yanına hiçbir şey almadı.

Bu önemli değil. Önemli olana odaklanmalısınız.

"Beni vurmadin." Bu bir soru değildi, ama bana cevap vermezse ona başka bir şey söylemeyecektim.

"Hayır," diye itiraf etti. "Seni ben vurmadım. Theo Rivers imkansız bir atış yaptı."

"Gitmek istesem, izin verir miydin?"

"Yaralısın."

"Gitmekte özgür müyüm?" Daha önce onun yanında hissetmediğim bir cesaretle gözlerinin içine baktım.

"Hayır. Neler olduğunu öğrenene kadar olmaz. Bir planımız olana kadar olmaz." "Ben bir mahkum muyum?"

"Morelliler seni ölü ya da diri istiyor," dedi. "Neden gitmek istediğinden emin değilim."

"Neden?" Ölü ya da diri onlar için ne ifade ediyordum ki? "Bir hata olmalı."

"Morelliler hata yapmaz."

"Herkes hata yapar." Neden böyle tartıştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Biriyle konuşamaz mıyız? Eden Morelli! Onunla konuşabilirim-"

"Hiçbir Morellis'le konuşmuyorsun."

"Her şey biraz gergin, değil mi?"

"Evet, Poppy. Çok yoğun." Bana gülüyordu. Dışarıdan değil. Dışarıdan bakıldığında aynı Ronan'dı, derin ve okunmaz. Ama içten içe benimle dalga geçtiğini söyleyebilirdim.

İçimi çektim, aniden bitkin düştüm.

"Hadi," dedi, sanki sekiz yaşındaymışım ya da sakatmışım gibi elini sol dirseğimin altına koydu.

Ondan ürkererek uzaklaştım. "Yardıma ihtiyacım yok."

Yatak odasına kadar benimle dalga geçti. "Tabii ki hayır."

Yedi milyon sorum daha vardı ama adrenalin gitmişti ve benim olmayan yatağa gevşekçe tırmandım. Ağrı kesici ilaçların etkisiyle zihnim bulanıktı. Hepsini sorabilirdim ama hepsi önemli olan tek sorunun uzantılarıydı. Göz kapaklarım düşerken ve bedenim ağırlaşırken soracak gücüm olan tek soru.

"Neden?" Fısıldadım. Ronan senatörü neden vurdu? Theo neden bana ilaç verdi? Morelli ailesi neden beni ölü ya da diri istiyordu? Neden beni kurtardı?

Battaniyeleri üzerime örttü. Gücüm olsaydı onu iterdim. *Siktir git Ronan*, diye düşündüm, zihnim uykuya doğru sürüklenirken. *Canın cehenneme*.

"Nedenini bilmiyorum," dedi. "Beni öldüren de bu."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

POPPY

Uyandığımda saat erkendi. Gökyüzü gri kenarlarından kıvrılmış, pembe karnını ortaya çıkarmıştı. Pencereden tepelerin üst kısımlarını görebiliyordum, yeşil ve inişli çıkışlı, kayalarla süslü. Doğrudum, ne olduğunu dinliyordum, emin değildim. Ronan diğer odada. Bir konuşma. Duvarların dışında bir şehir ya da kasaba. Bir otoyol. Ama sessizlikten başka bir şey yoktu, sessizlik bu küçük evin üzerine kalın bir battaniye gibi çökmüştü.

Kuzey İrlanda.

Ona inanmamak için hiçbir nedenim yoktu, tabii ki söylediği hiçbir şeye inanmamam dışında.

Dikkatlice ayağa kalktım. Vücudumun kokusu -kan ve ter- sıcak beyaz çarşaflardan yayılıyordu. Bir duşa ihtiyacım vardı. Temiz kıyafetlere.

Ama asıl ihtiyacım olan şey kız kardeşimle temasa geçmekti.

Onu, Zilla'yı düşünmek beni daha da güçlendirdi. Odaklandım. Buradan siktir olup gitmeli ve Zilla'yı bulmalıydım.

Askıyı çıkardım, sağ omzum bu hareketten dolayı yandığı için yüzüm buruştu. Geniş bir bandaja gelene kadar kolumun etrafındaki gazlı bezi açtım. Yüzümü buruşturarak yapışkan bandı sıyırdım, böylece bandajın köşesini kaldırabildim ve koyu renkli eşit dikişlerle sıkıca dikilmiş pürüzlü bir yarayı ortaya çıkardım. Elli tane. Bandı tekrar bastırdım ama gazlı bezi bıraktım.

Ahşap yatağın ayakucunda bir bank vardı; üzerinde bir yığın giysi duruyordu. Eşofman altımı çektim ve büzgü ipini sıkıca çektim. Kalın beyaz çoraplar vardı, onlarla anlaşmak kolay değildi ama onları da giydim. Sonra odada bir telefon aradım. Sadece cep telefonumu değil, ki bu tamamen bir rüya gibiydi, bir sabit hat. Bir dizüstü bilgisayar. Bir masaüstü. Bir posta güvercini. Herhangi bir şey.

Ama sadece kitaplar ve okuma gözlükleri vardı ve yatağın altında ... bir Kedi.

"N e r e d e n geldin sen?" Devasa, siyah ve beyaz olana fısıldadım. bıyıkları yere değen kahverengi bir kediydi. Sanki onun yerini almışım ve bu yüzden benden nefret ediyormuş gibi bana miyavladı. "Pekala," dedim ona. "Yatağı geri alabilirsin. Ben gidiyorum."

Yatak odasında iki kapı vardı. İkinci kapı beyaz fayanslı, penceresiz, bir duvarında duş bulunan eski moda bir küvet olan banyoya açılıyordu. Vücudum kesinlikle sıcak bir banyoya girmeyi arzuluyordu ama zaman yoktu. Çabucak işedim ve ellerimi yıkarken aynada kendime bakmaktan kaçındım.

Ana odaya açılan kapı aralıktı ve şöminenin önündeki iki sandalyeyi ortaya çıkarıyordu. Dışarı çıkabilmek için ittiğimde kapı gıcırdayarak açıldı. Kedi beni takip etti. Ateş sönmüştü ve oda soğuk ve keskindi.

Haziran'da kış soğuğu.

Ronan boş şöminenin önündeki sandalyelerden birine oturdu. Uyuyordu. Hâlâ ceketini ve kan lekeli atletini giyyordu. Sanki dün gece beni yatırmış, buraya gelmiş ve öylece yığılıp kalmış gibiydi.

Dinlenirken çok farklı görünüyordu. Uyanıkken ne kadar canlı olduğunu fark etmemi sağladı. Etrafındaki hava ve boşluk nasıl da titriyor ve çatırdıyordu. Uyurken daha küçüktü. Neredeyse . . . tatlıydı. Ağzının köşelerinde ve omuzlarının çöküşünde eskiden vahşi ve zeki bir çocuk olduğunu görebiliyordum.

Ve çok yalnız.

Saçları yüzüne dökülmüştü ve onları geriye süpürme dürtüsüne karşı elimi sıktım. Ona karşı hissettiğim bu aptalca şefkati yok etmeliydim. Bu süregelen merakı. Ona doğru eğilmiştim -ona karşı- çünkü zayıftım. Ve korkmuştum. Ve çocukça.

Benim tam tersi olmam gerekiyordu.

Aramızdaki her şey rolden ibaretti. Onunla benim için hiçbir şey yoktu.

Sessizce odada ve mutfakta gizlice dolaşıp telefon aradım. Hiç şansım yoktu. Sabit hat ya da bilgisayar bile yoktu. Ronan evi iletişim kurabileceğim tüm yollardan temizlemiş miydi yoksa biz o kadar uzak mıydık?

Mutfakta dururken kafasının arkasına baktım. Üzerinde kesinlikle bir telefon vardı. Muhtemelen ceketinin cebinde. Eğer daha cesur olsaydım,

Ben olsam o cepleri karıştırırdım.

Bugünlerde kendimi daha cesur hissediyor olsaydım, sırtımın duvara dayalı olması bunun için harika bir neden olurdu, ama *o kadar* cesur değildim.

Dizinde dengede duran bir silah vardı. Eğer oraya gidip ona dokunsaydım, hemen uyanırdı. Muhtemelen beni yere yatırıp silahı kafama dayardı.

Evet, bunu atlayacağız.

Ancak kedi, sandalyesinin yanındaki masaya zıplayarak neredeyse bir çift okuma gözlüğünü devirecekti. Onu kokladı, bir patisi kolunu yoklamak için ileri uzandı.

"Hayır," diye fısıldadım. "Kedicik!" Kedinin umursamadığı bir öpücük sesi çıkardım. Tek ihtiyacım olan bu kedinin onu uyandırması ve kazara öldürülmesiydi.

Dolaplardan birinde biraz mama ve yaş mama kutuları vardı. Elimden geldiğince sessiz bir şekilde kutulardan birini açtığımda, kedi Ronan'a olan ilgisini unuttu ve ben mamayı kaseye boşaltırken bacaklarımın etrafına kıvrıldı.

İşte, kedicik, sandalyedeki katili uyandırmamaya çalış. Güzel koktuğunu biliyorum.

Kedinin karnını doyurduktan sonra mutfaktan çıktım ve Ronan'ın yanından geçerek ön kapıya doğru ilerledim. Ayaklarımı eski, çamurlu, yeşil, lastik çizmelerimin içine sokarak bir fare kadar sessiz bir şekilde ön kapıyı açtım. Bir çıkış yolu ararken, soğuk bilinmezliğe doğru kaydım.

Kulübe küçük, beyaz duvarlı, koyu renk kirişli ve çatısı sazdan yapılmıştı. Gerçek sazdan. Kaçırılmasaydım ve tüm iyi yargılarıma rağmen hâlâ becermek istediğim bir adam tarafından isteğim dışında tutulmasaydım, böyle bir şeye hayret edebilirdim. Ama biraz meşguldüm.

Kulübenin arkasındaki kayalık çıkıntının tepesinde, yaklaşık yüz metre ötede, kırmızı tuğladan yapılmış, ince kuleli, büyük ve uzun bir kilise bulunuyordu. İki binanın etrafında vahşi doğadan başka bir şey yoktu. Ağaç yoktu. Sadece otlar ve kayalar vardı. Alçak çalılıklar. Taş çitler. Canlı, yeşil ve gerçek ama yine de bir şekilde ay kadar ıssız bir manzara. Gökyüzü yükseliyor ve yükseliyordu. Ondak çok, benden çok az şey vardı.

Bir daire çizdim. Toprak araba yolu, her iki yönde de boşluğa uzanan çakıllı bir yolda sona eriyordu. Solumdaki inişli çıkışlı yeşil tepe, okyanus gibi görünen ve okyanus gibi ses çıkaran bir yere doğru alçalıyordu. Tepenin ardında kara sudan başka bir şey yoktu.

Sağ tarafta . . . koyun mu?

Uğuldayan rüzgâr ve tuzlu havanın etkisiyle göğsüm yarıldı. Bir bakıma dehşete düşmüştüm. Ve başka bir şey. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Nasıl adlandıracağımı bilmediğim bir şey. Ama o anda kendimi çok canlı hissediyordum. Neredeyse acı verici bir şekilde. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı.

Garaj yolunda tanımadığım bir araba vardı ama hemen sürücü kapısını açtım. Sigara dumanı kokuyordu ve anahtar yoktu. Ne orta konsolda, ne paspasın altında, ne vizörün içinde, ne de filmlerde insanların arabaların anahtarlarını sakladıkları diğer yerlerde.

Casus/vurucu adam Theo bana arabaya düz kontak yapmayı öğretmedi ve ben de olabildiğince sessiz bir şekilde arabanın kapısını kapattım.

Çıkmaz sokak.

Bu da bana çakıllı yolu bıraktı. Ya da kulübenin arkasındaki kilise.

Evin etrafındaki toprak patikayı takip ettim ve yeşil alan boyunca kayalık çıkıntıya yerleştirilmiş taş basamaklardan yukarı çıktım. Bu iyi aşınmış bir patikaydı, taşların ortası pürüzsüzdü. Yüzlerce yıllık ayakların bu merdivenleri kullandığını hayal ettim ve bu düşünce hoşuma gitti.

Temiz hava ciğerlerimde çıtırdadı ve beni uyandırdı, ama kolayca nefesim kesildi. Durdum, nefes almak için taş çitlerden birine yaslandım ve bir gün için çiğneyebileceğimden fazlasını ısırıp ısırmadığımı merak ettim. Paltom bile yoktu.

Ama amaç Zilla'ya ulaşmaktı.

Tanrım, önce bunun için bir plan yapmalıydım. Kiliseye gidip insanlara kaçırıldığımı mı söyleyecektim? Beni başka bir katilden kurtaran bir katil tarafından mı? Polisler çağırılabilirdi. Ya da daha kötüsü. Telefon kullanmak isteseydim, sadece daha fazla soru olurdu.

Belki de geri dönüp yönümü bulmalıydım. Ama Ronan yönümü şaşırmama neden olmuştu. Ona güvenemiyordum ve onun yanımdayken kendime de güvenemiyordum.

Kilisenin yan kapılarından birinden bir adam çıktı. Bir kolunu bana doğru kaldırdı, ben de sağlam kolumu ona doğru kaldırdım.

Ronan'ın bana yaptığı şey komikti.

Bunca zaman saf bir aptal gibi davranmış, gerçek gözümün önündeyken onu elimin tersiyle itmiştim. Kafamı kuma gömmüş ve bana en iyi olduklarına dair hiçbir kanıt sunmadıkları halde insanlar hakkında en iyisine inanmışım.

Ronan geldi ve bunu değiştirdi.

Şüphe ve cesaret bana doğuştan gelen özellikler değildi, ama yine de ayağa kalktım, kiliseden çıkan bir adamdan şüphelendim ve cesurca onu karşılamaya gittim. Ve bu yeni bir şeydi.

Belki de yeniydim.

Tanrım, lütfen yeni olmama izin ver.

"İyi misin, genç kız?" Adam taş basamaklardan aşağı inecek kadar yaklaştığında sordu. Üzerinde rahip yakalı siyah bir gömlek ve onun üzerine atılmış kahverengi bir hırka vardı. Orta yaşın genç tarafındaydı ve uzun boyluydu. Omuzları geniş ve dikti. Kırpılmış kahverengi saçları vardı. Her yönüyle yakışıklı bir adamdı.

"İyi," dedim. "Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum."

Bana sanki bir Noel sabahıymışım gibi gülümsedi. "Sen nereden geldin? Buralarda pek fazla yeni yüz görmüyorum."

"Külübe," dedim, tepelerin kıvrımlarında yer alan küçük binayı işaret ederek. Bacadan duman çıkmıyordu, bu yüzden Ronan'ın hâlâ uyuduğunu tahmin ettim. Ama daha ne kadar uyuyacaktı? Gelip beni bulacaktı ve sonra ne olacaktı? Adrenalin saç çizgimde ter patlamasına neden oldu. Saat işliyordu.

"Sinead'ın gaff'ı mı?" diye sordu. Rüzgâr kahverengi saçlarını yüzüne savurdu ve o da geriye doğru savurdu. "Sinead nerede?"

"Birkaç günlüğüne

kiraladık." "Biz mi?"

"Kocam ve ben."

Oh, vay canına. Yalanlar dudaklarımdan döküldü. Evrende Ronan ve benim evlendiğimiz bir gerçeklik yoktu.

"Sinead'ın bunu yaptığını bilmiyordum," dedi. "Kusura bakmayın, terbiyesizlik ettim." Kazağını çekiştirdi, bir elini gömleğinin önünden aşağı doğru kaydırды. "Ben Peder Patrick."

"Ben Poppy . . . Smith." Tanrım, kız kardeşimin bana gözlerini devirdiğini görebiliyordum.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Poppy. Çok emin görünmüyorsun. Seninle kulübeye kadar yürüyebilir miyim?"

"Aslında," dedim. "Sakıncası yoksa gidip kiliseyi görmek istiyorum."

Delight gözlerini genişletti. "Harika. Tabii ki. İzin ver ..." Dirseğini uzattı ve ben de minnetle son merdiveni çıktım. En tepede, ben

kolunu bıraktı ve aramıza daha fazla mesafe koyarak yana doğru adım attı. "Sen ve kocan, seyahat mi ediyorsunuz?"

Ronan'ın aksanını ve cümlelerini bu adamın sesinden duymak güzeldi. Karanlıktaki partideki o adamı özletti bana. Hiç olmayan adamı. "Evet. Evet. Evet. Bu bizim balayımız."

"Benim gibilerle ve bu eski kiliseyle vakit kaybetmemelisin," dedi kızarak ve göz ucuyla bana bakarak.

"Kocam uyuyor." *Affet beni, Tanrım ve Peder Patrick.*
Yalan.

Rüzgar bizi neredeyse yanlara doğru savuruyordu, çitlerle çevrili bir Tepenin aşağısındaki kulübenin büyüklüğünde bir bahçe ve dışında ot çiğneyen bir ineğin bulunduğu küçük bir kulübe.

"Sen de mi çiftçisin?" Rüzgarın sesini duyabilmek için sesimi yükselterek sordum.

"Kremam bittiğinde köy çok uzakta olur," diye bağırdı. "Gel. Üşütmeden önce bir fincan çay içelim."

Gıcırdayan dişlerimin arasından, "Çok geç kalmış olabilirsin," dedim.

Kilisenin yan tarafına inşa edilen kapı, Viking akıncılarına ve İngiliz askerlerine dayanmak için yapılmış ağır bir şeydi. Peder Patrick'in omuzları muhtemelen her gün bu kapıyı açmaktan güç alıyordu. Kapıyı tüm vücuduyla iterek açtı ve ben küçük bir taş oyuğa girerken kenara çekildi. İki basamakla kutsal alana açılan karanlık bir koridora çıkılıyor, iki küçük basamakla da ahşap panelli bir odaya açılan karanlık bir koridora iniliyordu.

Kapı arkamızdan çarparak kapandı ve sessizlik aniden çok gürültülü bir hal aldı. Mecbur kalsaydım o kapıyı tek başıma açabileceğimden emin olmadığım gibi son derece rahatsız edici bir düşünceye kapıldım.

"Beni takip edin," dedi.

İki taş basamakla ahşap panelli odaya indik.

"Burası papaz odası," dedi, bir sandalyenin üzerindeki kitapları ve köşeye fırlattığı bir kazağı taşımak için önümden koşarak. Bir çocuğu üniversite yurdunda ziyaret etmek gibiydi, tek farkı çocuğun bir rahip olması ve şöminede ateşin çıtırdamasıydı. "Sanırım biraz perişan görünüyor, ama sadece ben olduğumda, ev temizliği için pek bir neden kalmıyor."

"Sorun değil," dedim. "Rahat." Ahşap paneller meşe palamudu ve sarmaşıklarla oyulmuştu. Pencereilerin üst yarısı elmas şeklinde vitraydı.

"Grand, oturmaz mısın?" Elektrikli çaydanlık ve bir kutu kurabiye'nin bulunduğu alçak bir kulübeye doğru ilerledi. Açık olan bir kapıyı kapattı ve yatak odası gibi görünen bir yer ortaya çıktı.

"Burası bir kilise ve küçük bir çiftlik ve siz de burada mı yaşıyorsunuz?" diye sordum.

"Evet. St. Brigid's de eskiden bir okuldu," dedi omzunun üzerinden bana gülümseyerek.

"Bir okul mu?" Beynimin arkasında bir karıncalanma başladı.

"Bir tür," dedi. "Dar görüşlü. Mahkemeye verilen çocuklar için bir tür ıslahevi."

Islahevi diye düşündüm. Kilisede mi?

Rahipler teslimiyetimi sevdi. Bu Ronan'ın bana söylediği bir şeydi. Buradaki rahipler mi? Beni neden buraya geri getirsin ki?

"Ne zamandır buradasın?" diye sordum.

"Oh. Yıllar," dedi. "On iki yıl." Çaydanlığın düdüğü çaldı ve bir dakika sonra elinde çay bardakları ve üzgün bir gülümsemeyle oturduğum yere geldi. "Şeker ve süt ekledim. İnsanların ziyaretine alışık değilim, bu yüzden sormayı düşünmeden önce sevdiğim şekilde yaptım."

"Sorun değil. Teşekkür ederim."

Peder Patrick mutlu bir iniltiyle benim karşımdaki sandalyeye oturdu. "Amerika'dan mı geliyorsunuz?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Burası balayı için oldukça ıssız bir yer."

"Kocam buralı." "County Antrim?"

"Orada mıyız?"

Kaşları çatıldı, çok fazla şey anlatmıştım. "Küçük bir kasabadan. Bir koyun otlağı olduğunu söyledi."

"Buralarda onlardan çok var." "Burada yalnız mısın?"

Peder Patrick başını salladı. "Hafta boyunca. Pazar ayinlerinde birkaç ziyaretçim oluyor. Eskisi kadar çok değil ama ..." Bana parlak bir gülümseme verdi. "Aziz Brigid'in cemaati küçük ama güçlüdür."

Çaydan bir yudum aldım, tam da ihtiyacım olan şeydi; ılık ve tatlıydı.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Evde ne yapıyorsun?"

İçimden acı bir kahkaha koptu. Muhtemelen gerçek bile olmayan bir vakfin başına getirilmiştim. Nefret ettiğim bir adamın dul eşiydim. Piyon

güçlü bir kadının. "Hiçbir şey," dedim içimdeki tüm dürüstlikle. "Ben evde hiçbir şeyim."

"Hiç kimse bir hiç değildir," dedi sessizce.

Bir kız kardeş olmuştum, belki de tek başarım buydu ve Zilla bunu marjinal olarak değerlendirebilirdi.

"Öğretmen olmak istiyordum," dedim, kesinlikle iyi bir nedeni yoktu, bu adamın gurur duyabileceğim bir versiyonum olmasını istemem dışında.

"Harika," dedi. "Kaçınıcı sınıf?"

"Beşinci."

"Ah. Tam olarak ergen değil ama artık çocuk da değil. İyi bir yaş." "Siz de öğretmen miydiniz?"

"Senin gibi olmak istedim." Omuz silkti, gözleri çayındaydı.

"Ve sonra kiliseyi mi buldun?"

"Hayır. Aslında kilisede öğretmen olmayı umuyordum. Ama Tanrı'nın başka planları vardı." Odayı bir melankoli dalgası kapladı. "Ah," dedi sırtarak. "Gelip mabedi görmek ister misiniz? Mütevazı bir kilise ama 1700'lerde inşa edilmiş ve sunak Carrickfergus sahiline vuran bir balinanın çenesinden oyulmuş."

"Şaka yapıyorsun."

"Kutsal sunağımız hakkında şaka yapmazdım. Ya da Rudhall tarafından dökülen sekiz çanımızla." Ayağa kalktı. "Hadi o zaman." İki basamak yukarı çıkıp mabede açılan diğer koridora doğru ilerledi. Karanlık ve sessizdi. Güzel, açık renkli ahşap sıralar boştu ama parlıyordu. Tavan başımızın üzerinde yükseliyordu.

"Vikingler ve Normanlar ile savaşan keşişler tarafından Kelt kutsal alanı üzerine inşa edilmişti. Yakılıp yıkıldı. İki kez." Bana sırtı ve bu binaya duyduğu sevgi çok tatlıydı. Gerçekten de dokunaklıydı. "IRA da eskiden burada toplanırdı. Ön kapıda hâlâ Sorunlar sırasında İngiliz askerleriyle girilen bir çatışmadan kalma kurşun delikleri var."

Sabah güneşi doğu pencerelerinden içeri giriyor ve vitrayları aydınlatıyordu. Dikenli bir taç ve mor bir cübbe giyen sarı ve kırmızı İsa, camın üzerindeki zincir halkasıyla kısmen gizlenmişti.

"Çit neden içeride?" diye sordum.

"Kilisenin kilise okulu olduğu zamanlardan kalma bir kalıntı." Gülümsemesi hüznüydü. "Öğrenciler sıralardan taş atardı."

"Onu indirmedin mi?"

"Para yok. Ya da yardım." Omuz silktili. "Aynı zamanda iyi bir hatırlatma." "Buranın ne olduğunu mu?"

"Asla olmaması gerekenden."

Sözleri o kadar şiddetliydi ki, karşısında söylenecek bir şey yoktu. Kilise benim için pek bir şey ifade etmiyordu ama güzel ve sessizdi. Kutsallık çalışmaktan geliyordu; bunu anladım. Acı çekmekten ve yargılanmaktan geliyordu. Fırtınadan sonraki sessizlikti, savaştan sonraki dinlenmeydi ve bu bina da savaşlardan payına düşeni almıştı. Kutsallığı zor kazanılmıştı.

Bana biraz Ronan'ın sandalyede uyuduğunu hatırlattı. Dinlenmeyi hak etti.

Kafirce, biliyorum.

Keşke bu düşünceleri kafamdan, bu yumuşaklığı kalbimden söküp atabilseydim, çünkü o bunların hiçbirini hak etmiyordu. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. İstememem gereken şeyleri istemek bana özgü bir şeydi. Benim aptal, saf şeyim.

"Gel," dedi. "Sana balina kemiğini göstereyim." Kürsünün yanından geçerken gök gürültüsü mabedin sessizliğini böldü. Orta koridorun sonundaki kapılar yüksek sesle ve sertçe tıkırdadı.

"Tanrı aşkına, ne oluyor?" Peder Patrick geri çekilip kapılardan uzaklaşarak, sanki içeri gireceklermiş gibi sordu.

Ama biliyordum. Şeytan gelmişti ve benim zamanım dolmuştu. "Cep telefonun var mı?" diye sordum.

"Bir ne?" Bir inekle yalnız ve sessiz yaşayan Peder Patrick, hayatına getirdiğim bu ani değişikliğe ayak uyduramıyordu. Cehennem onun kapısından içeri giriyordu ve benim zamanım tükeniyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

POPPY

"BİR TELEFON, BABA Patrick. Telefonun var mı?"

"Elbette," dedi bana göz kırparak.

"Alabilir miyim?"

"Ne?" Ne olduğunu anlamasa da pantolonunun cebinden çıkarıyordu. Kapı tekrar tıkırdadı ve bu kapıların geçmişte dışarıda tuttuğu istilacılar Ronan'ın yanında hiçbir şeydi.

Peder Patrick'in telefonu birkaç yıllıktı ve üzerinde bir şifre yoktu. Ayrıca hiç çubuğu da yoktu.

"Servis yok," dedi. "Köye gitmek zorundasınız. Neler oluyor? Güvende misiniz? Güvende miyiz?"

"Sen iyisin. Ben de iyiyim. Sadece kız kardeşime bir mesaj göndermem gerekiyor ve telefonumu kaybettim."

"Kocanızda yok mu?"

"Onunkini de kaybettim. Çalınmışlar. Havaalanında." Bunlar aptalca yalanlardı. "Kilisede bir sabit hat var-"

Dışarıda ani bir sessizlik oldu ve Ronan'ın binanın etrafında dolaşarak başka bir kapı aradığını biliyordum.

"Bunun için zamanım yok."

"Balayında değilsiniz, değil mi?" Peder Patrick sordu.

"Öyleyim," dedim kız kardeşimin telefon numarasını babamın telefonuna takarken. "Kesinlikle. Bir dahaki sefere şehre geldiğinde o numaraya mesaj atıp Poppy'nin nerede olursak olalım orada olduğunu söyler misin?" Telefonu iri gözlü Peder Patrick'e geri uzattım. "Yemin ederim," dedim, elindeki telefonu bırakmadan. "Her şey yolunda. Sadece kız kardeşime bir mesaj iletmem gerekiyor. Ona güvende olduğumu söyle."

Binanın yan tarafındaki büyük kapılar kırılarak açıldı ve beni ileriye doğru iten bir rüzgârın içeri girmesine izin verdi.

"Poppy!" Ronan'ın sesi ayaklarının merdivenlerden yukarı vuruşuyla birlikte gürledi. "Nerede-?"

"İşte, sevgilim!" Geniş bir gülümsemeyle, mabede giren öfkeli Ronan'a döndüm. Vahşi görünüyordu. Kana bulanmış ve savaşa hazırды. Hayatımda gördüğüm en vahşi şeydi. İçimde alçak ve heyecan verici bir şey cızırdadı ve öyle değilmiş gibi davranmak için çok uğraştım.

"Merhaba!" Elindeki silahı rahibin gözlerinden saklamaya çalışarak ona doğru koştum. "Kaldır şunu," diye fısıldadım ona ve sonra kolumu onun için içinden geçirip gülümseyerek tekrar rahibe döndüm. Ronan silahı pantolonunun arkasına soktu. "Sadece yürüyüşe çıktım," dedim. "Sen uyurken. Nasıl hissediyorsun?" Ona cilve yaptım. Dokunuşuma ya da cıvıltıma bir tepki verdiyse de belli etmedi. Onun yerine Peder Patrick'e baktı.

Sarsılan rahip ona bakmaya çalıştı ama Ronan'ın her yere yansıttığı soğuk tehditle başa çıkamadı.

"Hayatım," dedim Ronan'ın kolunu sıkarak. "Peder Patrick'i tanıştırayım. Peder Patrick, bu benim kocam Ronan . . . Smith."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Peder Patrick titreyerek başını sallayarak. Ronan elbette hiçbir şey söylemedi. Elimin altındaki kolu sertti. Her kası esnemişti.

"Gitmeliyiz," dedim odadaki gerginlik göz önüne alındığında hiçbir anlam ifade etmeyen bir gülümsemeyle. Rol yapmak gerçekten de benim tek büyük yeteneğimdi. "Sizinle tanışmak çok güzeldi baba. Çay ve tur için de teşekkür ederim."

"Benim için zevkti," dedi kısa süreli de olsa samimi bir gülümsemeyle. "İstedığınız zaman tekrar gelin."

Ronan'ı da yanıma çekerek döndüm ama o bir direk gibi duruyordu. Kımıldamadan. Rahibe bakıyor.

"Beni hatırlıyor musun?" Ronan sordu, sesi o kadar kısık ki ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Yapmalı mıyım?" Peder Patrick kaşlarını kaldırarak sordu. "Köyden misiniz?"

"Hayır." Ronan başka bir şey söylemedi. Başka bir hareket yapmadı. Sadece orada durdu.

Bir apeks yırtıcısı, parçalamak istediği bir şeye bakıyordu.

"Ronan," diye fısıldadım. "Omzum ağrıyor."

Onu harekete geçirecek herhangi bir şey yapabileceğim konusunda samimi şüphelerim vardı ama yanılmışım. Derin bir nefes aldı ve kolunu belime dolayarak döndü.

"İyi misin?" diye sordu.

"Sadece ağrım var."

Başıyla onayladı ve bizi hâlâ açık olan kapıya doğru çevirdi.

"Güle güle," dedim neşeyle omuzlarımızın üzerinden, garip bir şey olmamış gibi davranarak.

Kısa süre sonra kayalık yeşil tepenin üzerindeydik. Güneş suyun üzerinde yükselmiş, bizi tereyağı sarısı güneş ışığıyla kaplıyordu.

Ronan bana bakmadan dokunuşumdan kurtuldu ve rüzgâr etrafımızda inledi. Aramızda. Soğuk parmakları gömleğimin yakasına uzandı. Botlarının üst kısımlarına.

"Bunu yapamazsın, Poppy," dedi, gözleri ufukta.

"Rahiplerle konuşmak mı?" Şaka yapmaya çalıştım ama yüzüne bakılırsa beni komik bulmayacaktı. Bir daha asla.

"Bana söylemeden git."

"Unutmuşum," dedim. "Ben bir mahkumum." "Çok iyi bir mahkum değilsin."

"Peki." Ona sıırttım. "Bir mahkûmun ancak hapisanesi kadar iyi olduğunu iddia edebilirim."

"Şimdi de şaka mı yapıyorsun? Seni ölü ya da diri isteyen bir katil ailesi olduğunu unuttun mu?" Omzumun üzerinden baktı. "İzliyor."

Ronan uzaklaştı ve taş basamaklardan aşağı indi, siyah paltosu arkasında karanlık kanatlar gibi parlıyordu. Benim de onu takip etmemi bekliyordu ve planım kesinlikle buydu, ama vurulmuş ve uyuşturulmuşum, birkaç gündür hiçbir şey yememiştim ve muhtemelen İrlanda kayalıklarına tırmanmamalıyım.

Başım dönmüş bir halde, tam da bu amaç için burada olduğu anlaşılan taş çitin üzerine oturdum. Tepenin ilerisindeki bir kayanın üzerine kulübedekinden farklı bir kedi daha atladı. Bu tamamen siyah, ince ve küçüktü. Beni incelemeye geliyordu.

"Poppy?" Ronan'ın uzaktan seslendiğini duydum ve ona devam etmesi için el salladım. Sadece bir saniyeye ihtiyacım vardı. Ve bir sandviçe.

"Ben iyiyim," dedim. "Sadece biraz-"

Sanki bir Brontë romanında gibiydik, Ronan beni kollarının arasına aldı ve göğsüne yaklaştırdı. "Yapmak zorunda değilsin-"

"Kapa çeneni, Poppy," dedi, çenesindeki kaslar gerilmişti. Boynundaki tendon soluk teninde göze çarpıyordu ve onun kokusunu alabiliyordum. Sıcak ve gerçektir. Kolları bana sarılmıştı. Nefesi saçlarımdaydı. Kalbinin atışı boğazının hassas derisindeydi. Rüzgârın soğuğu gitmiş, geriye sadece kollarındaki sıcaklık kalmıştı.

"Korktun mu?" Ben sordum. "Benim için mi?"

Sessizliği bozulmadı, ben de gözlerinin mavisine bir kez daha baktım. Bu açıdan, üzerimizdeki gökyüzü gibi nasıl da parlıyorlardı. Sonra başımı omzuna koydum ve bunun onun için hiçbir şey olmadığını kendime hatırlattım.

Ben bir hiçtim.

Kulübenin kapısını tekmeleyerek açtı ve alçak kapı aralığından içeri eğildi. Ayaklarımı yavaşça yere koydum. Sırtıma dayadığı kolu, sabit durduğumu anlayana kadar orada kaldı.

"Tamam mı?"

"Evet. Teşekkürler-"

"Ona ne söyledin lan?" Kollarımı o kadar sert tuttu ki irkildim ve geri çekilmeye çalıştım ama beni ayak parmaklarının ucuna çekti.

"Hiçbir şey."

"Poppy!" O kadar yüksek sesle bağırdı ki saçlarım geriye savruldu ve gözlerinde ne kadar korktuğunu gördüm. Benim için. Bunun içinde erimek ne kadar kolay olurdu. Onun endişesine ve vahşi endişesine. Onun için sadece bir içgüdü iken, bunun bir anlamı olduğuna inanmak ne kadar kolay olurdu. Sahip olmak ve kontrol etmek.

"Ona evli olduğumuzu söyledim. Balayımızda."

Yüzü gevşedi. "Başka?"

Kız kardeşim hakkında çenemi kapalı tuttum. "Hiçbir şey. Kilise hakkında konuştuk. Eskiden nasıl bir okul olduğunu."

"Bana yalan söylüyorsun, Poppy."

"Ronan, bana yalan söylüyorsun." Sesim iyi ve güçlüydü. Haklısın. Ama başım dönüyordu.

"Düşmeden önce otur."

Memnuniyetle. Şöminenin önündeki rahat sandalyelerden birine dikkatlice çöktüm. Ateşin olmadığı yere.

"Nasıl ateş yakılacağını biliyor musun?" Sonuna kadar üşüyerek sordum. "Yapardım ama nasıl yapılacağını bilmiyorum."

Elbette nasıl ateş yakılacağını biliyordu.

Sessizce küçük çırılar ve bir kibrit yaktı. Daha büyük odun parçaları ekledi, çömeldi ve köze üfledi, o kadar seksi ve samimiydi ki başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Odunlar patladı ve Ronan tekrar ayağa kalktı.

"Sapanın nerede?" O sordu. "Onu çıkardım."

"Bandajlar mı?"

"Birini açık bırakmışım. Ben berbat bir mahkum ve hastayım. Ne diyebilirim ki?" "Kolun nasıl?"

"Acıyor."

Bana, "Alacağın *budur*" der gibi baktı, itiraz edemedim.

Önümde püsküllü bir sedir vardı ve üzerine oturdu, oturduğum büyük ve ağır sandalyeyi kollarından tutup dizlerim kalçalarının iç kısımlarına çarpına kadar kendine çekti. Geri çekilmeye çalıştım ama gidecek hiçbir yer yoktu.

"Ona gerçekten ne söyledin?"

"Evlendiğimizi ve balayında olduğumuzu," diye tekrarladım.

"Yalan söylemekte sandığın kadar iyi değilsin, Poppy. Telefon kullandın mı? Kız kardeşini arar mısın?"

Akıllıca olanın ne olduğunu merak ederek dudağımı ısırdım. Ona güvenmek aptalca görünüyordu. Kafasını kaldırdı ve uzun, yavaş bir nefes verdi. Tanrım, yorgun görünüyordu. "Bana ne olduğunu anlatmazsan seni güvende tutamam."

"Kız kardeşimi güvende tutmaya çalışıyorum," diye fısıldadım.

Öne uzandı ve yanağıma dokundu. Ağlıyordum. "Biliyorum," dedi. "Ben de biliyorum. Ve eğer nerede olduğumuzu biliyorsa, güvende değil demektir."

Nefesimi içime çektim. Bu düşünce hiç aklıma gelmemiştir. "Rahibe telefon numarasını verdim ve bir dahaki sefere şehre geldiğinde onu aramasını söyledim. Ona nerede olduğumuzu söyle."

"Kahretsin, Poppy," dedi ve başını neredeyse göğsüme yaslanacak şekilde eğdi. *Bana* yaslansa ne kadar harika olurdu değil *mi*? Nefes almak ve kendini toparlamak için bir saniye dursa?

Ama Ronan kimseye yaslanmadı. Herhangi bir nedenle değil. Aramızdaki birkaç santim de kilometrelerce olabilirdi.

"Oraya geri döneceğim ve Peder Patrick'e unutmasını söyleyeceğim. Numarasını silerim," diye teklif ettim.

"O yerin yakınına bile gitmiyorsun. Ben hallederim."

Sandalyeyi geriye itti ve omzum kolçağın üst kısmına çarpınca irkildim. O fark etmedi.

Küçük, neşeli kulübe için fazla büyüktü. Aydınlık mutfak için fazla tehditkârdı, istese bile bu kadar uygunsuz görünemezdi. Buzdolabından bir tencere ve çekmecedan keten bir havluya sarılmış bir somun ekmek çıkardı.

"Bununla nasıl başa çıkacaksın?" Ona sordum.

"Bir rahibi öldüreceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu, sanki şaka yapıyormuş gibi.

"Soruyorum çünkü ne yapacağını bilmiyorum. Seni hiç tanımiyorum."

Bir kibrit çaktı ve ocağı yaktı. Tencereyi ocağın üzerine koydu ve sonra uzun tırtıklı bir bıçak bularak ekmekten kalın dilimler kesti.

Ayağa kalktım, mutfağa doğru yürüdüm. "Peder Patrick kilisenin eskiden okul olduğunu söyledi-"

"Otur," dedi ama onu duymazdan geldim.

"Gittiğin okul bu muydu? Çocukken? Sana zarar veren rahipler?"

"Bu konuyu seninle

konuşmayacağım." "Peder Patrick-?"

"Otur lan Poppy."

"Neden beni buraya getirdin-?"

Sanki mutfağa doğru uçu, dirseklerimden tuttu ve beni vücuduna doğru çekti. Gözleri vahşi bir şekilde benimkilere dikilmişti. "Sence burada olmak istiyor muyum? Başka bir seçeneğim olsaydı burada olur muydum sanıyorsun?"

Bir kolunu belime doladı ve bir an için beni öpeceğini sandım ve bunu isterken nefesim kesildi. Buna açtım. Ama beni ayağımdan kaldırdı ve yatak odasına götürdü. İçeri girdikten sonra beni ayağa kaldırdı ve öyle hızlı adımlarla uzaklaştı ki sendeledim.

"Ronan? Ne-?"

Tek kelime etmeden gitti ve kapının dışarıdan kilitlenme sesi o kadar yüksekti ki irkildim. "Ronan?" Kapıya doğru yürüdüm ve açmaya çalıştım ama gerçekten de kilitlemişti. "Ronan! Ne halt ediyorsun sen?"

Tek cevabım sessizlikti. Çığlık attım ve güçsüz düşene kadar vurdum. İçim boşalana kadar. Onun kim olduğunu hatırlayana kadar. Ve benim onun için kim olduğumu.

Hiçbir şey.

Ve can sıkıcı olan şey, gerçekten can sıkıcı olan şey, buraya daha önce de gelmiş olmamdı. Hayatımda pek çok kez bu duruma düşmüştüm ve her seferinde kıvrılmış ve önemli olan tek şeyin başkalarının benim hakkımdaki düşünceleri olmasına izin vermiştim.

Evet. Siktir. İşte bu.

Ben farklıydım. Eğer bundan kurtulacak ve kız kardeşimi kurtaracaksam ol.

Ronan kiminle uğraştığını bilmiyordu. Ben de bilmiyordum, gerçekten. Ama Öğrenmeye hazırdım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

RONAN

PIKEY TOM, St. Brigid'de benim koridorumun karşısındaki ranzada yatan bir çocuktur. Gerçekten bir Gezgin olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kendisini herkese Pikey Tom olarak tanıttı ve bu konuda bir şey söylerseniz boğazınıza yumruk atardı. Ona Tommy dememe izin vermesi bana bir onur nişanı gibi gelmişti. Arkadaş olmamız daha da önemliydi.

Benimle aynı yaşıydı ve ben o koridorda belirdiğimde, o zaten bir süredir oradaydı. Ve tam bir efsaneydi. Kutsal alanın içindeki vitraylara taş atmış, söylentilere göre rahiplerden birinin kulak memesini ısırmış ve üç kez kaçmaya çalışmıştı. Yatma vakti geldiğinde, Peder McConal bizzat gelip onu kelepçeleyerek yatağına kilitlemiş.

"Ah, bundan hoşlanıyorsun, değil mi, seni pis sapık," diye yaşlı adama tükürdü.

Her ne sebeple olursa olsun, Tommy benden hoşlanmıştı. Belki de sadece bana acımişti - cılız ve itiraf edeceğimden çok daha fazla korkmuştum. Ve bu St. Brigid'de arkadaşlık için yeterliydi. O ilk gece bana orada hayatta kalmamı sağlayacak en önemli dersi vermişti.

Onlara hiçbir şey borçlu değiliz ve onlara hiçbir şey vermiyoruz.

"Onlar" tabii ki rahipler.

Bana ağlamamamı ve özür dilemememi söyledi. Bana ne yapmış olurlarsa olsunlar asla af dilemememi söyledi.

Seni böyle yakalarlar.

İlk ay ağlamamak çok zordu. Ama ikinci ayda taş kesilmiştim. Rahipler kim olduğumuz, nasıl yetiştirildiğimiz, kontrol edemediğimiz şeyler ve bize daha iyisi öğretilmediği için özür dilememizi istiyorlardı. Ama tüm bunlar hayatta kalmamızı sağlayan şeylerdi.

Dualar, dayaklar, oruçlar ve çalışmalar altında ezilen ve ne olduğunu bile anlamadıkları günahlarının kefareti için yalvaran bu çocuklar, gözleri şevk ve sıcak yemekle parlayarak etrafta dolaşıyorlardı.

Pikey Tom her zaman "*Siktir et onları*" derdi.

"Siktir et o amcıkları," dedim şimdi, çaydanlık ısıklık çalana kadar kiliseye bakarak.

Poppy'nin uyanık olduğundan şüpheliydim. Aptal kız neredeyse ayakta uyuyordu, ama yemeğe ihtiyacı vardı, işte ben de onun için bir tepsi yemek hazırlıyordum.

Ayrıca cevaplara ve onun tekrar kontrolüm altına girmesine ihtiyacım vardı. Morellis'in ne istediğini anlayana kadar bir takım olduğumuzu düşünmesine ihtiyacım vardı ve ancak o zaman Poppy Maywell'le ilgili yaptığım hatalar unutulabilirdi.

Ağlama. Özür dileme. Bağışlanma dileme.

Bir slogan olarak bana gayet iyi hizmet etmişti. Şimdi de değiştirecek değildim.

Yatak odasının kapısını açtım ve itmeden önce kapıyı çaldım. Görgülü davranıyormuş gibi yaptım. Ateşin ısıtmadığı oda soğuktu.

Bunu düşünmedin, değil mi, seni edjit? Babam kafamın içinde alay etti.

"Poppy?" Ben seslendim. Tavana yakın pencere onun tırmanamayacağı kadar küçüktü.

"Banyoda."

"İyi misin?" Kapalı banyo kapısının önünde durarak sordum. "Fark eder mi?" Ah, prensesimin hâlâ pençeleri varmış.

"Eğer sıcıyorsan-"

"Tanrım, Ronan. Banyodayım."

Kapıyı açtım, onu suyun altında sadece başı görünecek şekilde saklanırken görmeyi bekliyordum. Ama Poppy vurulmadan, kaçırılmadan ve İrlanda'ya götürülmeden önce kendini güvende tutmak için hangi motto ile yaşıyorsa artık yoktu.

Prensесim bir kraliçeye dönüşüyordu.

Banyoda oturuyordu; sudan yükselen sıcak buhar, sırtından aşağıya ve köprücük kemiklerinin üzerinden nemli sarı bukleler halinde sarkan saçlarının etrafında kıvrılıyordu. Porselene yaslanmıştı, teni ile soğuk küvet arasında bir havlu vardı. Su göğüslerinin alt tarafına vuruyordu. Sıcaktan pembeleşmişti.

Meme uçları serin havada sertleşmişti. Teni kızarmış ve kaymak gibiydi ve ben, onun yanında her zaman yaptığım gibi, aletimin bir kalp atışından diğerine sertleştiğini hissettim.

Poppy olması gerekenden daha zayıftı ama göğüsleri mükemmeldi. Onlara yapmak istediğim şeyler . . .

"Bu seni rahatsız mı etti Ronan?" diye sordu. Sağlam koluyla bezi kaldırıp boynuna ve göğsüne su sıktı. Su meme uçlarının üzerinden damladı.

Aman Tanrım. Bu lanet kız. Şu anda tek ihtiyacım olan Poppy'nin cesur olmasıydı. Cesur. Benim uysal Poppy'ye ihtiyacım vardı. Korkmuş ve itaatkâr Poppy. Bu tanrıçaya değil.

"Hayır," diye yalan söyledim. "Dikişleri ıslatmaman gerekiyor."

"Islatmıyorum."

Bandı ve bandajı çıkarmıştı. Sıkı, siyah ameliyat dikişleri koltuk altının önünden başlayıp arkaya kadar uzanıyordu. Derisi kabarık ve pembeydi ama kırmızı değildi. "Doktor kuru tutman gerektiğini söyledi."

"Öyleyim."

"İlaçlarını aldın mı-?"

"Beni o lanet odaya kilitledin Ronan. Umrundaymış gibi davranmayı bırakabilirsin."

"İlaçlarını aldın mı?" Tekrar sordum çünkü önemsiyordum. Çok fazla önemsiyordum.

"Evet, baba."

Oh, şu lanet kız. Baba oyunları mı oynamak istiyordu?

Yapabilirdim- Bu düşünceden uzaklaştım. "Acıkmışsındır diye düşündüm."

"Açlıktan ölüyorum," dedi, açıkça bir imada bulunmaya çalışıyordu. Gülümsedim ama tepsiyi lavaboya bırakırken bunu göremedi. "İçeri gelmek ister misin?" diye sordu, bacaklarını bükerek dizlerini suyun dışına çıkardı. "Banyoya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Haksız değildi ama ona başımı salladım.

"Nasıl istersen," dedi omuz silkerek ve göğüslerinin sallanmasına neden oldu. Arkamdaki açık kapıdan gelen ışık tenini istediğim gibi yaladı.

"Kediyi gördün mü?" diye sordu.

"Ne kedisi?"

"Yatağın altında yaşayan. Taş basamaklarda bir tane daha var."

Tommy ve şu lanet yabani kediler.

"Ben hiç kedi görmedim."

Poppy banyodan beni aniden rahatsız edici bir şekilde izledi. Bir şeyler değişmişti. K    k bir şey ve o farklıydı.

Poppy'nin kahverengi gözleri vardı ve senatöre satıldığı gece onunla o yan bahçede karşılaştığımda, bu tepeye her zaman çıkan geyiklerden birine benziyordu. Geniş g zli ve vahşi. Ve genç. Çok genç.

şimdi, gözleri şu anda kullanabileceğim viski gibi parlıyordu ve yapabilse beni  ld recekmiş gibi daralmışlardı. Kahretsin, eğer bundan hoşlanmadıysam.

Onunla tanıştığım gece sarışındı ve ondan sonra onu bir galada ya da bir etkinlikte her g rd ğ mdede, ona görünmemeye dikkat ederek, hala sarışındı. Ama o gün mutfağında, Caroline beni senatörle konuşmaya götürdüğünde, saçlarının parlak doğal kıızıllığı köklerinden geliyordu.

Saçlarını tekrar sarıya boyamıştı ama kırmızı geri geliyordu. Sanki ka ınılmazmış gibi.

"Bazı cevaplara ihtiya ım var,"

dedim. "Komik. Benim de."

G l msememi gizlemek için bir elimi yüzüme s rtt m. Lanet olsun. Çok yorulmuştum. Ama bu Poppy ... Çıplak ve kızgın ... bu Poppy bir sorun yaratacaktı. Hem de birden fazla şekilde. Neredeyse iki gündür rüzgârın içindeydik ve daha kaç günümüz olduğunu bilmiyordum.

"Amerika'dan ayrılmadan önce kız kardeşini aradım," dedim ona, onu benim tarafıma çekmesi en muhtemel bilgiyi vererek. "Senin telefonunu kullandım ve sonra ikimizin telefonunu da yok ettim."

"Ona ne söyledin?" diye sordu oturduğu yerden ve vücudunu nasıl izlediğimi saklamak için hiçbir çaba göstermedim.

"Ona Londra'da bir adres verdim. Oraya olabildiğince çabuk gitmesini ve nereye gittiğini kimseye söylememesini söyledim. Ona senin güvende olduğunu ve irtibatta olacağımızı söyledim."

"Ne dedi?"

"Sana zarar verirsem beni hadım etmekle tehdit etti."

   çekerek ve gülümseyerek arkasına yaslandı. "Klasik Zilla."

"Hadım etmekle çok tehdit ediyor, değil mi?"

"Aslında, evet." Dudağını ısırdı ve küçük bir köpük dağını ellerinin arasında ileri geri itti. Vücudunun bir görünüp bir saklanan görüntülerine açlık duymama rağmen hareketi takip etmeyi reddettim. "Orada mı? O adreste mi?"

"Sana bir cevap verdim. Şimdi bir tane alıyorum."

"Kız kardeşimin güvende olduğunu bilmediğim sürece benden bir bok alamazsın."

"Onu yapabildiğim kadar güvenli. Şimdi bana gerçekten bir cevap borçlusun."

"Bu oyunu daha önce oynamıştık." Kirpiklerinin arasından bana bakarken çok cesurdu. Ama hâlâ o korkuyu görüyordum. Aramızdaki denge buydu: korku ve tahrik. Bunu daha önce de oynamıştım ve yine yapabilirdim. Onu yakınıma çekerken kendimi uzak tutabilirdim.

Şu anda neden bu kadar zor görüldüğünden emin değilim ama öyleydi.

Ayağa kalktım ve ceketimi silkerek çıkardım. Yere bir yığın halinde düştü ve serin hava beni uyandırdı, omurgamı dikleştirdi.

"Bu oyun artık eğlenceli değil," dedi dudaklarını büzerek ve saçlarını arkaya yatırmakla.

"Elbette öyle."

"Gerçek değildi," dedi. "Sadece rol yapıyordun."

"Sen bir iştin, Poppy," dedim ona. Ona yalan söyledim, gerçekten. Poppy hiçbir zaman işin bir parçası olmamıştı ve senatörü öldürmek Caroline'dan gelen bir emir değildi. Ama bu iki şeyin ardındaki gerçek şu anda kimseye hizmet etmiyordu. İçinde bulunduğumuz bok fırtınasını daha da kötüleştirecekti.

"Doğru."

"Ama rol yapmıyordum." Koyu renk pantolonumun içinden, ağrıyan sikimi ellerimin arasına aldım ve Poppy - benim güzel kızım, benim güzel meraklı kızım

-İzlemeden edemedim. "Seni istiyorum, Poppy. Seninle tanıştığım andan beri seni istiyorum. Bu çok gerçek."

Dudaklarını yaladı ve güçlü olmaya çalışarak başka bir tarafa baktı, sonra tekrar baktı. Zor nefes alıyordu. Teni eskisinden daha pembeydi. O lanet meme uçları . . .

"Ne istiyorsun?" diye fısıldadı. Poppy kirli niyetlerin kirli kelimelerle ifade edilmesinden hoşlanırdı. Ona bunu verebilirdim. Çünkü bu bana istediğim bir şeyi verecekti.

"Ağzımı o göğüslere götürmek için," dedim ona. Bir elini göğsüne götürdü. Sağ omzu hareketsiz ve kuruydu.

"Başka?" diye fısıldadı.

"Elimi bacaklarının arasına koy." Bir nefes çekti ve bir nefes daha. "Seni o kadar sert boşaltmak istiyorum ki, kırılacaksın Poppy. Benim için her yerini açacaksın. Seni ıslak istiyorum ve kırılmanı istiyorum."

Bu çok doğrudu.

"Neden senin için çalışıyordum?" diye sordu. "Yani, ne anlamı vardı ki?"

"Caroline seni . . . teklif edilebilir." Yalan. Caroline, Poppy'nin güzel vücuduna pis ellerimi sürdüğümü bilseydi beni öldürürdü. Emir onu güvende tutmaktı. Ve mesafemi korumam.

"Ve seninle seks yapmanın beni teklif edilebilir yapacağını mı düşündü?" "Benimle meşgul olman seni teklif edilebilir yaptı."

"Ama bana gitmemi söyleyip duruyordun? Bu işin neresiydi?"

"Değildi," diye cevap verdim ve gözlerinin kocaman açıldığını izledim.

"Bu da işin bir parçası değil, değil mi? Bu yazlık. Burada olmak?"

"Artık Caroline Constantine tarafından istihdam edilmediğimi söylemek yanlış olmaz." New York'tan buraya çılgınca koşarken, aslında bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Asla ihanet etmeyeceğime yemin ettiğim tek kişiye ihanet etmişim ve bunun bir hesabı olacaktı. İşler böyle yürüyordu. Ve bu konuda ne hissediyorsam, bir kenara bıraktım. Çok uzağa.

"Neden beni sikmiyorsun?"

Bu soru beni bir an için şaşırttı. "Sen sorularını sordun, Poppy. Şimdi benim sıram."

"Doğru," dedi keskin bir kahkaha atarak. "Oyun. Seninle her zaman lanet bir oyun."

Küçük banyoyu geçtim ve ellerimi onun bedeninin yanındaki küvete dayadım. Bana baktı, aramızdaki terazinin dengesi değişiyordu - uyarılmaktan çok korkuyordu.

"Bu bir iş, Poppy. Oyun değil."

"Ne fark eder ki?"

"Benim işimde mi? Yaşam ya da ölüm."

Elini kaldırdı ve yüzüme, çenemin altındaki yara izine dokundu ve yorgundum, o kadar yorgundum ki ona izin vermemin tek nedeni buydu. Orada durmamın ve uzun bir geceden sonra güneş ışığı gibi dokunuşunu içime çekmemin tek nedeni buydu.

"Kötü bir iş yapıyorsun," diye fısıldadı, kaygan parmakları ağzımın köşesine dokunarak dudağımı çekti. Ona istediğini verdim, ki

içimde olmalı. Ona izin vermemin tek yolu buydu. Parmağını ağızıma aldım ve gözlerinin önce irileşmesini, sonra yarı kapanmasını, aramızdaki kimyadan anında sarhoş olmasını izledim.

Oraya. İşte seni istediğim yer. Sana ihtiyacım olan yer.

ALTINCI BÖLÜM

RONAN

GERİ ÇEKİLDİM. "Artık ortağız," dedim ona, sesim alçak, gözlerim onunkilere kilitlenmişti. Bu sevmediğim bir ipti, onu kendime çekerken kendimi uzak tutuyordum.

"Peki," dedi. "Ortaklar. Ama yalan söylemeyin. Artık yalan söylemek yok." "Sana da aynısı, Poppy."

Başını salladı, nefesi sinir ve arzuyla titriyordu. "Sorunuzu sorun."

Küvetin kenarına oturdum. "Morelliler seni neden ölü ya da diri istesin ki?"

"Bunu nereden biliyorsunuz? Bir tür kötü adam bülteni falan mı var ve kiralık katillerle ilgili güncellemeler mi alıyorsunuz?"

Ona gülümsemezdim. Gülümsemezdim. Gülümsemezdim.

"Beynine bir kurşun sıkmadan önce Theo'nun söylediği buydu." "Onu beni vurduğu için mi öldürdün?"

"Şimdi soruları ben soruyorum. Morelliler seni neden ölü ya da diri istiyor?"

Yüzüne yerleştiğini gördüm. Şaşkınlık ve korku. "Ben hiç kimse değilim. Hiçbir şey."

Sen hiç kimse değilsin, ona söylemek istedim. *Ve sen hiçbir şey olmaktan çok uzaksın.* Ama onun hakkında ne hissettiğim hiçbir zaman önemli olmadı. "İşte bunu çözmemiz gerekiyor Poppy. Ve hızlıca."

"Tamam," diye fısıldadı başını sallayarak, bir yıldız öğrencisi. "Morelliler hakkında ne biliyoruz?"

"Suçlarını saklamıyorlar. Hem de çok sayıda. Konstantinlerden daha zengin değillerse bile onlar kadar zenginler."

"Bu Caroline'ı rahatsız ediyor olmalı."

"Morellis'le ilgili her şey Caroline'i rahatsız ediyor."

"Beni ölü ya da diri istemiyor, değil mi?" Poppy sanki bu soru midesinden kopup gelmiş gibi sordu.

"Senin hayatta olmanı çok istiyor. Ve cebinde yaşamayı."

"Sanırım ..." Yavaş bir nefes verdi. "Beni sevdiğini düşünerek aptallık ettim. Bir aile olduğumuzu."

"Oh, prenses, herkese böyle davranıyor. Sadece sana değil." Caroline için bir araç olduğumu biliyordum. Düşmanlarına karşı kullandığı bir silah. Ama başlangıçta, bu şekilde ihtiyaç duyulmak ve herhangi bir şekilde takdir edilmek ... şey, sevgi gibi hissettirmişti. Bir annenin sevgisi gibi. Annesini tanımayan bir katil için Caroline, şimdi beni utandıran bir şekilde o ayakkabıları doldurmuştu.

Ama bunların hiçbirini yüksek sesle söylemeyeceğim.

"Morelliler hakkında ne biliyorsun, Poppy?" Bizi konumuza geri döndürmek için sordum.

"Şiddet yanlısılar," dedi. "Kanunsuzlar. Caroline ve ailesiyle aynı kurallara göre oynamıyorlar."

"Aynı şeyleri umursamıyorlar. Ama," dedim. "Bu konuda açıklar. Constantine'ler sırtından bıçaklıyor. Morelliler ise yüzünüze doğrultulmuş bir silah."

"Onlara hayranmışsınız gibi konuşuyorsunuz."

"Onlar değerli bir düşman ve onlarla savaşarak çok uzun yıllar geçirdim. Caroline sana hiç onlar hakkında bir şey söyledi mi? Sır gibi görünebilecek bir şey?"

"Asla. Yemin ederim. Onlar hakkında nadiren konuşurdu. Kan davasının ne hakkında olduğunu bile bilmiyorum."

"Para. Her zaman parayla ilgilidir. Ve kontrolle. 50'lerde Las Vegas'ta bir arazi anlaşmazlığı yüzünden başladı. Bryant Morelli ve Caroline Constantine kavgayı miras aldılar."

"Senin yüzünden bana zarar vermek isterler mi?" diye sordu pembe yanaklı ve mahcup bir şekilde. "Belki de aramızdakinin gerçek olduğunu düşünmüşlerdir. Senin tarafında."

Ah, hala o kısımla boğuşuyordu. Haklısın. Ben de öyle. "Kimse beni umursamıyor."

"İstiyorum," diye fısıldadı. Çok tatlıydı. Orada otururken çok değerli, tatlı ve cesurdu.

Küvetteki güzel ve çıplak kadından biraz uzaklaşarak ayağa kalktım. "Bunun senatörle bir ilgisi olmalı."

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Evet. Ben de öyle." Kapalı tuvalet kapağının üzerine oturdum ve lavabonun üzerinde duran tepsinin bir köşesini kavradım. "Bundan biraz ister misin?" diye sordum. "Açlıktan ölüyor olmalısın."

"Küvete kırıntı dökmek istemiyorum. Ama yapamam ..." İçini çekti ve bana üzgün bir gülümseme verdi. "Aslında küvetten çıkamıyorum. Kolum ..."

Onu yukarı çekip sudan çıkarmak çok zor olmadı. Vücudunu benimkine bastırmaya direnmek daha zordu. Bana karşı nemli, sıcak ve yumuşaktı.

"İşte," diye nefes aldım, yüzüne bakmadım ve bacaklarını küvetin kenarından yukarı kaldırdım. Onu minderin üzerine yatırdım ve derin kahverengi gözlerine bakma hatasını yaptım.

Kana bulanmış katil ellerimle boğazına, köprücük kemiğinin kırılğan kenarına, o gün onu mutfağında gördüğümde morarmış olan boynunun hassas derisine dokundum. Poppy'yle yolumun bir daha kesişmediği iki yıl boyunca Caroline'ın engelli koşu parkurunda koşarak, suç üstüne suç işleyerek onun onayını kazanarak Poppy'nin kocası tarafından incitilmediğine inanmak kolay olmuştu. Elbette adamla tanıştığım anda onun nasıl bir adam olduğunu anlamıştım. Gönderildiğim okulda tepedeki rahiplerle nasıl aynı alanı paylaştığını.

Ama sonra o mutfakta durmuş, benimle garip bir şekilde havadan sudan konuşmaya çalışmış, kazağının manşetini kurcalamış ve ben o çürüğü görene kadar boynunu kenara çekmişti. Ondan sonra, artık numara yapmak yoktu. Eğer yapabilseydim, hemen o anda arkamı döner ve o adamın beynine bir kurşun sıkardım.

Ama ben tasmalı bir canavardım.

Poppy'yi kendimden uzaklaştırdım ve kapının arkasındaki kancada asılı duran havluyu alıp ona sardım. Şimdi serin havada titriyordu. Aç olduğuna şüphe yoktu. "Hadi," dedim. Bir elimde tepsi, diğer kolum onun boynundayken onu banyodan çıkarıp ateşin olduğu odaya götürdüm. Sandalyeyi ocağa yaklaştırdım ve onu oturttum.

"Sandalyeyi ıslatacağım," dedi, saçları sırtından aşağı akarken.

"Kuruyacak. Ye." Onun için hazırladığım tereyağlı ekmeği eline tutuşturdum. Ona bir fincan çay doldurdum, içine bolca şeker ve süt koydum ve ulaşabileceği şekilde tepsiye yerleştirdim.

Kendime de aynıysından yaptım ve içine daldım.

Kısık bir zevk iniltisi çıkardı ve ben istemesem de Sinead'ın yıllar önce beni aynı şekilde beslediğini hatırladım. Tatlı, sütlü çay ve taze ekmek üzerine bir santim kalınlığında tereyağı. Tam bir ilaçtı.

"Senatörün vasiyetinden bir şey var mıydı?" Ben sordum. "Şaşırtıcı bir şey var mıydı?"

"Her şeyi bana bıraktı," dedi dudaklarını yalayarak ve parlak bırakarak. "Artık zenginim. Gerçekten zenginim."

Başımı salladım, keşke kahve olsaydı diyerek kendi çay fincanımla arkama yaslandım. "Morelliler birkaç milyon dolar için seni öldürmez. Bu onlar için hiçbir şey."

Poppy bana dudak büktü ve bu çok gülünçtü, ama inkar edilemeyecek kadar ... sevimliydi.

"Servetinin yeterince büyük olmadığını düşündüğüm için mi kızgınsın?" Ona sordum.

"Belki."

Güldüm, göğsümün ortasından gelen alçak ve şaşırtıcı bir gümbürtü ve ses ikimizi de ürküttü. Gözleri güneşin doğuşu gibi parladı ve rahatsız olarak arkamı döndüm.

"Biliyor musun," dedi uzun bir süre sonra. "Kullandığı avukatın gerçekten tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Bishop's Landing'in yerlisiydi. Neden New York'taki milyonlarca dolarlık bir firmayı kullanmasın ki?"

"Bu çok tuhaf," dedim.

"Ve." Bana baktı, ateş gözlerine yansımıştı. "Bana verdiği bir kutu dolusu şey vardı. Oluşturmakta olduğu bir vakfın dosyaları ve vakıfla ilgili bazı şeyler ..."

Ayağa kalktım. "Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü daha önce aynı tarafta olup olmadığımızı bilmiyordum. Beni odama kilitledin."

"Kutu nerede?"

"Hâlâ evde. Theo içeri girdiğinde ona bakıyordum. Masanın altına attım ama ... polis Theo'nun cesedini bulduğunda onu da bulmuş olmaz mı?"

"Theo'nun cesedi senin evinde değildi." Theo'nun cesedi Ocean City çöplüğüne gömülmüştü. Bir iyilik daha istedim.

Gerçek şu ki, Caroline muhtemelen benim gittiğim saatlerde o evi didik didik etmişti. Bu noktada, Constantine'lerin evinde hiç arkadaşım yoktu. Ama polis departmanında birkaç tane olabilirdi.

Ve bir iyiliğim kalmıştı. Son as kartım.

Planım muhteşem bir şekilde geri tepebilir. Ya da tartışmalı bir nokta olabilir. Ama kutu elimizdeki ilk sağlam ipucuydu.

Ayağa kalktım ve Sinead'ın sabit telefonunu buraya ilk geldiğimizde sakladığım dolaptan çıkardım.

"Telefonu benden mi sakladın?" Poppy sordu.

"Seni güvende tutmaya çalışıyorum."

"Senin 'güvenli' ifadenin benim için aynı anlama geldiğini sanmıyorum." "Benim için ne anlama geldiğini düşünüyorsun?"

"Mahkum."

Onun bu şımarık halini ne kadar sevsem de gülümseyemezdim. Teşvike ihtiyacı yoktu.

Telefonu prize taktım ve çevir sesi gelene kadar ahizenin altındaki düğmeye dokundum.

"Kimi arıyorsun?"

"Sanırım bir arkadaşım kaldı," dedim. "Kimseye haber vermeden kutuyu alabilecek biri."

"Kim?"

Ona baktım. Sanki benim tanıdığım insanlar onun tanıdığı insanlardı. O minnow'larla seyahat ediyordu, ben ise köpekbalıklarıyla. "Onu tanımıyorsun."

"O mu?" Kıskançlığını gizleyemiyordu ve ben de bunu hafifletmek için hiçbir şey yapmadım. "Evet," dedim. "O."

* * *

POPPY

Ronan'ın bir kız arkadaşı olacağı hiç aklıma gelmemişti. Bu doğru kelime miydi? Onun gibi bir adamın kız arkadaşı olur muydu? Bu kelime

Hayatında tutacağı türden bir kadın için fazla uysal. Sevgilisi mi? Bu bile saçma görünüyordu.

Bir eş mi? Aman Tanrım. Bu yüzden mi benimle yatmıyordu? Benimle sevişebilirdi ama benimle yatamazdı çünkü bu onun ahlaki evlilik kuralı mıydı? Benden uzaklaştı ve ben de ateşe baktım, onu yalnız bırakıyormuş gibi yaparken aslında konuşmanın onun tarafını olabildiğince dikkatle dinliyordum.

Anlamadığım bir şey söyledi ve İrlandaca konuştuğunu anlamam bir saniye sürdü.

Ve her ne kadar Ronan'ın hayatında başka biri olma ihtimalinin son derece düşük olmasını istesem de, telefonun diğer ucundaki kadınla konuşma şekli ... şey, benimle konuşma şekli değildi, bu kesindi. Ses tonu tatlıydı. Ve nazikti.

Yan dönerken onu bir saniye daha izledim, profili o kadar yakışıklı ve keskindi ki içimi delip geçti. Sonra ekmek ve çay yüzünden bitkin ve tok bir halde ayağa kalktım ve yatak odasına gittim. Havlumu bıraktım ve ıslak ve titreyerek yatağa tırmandım. Kıskançlık midemi bulandırdı.

Uyandığımda küçük pencerenin dışı karanlıktı ve ana odanın kapısı açıktı, ateş görünüyordu. Banyoda akan duşun sesi olduğunu anlamam bir saniyemi alan sessiz bir uğultu vardı. Bunu ancak aniden kapandığında anlayabildim. Birkaç saniye sonra Ronan sabun kokulu bir buhar bulutunun içinden yatak odasına çıktı.

"Ronan?" Fısıldadım.

"Seni uyandırmak istememiştım," diye fısıldadı, sanki yakınlarda başka insanlar uyuyormuş gibi, oysa sadece biz ve kilometrelerce uzaktaki yalnız bir rahip vardı.

"Yapmadın. Saat kaç?" Zaman şu anda kaygandı. "Dokuz.

Bu bizim buradaki ikinci gecemiz. İyi misin?"

Öne doğru bir adım attı ve gölgeler ve ışık çıplak göğsünün üzerinden kaydı. Karnı. Çıplak kolları ve omuzları. Üzerinde beyaz çiçekler olan mavi bir havlu beline sarılmıştı ve saçlarının ucundan tenine su damlıyordu, çene çizgisi boyunca uzanan yara izinden göğsüne damlıyor, kasların ve yara izlerinin üzerinden göğsüne ve karnına doğru kıvrılıyordu.

Birlikte yaptıklarımıza rağmen onu hiç çıplak görmemiştim, bu da onu şu anda bir şekilde daha çıplak yapıyordu.

Ve çok güzeldi. Her bir kas kıvrımı ve kemik çıkıntısı içime çekmek istediğim bir şeydi. Bakmak ve hayran olmak. Göğsünün üzerinde bir yara izi vardı, parlak bir yıldız ateşi. Göğüs kafesi boyunca, karnının hemen kenarını yakalayan başka bir kesik. Hem inanılmaz derecede sert hem de sonsuz derecede yumuşak görünüyordu. Bir bıçak ve bir tüy. Her türlü çelişkiyi barındırıyordu. Bu dünyada tek istediğim onu anlamaktı.

Ve ona dokunmak. Ona gerçekten ama gerçekten dokunmak istiyordum. "Poppy?"

"Ben iyiyim."

"Omzun mu?" Yatağa yaklaşmaya devam ediyordu ve ben ona durmasını söylemek istiyordum. Bana bir saniye vermesini. "Son dozun bitene kadar uyudun. İlaçları getireyim."

"Beni uyurken mi izliyorsun?"

Döndü, sırtı geniş bir yamaçtı ve omurgasından içeri doğru kıvrılıyordu. Yürürken havlusu kaydı ve kışının üst kısmındaki iki çukur ortaya çıktı. Gözlerimi kapatarak inledim.

Yatakta çırlıçıplak yatarken tenim canlı hissediyor, kanım yüzeyin hemen altında uğulduyordu.

"İşte," dedi, bir bardak getirdi ve komodinin üzerindeki şişelerden hapları sallayarak çıkardı. Hapları tezgâha bırakmasını bekledim ama bana uzattı ve ben de elinden almak zorunda kaldım. Dokunuşu elektrik çarpması gibiydi. Bir nefese karşı dilimi ısırdım.

Hapları dilime sürdüm ve bana uzattığı suyu içtim, o ise orada durmuş yarı çıplak bir doktor gibi beni izliyordu. Belindeki ince havlunun altından aletin izini görebiliyordum ve tüm bunların samimiyeti beni öldürecekti.

"Nerede uyuyorsun?" Ben sordum. "Başka bir yatak odası var mı?" Başını salladı. "Dışarıdayım."

"Yapmak zorunda değilsin-"

"Pek uyuyamıyorum, Poppy," dedi. "Sorun değil."

Milyonlarca soru sormak istiyordum ama hepsini dişlerimin arasına sakladım. "Arkadaşın mı? Kutuyu alabilecek mi?"

"Eğer oradaysa, onu alacaktır. Karakolda da bir bağlantısı var. Yani, eğer ellerinde varsa, onlardan alabilir."

Ronan'ın inancının bu kadar sağlam olması ne büyük bir şey olmalı.

"Hiç aklıma gelmemişti ki biz . . ." Tanrım, neydi bu

Doğru kelime mi? Birlikte yatmamak mı? Aramızdaki şey için doğru bir kelime yoktu. Kesinlikle bir ilişki değildi. Sadece bir kaçamaktı. Ama yine de bir şekilde tüm bunlardan çok daha tüketkendi. "*Biliyorsun*, hayatında başka biri olabilir. Ve sanırım... Sanırım bunu bilmeyi hak ediyorum. Neyin parçası olduğumu bilmeyi."

"Ağzımı amına koymamın başka bir kadına ihanet olup olmadığını mı soruyorsun?"

Sözlerinin altındaki kahkaha dalgasını duyabiliyordum. "Evet." Kendi kulaklarıma ilkel geliyordu.

"Kutuyu bulması için aradığım kadının karım olduğunu mu düşünüyorsunuz?" "Ya da onun gibi bir şey."

"Prenses." İlaç şişesini yere bıraktı ve ellerini başımın üzerindeki yatak başlığına dayadı. Onun yeni yıkanmış kokusunu alabiliyordum. Kol kaslarının kıvrımı ve omzuna dönüştüğü çukur, istersem başımı çevirip onu ısırabileceğim kadar yakındı. Koltuk altındaki siyah kıllara bakınca sanki beni saatlerdir öpüyormuş gibi hissediyordum.

"Niamh benim ev sahibem."

Gözlerim onunkilere kaydı ama bana güldüğünü gördüm. "Caroline'larda yaşamıyor musun?"

"Evcil hayvanlarını evinde tutuyor. Canavarlarını değil." "Sen-"

Ronan benim üzerimden konuştu. "Niamh 1982'de Birleşik Krallık'tan ayrılmak zorunda kaldı yoksa vatana ihanetten yargılanacaktı. New York'a gitti ve evinin bir kısmını benim gibi iyi Kuzey İrlandalı gençlere kiraladı."

"Ronan!"

"Ben ciddiylim." Yine gülümsüyordu, neredeyse kahkaha atıyordu ve onunla geçirdiğim bunca zaman boyunca onu hiç bu kadar rahat görmemiştim. "Yetmiş iki yaşında ve biri ona sorun çıkarırsa kendi başının çaresine bakabilir." Başını eğdi; gülümsediğinde çok güzel oluyordu. Gülümsememek elde değildi. Aslında kollarımı boynuna dolamamak ve beni öpmesi için onu aşağı çekmemek çok zordu.

Tanrım, beni öpmesini istiyordum. "Kıskandın mı, Macushla?"

O kadar kalın bir aksanı vardı ki ne dediğini anlayamadım. "Ne-?"

"Kıskandın mı prenses?" diye sordu, bu sefer açıkça, söylediklerinin bir kısmını bırakarak. "Dilimi başka bir kadının amına soktuğumu düşünerek mi?"

Ona bu kadar çok bilgi vermek istemediğim için başımı sallamaya başladım. Üzerimde bu kadar güç.

"Artık birbirimize yalan söylemediğimizi sanıyordum." Başparmağını dudaklarıma götürerek yüzümü kavradı ve beni gözleriyle buluşmaya zorladı. "Ne olmuş yani?"

"Evet," diye fısıldadım. Yakalandım. Hareketsiz. "Kıskanmıştım."

"Sadece sendin," dedi. Başparmağını dudaklarıma götürdü ve sonra ayağa kalktı. O uzaklaşmadan önce elini tuttum. Bu çok saçmaydı. Ben gülünçtüm. Bu, yere serilmek için sıraya girmek ve yere serildikten sonra tekrar sıraya girmek gibiydi.

Neden bu acıyı bu kadar çok istiyordum? Neden bana zarar vermesi için yalvarıyordum?

"Poppy," diye nefes aldı. Aletin havlunun altında seğirdiğini, beyaz çiçeklere doğru itildiğini gördüm. Elimi üzerine koydum, parmaklarım yıpranmış kumaşın kenarının altında kıvrıldı. Onu yakmışım gibi bir nefes aldı ve bu hoşuma gitti. Aynı ateşin beni de yakmasını istedim.

Parmaklarımla bileğini kavrayarak onu daha yakına çektim ve elini battaniyenin altına, kalbimin atışının üzerine koydum. Parmakları sıcak tenime karşı soğuktu.

Ve beni durdurmadı. Azıcık bile.

"Bütün bu konuşmalar," dedim, "amcıklar ve diller . . ."

Kahkahası sert bir zevk havlamasıydı ve ben de tepki olarak gülümsedim. Bu adamı memnun etmek ne büyük bir zevkti ve ben daha fazlasını istiyordum. Havluyu önümden çektim ve muhteşem siki gözlerimin önünde kalınlaşıp sertleşmeye başladı.

Elini vücudumda daha aşağılara, göğüslerimin üzerine, karnımın pürüzsüz yumuşak derisine doğru iterken, sikine uzandım.

"Hayır," dedi, dokunuşumdan uzaklaşarak.

"Neden?"

"Neden olduğu önemli değil."

Kıpırdanmaya, elini bedenimden itmeye çalıştım ama o kararlıydı.

"Bana dokunmanı istemiyorum," dedi. "Ama yine de sana dokunmak istiyorum. Durmamı ister misin?" Eli kalçamın üzerinden bacaklarımın arasına doğru kıvrıldı. "Islaksın, Poppy, ama kelimeler önemli."

"Daha önce yapmadılar," diye fısıldadım, ona durmasını söylediğimi ve onun bu sözleri kâğıttan ve tüyden yapılmış gibi bir kenara ittiğini hatırlayarak.

Sessizdi, başka bir açıklama yapmadı. Ama hayır deseydim, çekip gidecekti.

Tüm vücudum ona olan açlığımdan acıyordu. Dokunuşunun tatlı şiddeti için. Zihnimi silip süpürdüğü için.

Ve Ronan'ın çekip gitmesi istediğim son şeydi.

"Evet," diye inledim ve parmakları amımın kaygan etinden vücudumun kalbine doğru kaymadan önce kelime ağzımdan ancak çıkmıştı. Yataktan doğruldum, onun dokunuşuyla istila edildim ve istila edildim. Onun muazzamlığıyla. İstediğim şeyin büyüklüğüyle.

Her şeyi. Her lanet şeyi istedim.

Boştaki eliyle battaniyeleri vücudumdan çekti ve sert dokunuşuyla göğsümü avuçladı. Ellerimi yatak başlığına dayadım ve kendimi bacaklarımın arasındaki parmaklarına doğru ittim.

Boğazından sert bir hırıltı çıktı. "Evet, prenses. Kullan beni. Parmaklarımı kullan."

Başparmağı klitorisimi buldu ve zar zor dokunarak onu okşadı. Başımı salladım. "Daha fazla."

"Sana daha fazlasını veremem. Sadece senin aldığın kadar var prenses."

Doğruldu ve ellerimi sikinin üzerinde birleştirdim. "Bu," diye tısladım yüzüne, gerginlik ve şehvetle çizilmiş ve parlaktı.

"Hayır." Elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Bunu alamazsın."

"Siktir git," diye homurdandım ve sıcak çarşafların üzerine uzandım, parmakları hâlâ içimdeydi. "Bana bir parmak daha ver," diye talep ettim ve bir tane daha eklemesinin itme ve gerilmesini hissettim. Gözlerim kafamın içinde geri yuvarlandı.

"Çok dolu," diye nefes aldı. "Çok güzel."

Hayatımda hiç güzel hissetmemiştim. Düğün günümde değil. Ne de bir sürü insanın beni olabildiğince iyi göstermek için para aldığı o gecelerin hiçbirinde. Güzelliğin nasıl bir duygu olduğunu bilmiyordum, bu yüzden güzel görünmenin bir yolu yok gibiydi. Benim için yoktu.

Ama bu an bunu değiştirdi.

Kendimi çok güzel hissediyordum, çıplaktım ve onun parmaklarında kendimi beceriyordum. Ellerim göğüslerimi avuluyordu. Bu gzellikti. O ve ben birlikteydik. Bu zevk.

Onu başının arkasından tuttum ve aşağı ittim. Gitti, gülerken bile bana biraz direnç gösterdi çünkü artık oyun bu gibi görünüyordu.

"Ne alıyorsun, Macushla?"

"Ağzin," dedim ve vücudunu bacaklarımın arasına kaydırarak üzerime düştü. Tamamen içimde olmayan eli vücudumun altından geçti ve beni n kolu ile pazusu arasındaki kavramada sabit tuttu.

Dikkatli bir baştan çıkarma yoktu. Yumuşak yalamalar yoktu. Bunların hiçbiri yoktu. Beni *yuttu*. Yüzünün tamamını klitorisime doğru itti. Sert emdi ve ben orgazmla patladım, iki elimle başını tutarak kendimi ona bıraktım. Ona doğru. Yapabilsem içinden geçecektim.

Gözyaşlarım aniden gözlerimi ısırđı ve onları zamanında geri kırpamadım. Yüzünü kaldırdı ve yarı ışıkta beni gördü. O izlerken gözyaşlarımı sildim, şimdi kendimi iki saniye öncesinden daha çıplak hissediyordum.

"İyi misin?"

"İyiyim."

"Omzun mu?"

"Evet," diye yalan söyledim. "Ama sorun değil."

Vücuduma tırmandı, bacakları kalçalarımın iki yanında duruyordu. Aleti neredeyse göbeğine kadar uzanıyordu. Ucundan spermler sızıyordu ve ben gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde onun sikini avuçlayıp sıkmasını ve boğazından inlemesini izledim.

"Bırak beni," diye fısıldadım, ağzımı ona dayamak için doğrulmaya çalışıyordum. "Hayır," dedi, beni yavaşça yatağa geri iterek. "Bu şekilde."

Ne gibi? Merak ettim, altında yatıyordum, huzursuzdum ve sadece kendini becerdiğini görünce daha fazlası için tekrar ağrıyordum.

"Banyoda benimle dalga geiyordun," diye mırıldandı, parmak uçları hafifçe göğüslerimi okşuyordu. Gğslerimin üstünden koltuk altımın yanındaki kıvrıma kadar okşadı ve elini göğsümün üzerinde, gğslerimin arasında düz bir şekilde bastırdı. "yle değil miydin?"

"Fark etmediğini sanıyordum," dedim. "Ya da umursamadığını."

"Seninle ilgili her şeyi fark ediyorum," dedi. "ok güzel göğüslerin var, Poppy."

"Onlar-" Durdum, başımı salladım, senatörün sesini buralarda duymak istemiyordum.

"Ne?"

"Hiçbir şey." Dudaklarımı kapalı tuttum. Eğer onun ayrı tuttuğu yanları varsa, benim de ayrı tutabileceğim yanlarım vardı. Tüm acımı ona borçlu değildim.

Ne yaptığımı biliyormuş ve onaylıyormuş gibi bana gülümsedi. "Göğüslerini avuçla, Poppy." Kısaca ellerimi tuttu ve göğüslerimi örttü. Görmesi için onları yukarı kaldırdım. Aletin etrafındaki el hareket etmeye başladı. Daha sert. Daha hızlı.

"Gösteri mi istiyorsun?" Senatörün ne isteyebileceğini anlamaya çalışırken evliliğimin ilk günlerinde izlediğim porno filmlerdeki bir aktris gibi eğilerek fısıldadım.

"Onları becermek istiyorum," diye homurdandı.

Gözlerimi kıptım, şaşırmıştım. Bunun bir şey olduğunu biliyordum ama nasıl olduğunu bilmiyordum. Göğüslerim küçüktü. Sikilecek gibi değildi.

"Tanrım, şu yüze bak. Şu masumiyete bak. Bu bende seni kirletme isteği uyandırıyor prenses. Seni mahvetmek. Seni becermek istiyorum-"

"Yap şunu," dedim. "Sadece . . . yap şunu." Bu noktada boyun eğmenin ötesindeydim. Keskin dişli ve arzudan vahşileşmiştim. Bana ne isterse yapabilirdi.

Vücudunun arkasına uzandı, parmaklarını bacaklarımın arasından geçirdi ve ben inleyerek temasa doğru eğildim. Ama o sadece benimle ıslanmış parmaklarını alıp göğüslerime sürdü.

Öne doğru eğildi, sikinin ucunu meme ucuma değdirdi ve yemin ederim bu kadar elektrikli hissetmemeliydim. Ama sanki bütün sinir uçlarım o küçük dokunuşla başlayıp bitiyordu. Eliyle göğsümü kavradı, yukarı doğru itti ve aynı anda diğer eline tükürerek sikine sürttü. Kaba ve aşağılık biriydi ve ben buna bayılıyordum.

"Çok yumuşaksın, Poppy," dedi. "Dokunduğum en yumuşak şeysin."

Göğüslerimi birbirine bastırdım, sikini aralarına sıkıştırdım. Elini düz bir şekilde sikine bastırdı ve ben de doğruldum. Daha fazla bastırdı, beceriksizce ve sıcaktı. Vücudumdaki sikini izlerkenki yüzü şimdiye kadar gördüğüm en erotik şeydi. Kendinden geçmişti, dudakları ayrılmış, yanakları kızarmıştı.

Daha fazlasını isteyerek inledim. Onu içimde istiyordum. O da bir elini duvara dayayarak daha fazla bastırdı.

"Kendine bir bak," deyip duruyordu. Tekrar ve tekrar. Gözleri yarı kapalı, vücudundaki her kas esniyor ve sonra gevşiyordu.

"Çok güzelsin," dedim ve sonra keşke demeseydim diye hayıflandım. Çok fazla. Bu adama çok fazla şey veremezdim çünkü hepsini alırdı.

Başını eğdi, koyu renk saçları yüzünü gizliyordu ve sikini avuçlayıp kendini daha da sertleştirdi. Daha hızlı. "Siktir. . evet!" İnledi ve sonra sikinden boşalarak sıcak ve nemli bir şekilde göğsüme ve karnıma indi. Ağzımın köşesine.

Belki de ön sıradaki koltuktaydım - hiçbir fikrim yoktu - ama daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Kontrolden çıkmış ve muhtaç. Titreyen parmaklarıyla uzandı ve tenime gelen spermi okşadı. Dudağıma dokundu ve ben de onu yaladım.

"Sana bunu yapmama izin vermemelisin," diye fısıldadı, kaba ve düzensiz bir sesle. Tanrım, bu adamın bana yapmasına izin vereceğim şeyler.

"Muhtemelen haklısın," diye mırıldandım. Yine bana gülümsedi. "Ama durmak istemiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasını istiyorum, hemen şimdi."

Dudaklarını yaladı ve iki eliyle saçlarını geriye doğru itti. Koyu parıltılı gözlerle beni izliyordu. Görüldüğümü hissettim. İliklerime kadar. Bu adama istediğim her şeyi, aklıma gelen her kaba ve acımasız şeyi söyleyebilirdim ve bunun için beni yargılamazdı. Ne kadar özgürleştiriciydi. Hayatımdaki her insan için en iyi halimi takınmak zorundaydım. En pürüzsüz kenarlara ve en parlak gülümsemeye sahip versiyonum.

Ronan'a hırladığımda o da bana karşılık veriyordu. "Dokun bana," diye fısıldadım. "Beni tekrar boşalt." "Kim seni bu kadar açgözlü yaptı?" "Sen yaptın."

Gülümsemesi hınzırcaydı. "Bu çok hoşuma gidiyor prenses. Sana dokunmayı çok seviyorum. Sana çığlık attırmayı çok seviyorum."

"Ben de bunların hepsini seviyorum," diye itiraf ettim, çığlık atmaya ve dokunmaya hazırdım. Ellerim kalçalarında aşağı yukarı gezindi ve ben ona dokundukça aletin sertleşmesini izledim. Ama sonra aniden benden uzaklaştı ve arkasında soğuk bir iz bıraktı.

"Ne?"

"Bu bir daha olmayacak, Macushla. Seni buraya bunun için getirmedim."

Havluyu kapıp beline sararken yatakta doğruldum. "Beni neden buraya getirdin?"

"Seni güvende tutmak için."

Omuz silktim. "İkisine birden sahip olamaz mıyız?"

Soruyu sorarken bile cevabını gördüm. Çok iyi şartlanmıştı. Gençliğinde aldığı dersler beynine kazınmıştı. İkisine birden sahip olamazdı ve olamayacağı için de ... benim güvenliğini seçecekti.

Lanet olsun. Göğsümdeki o tehlikeli eğimi hissettim. Korumalarımın gevşemesini. Savunmalarımın parçalanması - ki dürüst olabilirim, söz konusu bu adam olduğunda oldukça boktan savunmalardı. Bütün gün bana saldırmasına izin verebilirdim.

"İzleyebilirsin," dedim ve ellerimi göğüslerimden aşağı, göbeğimin üzerinde gezdirdim, boşalmasını tenime bulaştırdım. "Bu iyi olurdu, değil mi?"

Sessizdi. Ve hareket etmedi. Ben de elimi bacaklarımın arasına koydum ve gözlerimi kapattım.

"Senmişsin gibi davranıyorum," diye inledim ve onun bana dokunduğu gibi kendime dokundum. Sert, acımasız ve hiç utanmadan. Odada kaldı. Gözlerini bedenimde hissedebiliyordum, tıpkı diğer odadaki ateş gibi. Ve orgazmımdan sonraki sessizlikte, giderken kapının gıcırtısını duydum.

YEDİNCİ BÖLÜM

RONAN

Neyin çok küçük olduğunu biliyor musun? Tek yatak odalı bir gaf. Özellikle de Poppy, New York'taki korkak genç kızdan farklı bir Poppy olan Poppy yatak odasındaiken. Onu orada sikimde bir zonklama gibi hissettim.

Her şeyden doğru torbalar yapmıştım.

Ateşin önünde giyindim, nihayet Sinead'ın bana bıraktığı giysileri kullandım, bunlar sıcak ve temizdi ve kendi tahrip olmuş giysilerimle geçirdiğim onca günden sonra tenimde iyi hissettiriyordu. Biraz hindi ve son kalan ekmeği yedikten sonra listemi yapmaya başladım.

Sırada Ne Yapacağız? listesi.

Poppy'nin yeni bir kimliğe ve bunu destekleyecek yeni bir pasaporta ihtiyacı vardı.

Tanrı'ya dua et Zilla Londra'daki güvenli evimdeydi ve Poppy'yi olaysız bir şekilde oraya götürebilirdim. Poppy'nin nakde ihtiyacı olacaktı çünkü tüm yanlış insanlar banka hesaplarını karıştırmış olacaktı.

Kimlik, para ve Zilla meseleleri halledildikten sonra, plan Poppy'nin benden mümkün olduğunca uzaklaşmasıydı. Kız kardeşler bir yılığına Avrupa'da saklanabilirlerdi. Ya da iki yıl.

Ve geri dönüp Poppy'nin zarar görmesini isteyen herkesi öldürürdüm. Caroline'ı bile.

Özellikle Caroline, eğer iş o noktaya gelirse.

Kapı çalındı, beklenmedikti ama bir şekilde değildi. Silahımı şöminenin üzerine koyduğum yerden aldım ve sessizce kapıya doğru yürüdüm. Silahın namlusunu yan pencereden perdeleri kaldırmak için kullanırken, az önce ön kapıyı ne tür bir suikastçının çaldığını merak ettim.

Caroline, diye düşündüm. Ama ona buradan hiç bahsetmemiştim. Bu yüzden bizi buraya getirmiştim.

Sadece Poppy'e söylemiştim.

Ama orada duran Caroline değildi. Çok gergin görünen Peder Patrick'ti. Hay sikeyim. Babayı ve Poppy'nin ona Zilla'nın numarasını verdiğini unutmuştum. Yorgundum ve düşüncelerim bok gibiydi.

Elimdeki silahı saklamak için hiçbir çaba göstermeden kapıyı açtım. Bir kedi, Poppy'nin bahsettiği kedi, saklandığı delikten çıkıp kapıdan dışarı koştu.

"Ne istiyorsun lan?" Rahibe halkımın geleneksel selamlama şekliyle sordum.

"Ronan," dedi ve sonra muhtemelen cesaretini toplayarak durdu. "Öyle mi?"

"Ben sadece Genç kızı kontrol ediyorum. Seni ve kızı. Herkesin iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Biz iyiyiz," dedim, kapıyı kapatmak üzereyken.

"Hayır. Dur-" Kolunu uzatarak ikimizi de şaşırttı, böylece kapıyı çarparsam kolunu kıracaktım. Bu o kadar da caydırıcı değildi. Ama elinde mavi bir dosya klasörü vardı. Bu da garipti.

Kapıyı yavaşça açtım, gözüm dosyadaydı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Bu da ne?" Silahı dosyaya doğrulttum.

"Sana söyleyeceğim," dedi. "Ama önce karını görmek istiyorum."

Peder Patrick'in yüzüne güldüm. "Şu haline bak, sert adamı oynuyorsun." Bana dik dik baktı ve adama biraz hak vermek zorunda kaldım. Burada bir işe yaramak için saatler çok geçti ama cesurmuş gibi davranıyordu. Onu tam da böyle hatırlıyordum.

"Uyuyor. Ona selamlarını iletirim."

"Onunla gerçekten evli değilsin, değil mi?"

"Elbette, öyleyiz." Bunu gerçekmiş gibi söylemeye zahmet etmedim. Aramızdaki sessizliğin uğultusuna gülümsedim ama o sadece blöfümü görerek çenesini kaldırdı.

"Kız kardeşine o numaradan mesaj attım." Tanrım.

"Cevap verdi mi?" diye sordum. *Lütfen, Tanrım. Lütfen bana cevap vermediğini söyle.*

"Hayır."

Uzun bir nefes aldım. En azından bu bir şeydi. Yolumu kesen bir şey. Bunu hak ettiğimden değil, Poppy'nin

rahipten Zilla'ya ulaşmasını istedi.

"Henüz değil," diye ekledi rahip.

"Ona ne söylediniz?"

"Kız kardeşinin güvende olduğunu. Carrickfergus'un dışında bir köyde olduğunu söyledi."

Carrickfergus'un dışında yüzlerce köy vardı. Eğer telefonun diğer ucunda yanlış bir kişi varsa, bizi bulmak için hâlâ uğraşıyor olacaktı. Ama nereden başlayacaklarını bilirdi. Poppy'yi ülke dışına çıkarmak ve onu ölü ya da diri isteyen insanlardan uzaklaştırmak için açtığım pencere kapanıyordu. Saat işliyordu. Bir an önce kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Dinle ... eğer biri sana geri dönerse, bana söylemelisin." Peder

Patrick bana hüzünle gülümsedi. "Ona söyleyeceğim, oğlum-"

"Ben senin lanet olası oğlun değilim," diye hırladım.

"Üzgünüm," dedi. "İşimin bir parçası sanırım. Benim gözümde herkes Tanrı'nın çocuğudur."

"Ben hiçbir şeyin çocuğu değilim." Geri çekildim ve kapıyı tekrar kapatmaya başladım.

"Bir saniye Ronan." Peder Patrick dosyayı uzattı. "Sana bunu vermek istedim."

O şeye on metrelik bir sopayla bile dokunmayacaktım. "Ne oldu?"

"Okulda öğrenci olabileceğinizi anlamam bir saniye sürdü. Kasabaya gittiğimde Sinead ile konuştum ve bana senin Ronan Smith değil, Ronan Byrne olduğunu söyledi. Sen şu çocuksun-"

"Dosyada ne var?" Ne yaptığımı ya da neden yaptığımı hatırlatmaya gerek duymadan araya girdim.

"Okulu kapatıp Peder McConal'ı gönderdiklerinde bize dosyaları yok etmemiz söylendi."

"Kimin dosyaları?"

"Öğrencilerin."

"Mahkumları mı kastediyorsun?"

Peder Patrick başını salladı. "Sanırım. Evet, öyle. Bu uygun bir kelime olabilir. Ama yapamadım. Onları yok edemedim. Kilise, Aziz Brigid'de olanları gömüyordu ve dosyaları yakmak da aynı şeyi yapmak olurdu diye düşündüm. Ve bu bana doğru gelmedi."

"Yani onları sen mi dağıtıyordun?"

"Yerelde kalan çocuklardan bazılarını buldum ve geri verdim." "İyi gitmiş olmalı." Güldüm, Tommy'nin dosyanın geri verilmesine nasıl tepki vereceğini hayal ettim.

Ona yaptıklarından sağ çıkmayı başardı.

Peder Patrick daha önce bir ya da iki kez kırılmış gibi görünen burnunun kenarına dokundu. "İşleri yoluna koymanın hiçbir yolu yok. Ben oraya gitmeden önce okulda olanları . . doğru yapmanın."

"Kendini temize çıkarma baba. Olanları rapor etmek için zaman ayırdın. Ve eğer Sinead olmasaydı, bunu asla yapamazdın." "Kendini hafife alma evlat," dedi. "Ateşi yakan sensin maç."

"Kibriti Pikey Tom yaktı," diye tersledim. Öfkemin ardından Peder Patrick haç işareti yaptı, bu da onu durduğu yerde öldürme isteği uyandırdı.

Hakkını vermeliydim. Ona atacağım her şeyi almaya hazır görünüyordu ve bana doğru olduğu öğretilen şeyin bir kez daha pekiştiğini hissettim. Zayıflığın hiçbir faydası yoktu. İçinde rahatlık yoktu, güç yoktu. Zayıflık sadece acıyla ödüllendirilirdi. Nefretle.

Ve bu adam, şu anki güç çabasına rağmen, nefret doluydu.

"Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum," dedi Peder Patrick. "Ama ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim ve fark ettiğimde de İtiraf etmeliyim ki, utancımın bunun doğru olduğuna inanmak istemedim. Yapılması gerektiğini bildiğim şeyi yapmakta tereddüt ettim. Ve bunun için hayatımı Cennetteki Baba'dan ve okuldaki tüm çocuklardan af dileyerek geçireceğim. Özellikle de Tom'dan."

Aptalca bir şekilde, Poppy'nin senatör tarafından istismar edildiğini öğrendiğim an ile kafasına bir kurşun sıktığım an arasındaki o üç ayı düşündüm. Üç ay.

Tereddüt etmenin kendine has bir utancı vardı.

"Yani?" Mavi dosyaya bakarak sordum. "İçinde ne var?" "Sabıka kaydın. Doğum kayıtların. Okul da var. Hastane."

"Eminim iyi bir okumadır."

"Okumadım Ronan. Sadece sana geri vermeye çalışıyorum." "Bu da ne demek oluyor?"

"Bilmiyorum. Sana biraz huzur verir. Biraz kapanış."

Dosyayı elinden aldım ve şömineye doğru iki adım atarak dosyayı oradaki korların içine attım. "İşte," dedim. "Onu bana verdin. Şimdi git kilisede utancını hisset. Ve Peder, kendi iyiliğin için bir daha buraya gelme."

Peder Patrick benden çok büyük değildi ve mahallede suçtan ve yoksulluktan kaçış yolu olarak bir yakayı seçen pek çok çocuk tanımıştım. Birbirimizi farklı bir zamanda tanımış olabileceğimize dair bir his vardı. Farklı bir şekilde.

"Ronan. Eğer günahlarını itiraf etme ihtiyacı hissedersen-" Kapıyı yüzüne kapattım.

Arkamda şömineden bir patlama sesi geldi ve döndüğümde dosya klasörünün mavi kenarının önce kahverengiye sonra da siyaha dönüştüğünü gördüm. Dosyayı hiç görmemiştim. O dosyaların hiçbirini. Yaşadığım hastane kayıtlarını. Yarılmış dudaklarımı ve omuzlarımdaki morlukları tekrar görmek gibi bir niyetim yoktu. Ve okul, matematik ve coğrafyayı önemsemek

Hiç sahip olmadığım bir lüks.

Ama doğum kaydı ilginçti.

Annemin adı Gwen'di. Onun hakkında bildiğim tek şey buydu, gerçekten. Bu ve ben doğduktan hemen sonra ölmüş olması. Büyük bir hematom, doktorlar onu kurtaramadan kan kaybından ölmüş. Soyadı ya da nereli olduğu önemli değildi. Yani ne önemi olabilirdi ki?

Olmadı. Hiç önemi yoktu.

Her şey alevler içinde kalmadan önce, onu ateşin içinden aldım. Ahşap zemine düşürdüm ve yanan şeyin üzerine bastım.

Dosyanın yırtık pırtık yanık kenarının hemen altında, Derry'de arabayı aldığım için sıkıştırıldığım zamanki giriş fotoğrafımı görebiliyordum. Sonra da bir polis memurunu yumrukladım. On dört yaşımdaydım ve çok kızgındım. Çok kızgındım. Ne kadar aptalmışım. Tam bir hıyar. Ama bu öfke hayatta kalmanın anahtarı olmuştu.

O resme ve o öfkeli gözlerin etrafındaki morluklara bakmak, sanki biri mezarımın üzerinde yürüyormuş gibi hissettirdi. Bu yüzden dosyayı aldım ve şöminenin üzerine koydum, resim bana arkasını dönmüştü.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

POPPY

Yavaşça uyandım. Tatlı bir şekilde, neredeyse. Sıcak battaniyelerle örülü bir kozanın içinde çıplak olmak tamamen çöktü. Hiç korku yoktu. Endişe dalgası yoktu. Sadece uyku, sonra uyanıklık ve Ronan'la ilgili anılar vardı.

Tanrım. Onun tarafından tüketildim. Mesafesi ve yakınlığıyla. Bana verdikleri ve ondan istediklerim beni ikiye bölmüştü.

Yorganı ittim ve yatağın ayakucunda katlanmış duran eşofman altımı ve kazağımı çektim. Her neysem -tutsak, kaçak- görünüşe göre iç çamaşırı almamıştım. Elimden geldiğince karışık saçlarımın arasından parmaklarımı geçirdim ve omzum ağrıyordu, bu yüzden kulübenin ana odasına çıkmadan önce askımı giydim, Ronan'a ve onun soğuk, kesici mesafesine hazırlandım. Ama ana oda boştu. Şömine soğuktu. Kollarımı soğuğa karşı ovuşturarak mutfığa girdim ve ellerimi çaydanlığa bastırdım. O da soğuktu.

"Ronan?" Küçük kulübede nerede saklanıyor olabileceğinden emin olmadığım için seslendim. Dün arabanın park edildiği pencereden dışarı baktım ama arabanın olduğu yerde sadece hafif çakıl taşları vardı.

Gitti.

Panik, geldiği gibi hızla yok oldu. Ronan bunca işi beni burada bırakmak için yapmazdı. Yapar mıydı?

Hayır. Hayır dedim. O yapmaz.

Ekmek bitmişti, ben de buzdolabından bir parça hindi aldım ve bir bardak suyla antibiyotiğimi almadan önce onu yedim. Ağrı kesicileri atladım çünkü beni sersemletiyorlardı ve ağrım bunun için yeterince kötü değildi. Buzdolabında bir tencere güveç ve bir kavanoz reçel de vardı. Biraz elma ve solmuş marul. Belki de yiyecek almak için kasabaya gitmiştir.

Birdenbire, onun hakkında bildiklerimin hiçbir kısmına uymayan, tuhaf bir şekilde evcilleştirilmiş bir Ronan resmi belirdi gözümde. Ama doğrusu, onun hakkında ne biliyordum ki? Hiçbir şeyden biraz daha fazlasını ve bunun da yarısının yalan olduğunu.

Parlak mavi gökyüzünde güneş tereyağı sarısıydı ve çimler o kadar yeşildi ki gerçek gibi görünmüyordu. Tepede, Peder Patrick'in bahçesinde çalıştığını görebiliyordum ve Ronan'ın hangi kısmını bildiğini merak ediyordum. Rahip hangi sırların kilidini açabilirdi. Ronan rahiple konuşmamdan nefret ederdi. Onu sormamdan nefret ederdi.

Terbiyeli değildi. Ya da saygılı. Ya da nazik. Ama artık nazik hissetmiyordum. Dişlerimi gösterip cevap almak istiyordum.

Ayaklarımı dün kısa bir süreliğine giydiğim botlara geri soktum ve kapıyı açarak istediği gibi gelip giden kediye içeri aldım. Yemeğini aldığından emin oldum ve o yerken kulaklarını kaşımaya çalıştım ama pençelerini uzatarak bana tısladı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, bu kedi ile Ronan'ın birkaç ortak noktası olduğunu düşünüyordum.

Oradan ayrıldım ve kulübenin etrafındaki patikadan kiliseye doğru tepeye çıktım. Rüzgâr ve dalgaların sesi etrafımda kükrüyordu ve Peder Patrick neredeyse tam yanına gelene kadar beni duymadı.

"Üzgünüm, Fath-"

Onu ürkütmemeye çalışarak sessizce konuştum, ama yine de zıpladı ve çite bağlı bir ipe tırmanan küçük, kıvrıkcık dalları olan kazıklı bir bezelye bitkisine çarptı.

"Jaysusmaryandjoseph!" Peder Patrick elini kalbine götürerek bağırdı. "Beni korkuttunuz!"

"Özür dilerim. Yapmamaya çalışıyordum."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu ve sonra tekrar daha ciddi bir şekilde, "*Sen* Tamam mı?" Sapanımı işaret etti.

"Ben iyiyim. Sadece omzum ağrıyor. Gerçekten. Uyandığımda güneş ışığını ve sizi bahçenizde gördüm ve yardıma ihtiyacınız olup olmadığını sormak istedim."

"Kocanız burada olmanızdan hoşlanmayacaktır."

"Kocam şu anda burada değil ve olsaydı da benim patronum olmazdı." Peder Patrick inanmayan bir kahkaha attı ve yanaklarım kızardı. "Yardım ister misiniz?"

"Şey, sorun çıkarmak istemem ama ... daha fazla el daha hafif iş yapar." İp yumağını yerden çekti.

"Bana sadece ne yapacağımı söyle," dedim.

Bezelye bitkilerinin yanına çitlere bağladığı ipleri nasıl bağladığını anlattı, böylece bezelyeler ipin üzerinde büyüyebiliyordu. "Bu şekilde daha fazla bezelye elde ediyorum" diye açıkladı ve ben de bir ucunu bağlamaya başladım, o ipi keserken ipi gergin tuttum ve sonra ipin diğer ucunu bağladım. Sapanla biraz garipti ama işe yaramasını sağladım.

"Burası oldukça büyük bir bahçe," dedim. Gerçekten de büyüktü.

Düzenli ve tertipli. "Teşekkür ederim. Gerçek bir sevgi emeği."

"Hep burada mıydı?"

Sessizdi ve ona baktığımda gözlerini siper ederek bana baktığını gördüm. "Birkaç yıl önce başladım. Okuldan iki öğrencinin yardımıyla."

"Çok etkileyici. Ben bir kaktüsü bile hayatta tutamam."

"Bu düşündüğünüzden daha zor," dedi. "Çünkü fazla bir şeye ihtiyaçları yok, onlara bir şey vermeyi unutuyorsunuz ve öldüklerinde hala yaşıyormuş gibi görünüyorlar."

"Aynen öyle," dedim gülerek. Ve sonra bunun Ronan gelip her şeyi mahvetmeden önceki hayatımın oldukça uygun bir tanımı olduğunu fark ettim. "Kız kardeşine mesaj attım," dedi. Döndüm, bunun yol açabileceği sorunları unutmuştum ve midem aniden soğudu. "Cevap alamadım. ondan."

"Bunu bir daha yapmamalısın. Yani, senden bunu yapmanı en başta istememeliydim."

"Ronan bana söyledi. Anlıyorum. Ama rica ettiğin halde yapmadığımı düşünmeni istemedim."

"Teşekkür ederim, çok nazıksınız."

"Eğer ondan haber alırsam, sana haber veririm." "Teşekkür ederim."

"Kız kardeşinin adı ne?" "Zilla."

"İlginç bir isim."

"Annem ona Zinnia adını vermek istediğini söyledi. Çiçekten sonra. Poppy ve Zinnia. Ama evrakları dolduran hemşire Zilla'yı duymuş ve yazmış. Sanırım öylece kaldı."

Birdenbire, kız kardeşim için duyduğum korku dalgası beni yerle bir etti. Endişe. Kız kardeşimi özlemekten. Bir elimi göğsüme bastırdım ve içimden bir hıçkırık çıktı. Kendimi toparlamaya çalışarak başımı eğdim.

"Lass, lass, sana ne oldu?" Rahip bezelye bitkilerini bıraktı, ipi toprağa düştü. Garip bir şekilde, yaralanmamış omzumu bir kez okşadı ve sonra havada asılı kaldı.

"Özür dilerim." Ona sulu bir gülümseme verdim. "Sadece kız kardeşimi gerçekten özledim." "Yakınsınız o zaman."

"Evet."

Tek söylediğim buydu çünkü Zilla ile aramdaki bağı açıklayamazdım. Bu sözde yabancının söyleyebileceği hiçbir şey yoktu ve bu yüzden denemedi, bezelye bitkilerine geri döndü. Sessizlik içinde çalışmak rahatlatıcıydı.

"Hiç kardeşin var mı?" Sonunda sordum.

"Ben dört kardeşin en küçüğüyüm," dedi. "Her birimizin arasında iki yıldan az fark var."

"Zavallı annen."

"Gerçekten."

"Peki Peder, sormamın sakıncası yoksa, kiliseye katılmaya karar vermenize ne sebep oldu?"

"Çok ilginç bir hikâye değil," dedi. "Kocanızla nasıl tanıştığınızı duymayı tercih ederim."

Kirpiklerinin altından bana baktı ve hikâyemize inanmadığını belli etti.

"Önce sen," dedim gülümseyerek.

"Annem her zaman oğullarından birinin rahip olmasını isterdi." "Diğer kardeşlerin ilgilenmedi mi?"

"Onlar meşguldü."

"Aileleri mi vardı?"

"Tutuklanıyorlardı."

Kendimi tutamadan güldüm ve rahip memnun bir şekilde gülümsedi. "İkisi düzelmeyi ve evlenmeyi başardı. Bana dört yeğen ve iki yeğen verdiler."

"Diğeri mi?"

"Öldü. Hapishanede." Haç işareti yaptı. "Boktan bir mahallede büyüdük. Belediye evleri. Çeteler. Kötü okullar. Sanırım başarılı olmanızı istemeyen bir yerdi. Ve bir iş bulduğumda

Burada öğretmenlik yaparken o çocuklarla ortak bir noktam olacağını düşünmüştüm ama o kadar acemiydim ki benden sadece et yaptılar."

"Ronan da aynı mahallede büyüdü. Küçükken bana rahip olmak istediğini çünkü rahiplerin çok fazla güce sahip olduğunu söylemişti."

"Bu da bir bakış açısı," dedi. "Nerede büyüdü nüz?
Sanırım Ronan ve benimle aynı mahallelerde değiller."

"Bunu sana söyleten nedir?"

"Sende bu parıltı var. Bu umut." Güneş ışığına karşı gözlerini kısarak bana baktı. "Bana her şeyi yapabileceğini düşünerek büyüdüğünü düşünüyor. Her şey olabilirsin."

"Evet," dedim, bir bakıma bunun doğru olduğunu fark ederek irkildim. Hâlâ masumiyetimin kaldığını fark ettiğim için de aynı derecede irkildim. Algılanmış ya da algılanmamış. Dokunulamayacak kadar sert hissediyordum. Her tarafım kırıllandı. "On sekiz yaşıma kadar. Sonra kız kardeşim hastalandı ve her şey darmadağın oldu." Senatörün ellerinin hayalet gibi parmaklarımı kavradığını hissettim.

"Özür dilerim," dedi.

"Ben de, ama ..." Tekrar gülümsedim. "Yine de güzel bir çocukluk geçirdim. Kız kardeşim de ben de. Bir göletin kenarında büyüdü, çok özgürdük ve birbirimize sahiptik."

"Buna sevindim." Başını salladı ve çitin üst sırasına bağlayabilmem için ipin bir sonraki ucunu bana uzattı.

Geçen gün gördüğüm kara kedi kulübenin yanındaki uzun otların arasında geziniyordu. Bir şeyin üzerine atladı ve başka bir kedi güreşmek için otların arasından fırladı.

"Buralarda çok fazla kedi var," dedim.

"Yıllar önce burada vahşi bir kedi kolonisi vardı. Sinead onlardan üçünü kurtardı. Bir tanesi onun evinde yaşamaya alıştı ama diğer ikisi sürekli buraya gelip ahırdaki ineğimle birlikte uyuyor."

"Diğerlerine ne oldu?"

"Peder McConal birkaç yıl önce onları öldürttü. Zararlı olduklarını söyledi ve bir şeyi kanıtlamaya çalışıyordu."

"Kime?"

"Burada yaşayan çocuklardan biri." "Bir şeyi kanıtlamak için çok acımasız bir yol."

"Evet. Öyleydi." Başını salladı ve konuşma sessizliğe sürüklendi.

Birkaç dakika içinde son ipi de bağlamıştım ve o da ellerindeki balçıklı siyah toprağı fırçalıyordu. Altımızda hâlâ arabadan bir iz yoktu. Henüz içeri girmeye hazır değildim. Güneş ılıktı, esinti tuzluydu ve kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum.

"Burası çok güzel, değil mi? Kartpostal gibi görünüyor."

"Kilise yıllar boyunca beni başka bir yere taşımayı teklif etti. Daha büyük ve daha çok insanın olduğu bir yere."

"İlgilenmiyor musun?"

"İlk başta, ayrılırsam burada yaşayacak birini bulamayacaklarından endişelendim ve St. Brigid's yalnız kalmaktan daha iyisini hak ediyor. Ama şimdi burası benim evim ve başka bir yerde olmayı hayal bile edemiyorum."

"Nereye ait olduğunu bilmek güzel olmalı," dedim sesimdeki özlemi gizleyemeyerek.

"Ev, kalbin olduğu yerdir" gibi basmakalıp bir söz duymak için kendimi hazırlamıştım ama o sadece başını salladı ve "Öyle" dedi.

Dünyanın bu kayalık kenarında, çocukken kendimi gerçekten evimde hissettiğim tek yerin o gölet ve yanındaki söğüt ağacı olduğu aklıma geldi.

Korkmadığım ve kendim olabildiğim tek yer orasıydı. Evin içinde hepimiz parmak uçlarımızda dengede durur, annemizin ruh halindeki değişimlerden ve zihinsel durumundan korkardık. Senatörün evi ise bir yuvanın tam tersiydi. Kendimi ve rahatımı yenilemiş ve dekore etmişim.

Kulübeye ve beni oraya getiren adama bakarak, *burası güzel*, diye düşündüm.

Ama bu da rahatsız edici bir düşünceydi.

"Görünüşe bakılırsa havuçların biraz ayıklanmaya ihtiyacı var," dedim ve çitlerle çevrili bahçenin, havuçların tüylü başlarının yeni yeni açmaya başladığı köşesini işaret ettim.

"Biliyorsun." Güldü. "Yabani otların biraz daha büyümesini bekliyordum çünkü geçen yıl havuçları sökmüştüm ama yabani otları sökmemiştım. Gözlerim eskisi kadar iyi görmüyor."

Tek elle çekmeye başladım, bir an itiraz etti ama hemen vazgeçti ve domates bitkileriyle ilgilenmeye gitti.

"Biliyor musun, çit burada kırılmış," dedim. Tavuk teli geriye doğru bükülmüştü ve onu tekrar öne doğru bükmeye çalıştım ama tel paslanmıştı.

tuzlu havaya maruz kaldı ve sıkıştı. Tamamen yeni bir tavuk teli bölümüne ihtiyacı vardı.

"Biliyorum. Buradaki geyikler çok akıllı. Delik onlar için yeterince büyük değil ama çam sansarları iyi vakit geçiriyor."

"Bir köpeğe mi ihtiyacın var?"

"Bir köpek isterdim," dedi. "Ama kediler istemeyebilir." "Neden bir tane almıyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim. İstedığımı elde edememek çok tuhaf, çok Katolik bir alışkanlık haline geldi." Bunu söylerken gülüyordu ama çok üzgün görünüyordu.

"Bu alışkanlığı biliyorum," dedim. "Ve ben Katolik değilim."

Eğer bu kâbustan kurtulursam, istediğim şey önemli olan tek şey olacaktı. Kimsenin piyonu ya da karısı olmayacaktım. Tek başıma kendim olurum. Diplomamı bitirecektim. Sınıfa girecek ve yoluma çıkan herkesi becerecektim. Bunu düşünmek bile beni daha iyi hissettirdi.

Daha cesur.

"Eve döndüğümde," dedim. "Beni hiçbir şey durduramaz."

"Aferin sana, genç kız," dedi. "Belki o köpekle ilgilenirim."

Sol elimi uzattım, bir an bana baktı ve sonra güldü, içten bir kahkaha.

"El sıkışıyor muyuz?"

"Üzerinde titriyoruz."

Birbirimize sırtarak el sıkıştık ve tüm yalanlara ve rollere rağmen arkadaş olduğumuzu hissettik.

"Ee, Poppy, bütün işlerimi yaptın," dedi, elleri kalçalarında, gözlerinde küçük bir pırıltı. "Geri kalan saatlerimde ne yapacağım?"

"Bu çiti tamir edebiliriz."

"Bugün değil, genç kız. Aç mısın?" Yemekten bahsedince midem benim yerime cevap verdi ve o da güldü. "Harika! Bugün çok güzel bir gün; bize piknik getireceğim."

"Yardım etmeme izin ver-"

"Otur, kızım. Otur." Ve sonra gitti, ağır kapıyı kaldırarak açtı ve kilisenin içinde gözden kayboldu.

Rüzgâr saçlarımı çekiyordu ve küçükken yaptığım şu numarayı hatırladım: saçlarımı büküp gömleğimin içine sokmak. Yeşil çimlere sırtımı yasladım, bir taş beni yaralanmamış kürek kemiğimin altından dürttü ama kalkmamı gerektirecek kadar kötü değildi.

"Kestiriyorsun, değil mi?" diye sordu rahip, kiliseden inip yanıma otururken. Bunu dikkatlice yaptı, aynı zamanda taşıdığı tepsiyi tutuyordu. Tepside karabiber serpilmiş yumurta salatası, çekirdekli krakerler ve sulu salatalık dilimleri vardı. Cebinden iki kahverengi şişe ve pembe lekeli beyaz bir bez çıkardı.

"Çileklerin ilki," dedi, bezi aramızdaki taşın üzerine bırakarak. "Yüzünü buruşturacaklar ama dayanamıyorum."

Bir tanesini ağzıma attım ve ekşiliğinden tepeden tırnağa titredim. Güldü ve şişelerden birinin kapağını çevirip bana uzattı. Tatlı sert elma şarabı ağzımın kenarlarındaki ekşiliği silip süpürdü.

Baba bir krakeri yumurta salatasına batırdı ve ağzına atmadan önce üzerine bir salatalık dilimi yerleştirdi. Homurdandı ve bir tane daha almak için uzandı. "Hepsini yemeden önce içeri girsem iyi olacak."

Ben de onun yaptığını yaptım ve birkaç dakika içinde bir kase yumurta salatası bitmişti ve son salatalıkları yiyorduk. Elma şarabı şişem boşalmıştı ve elma şarabını dizlerimde hissedebiliyordum. Gülümsemekten yüzümdeki kaslar ağrıyordu.

"Burada tek başına yalnızlık çekiyor musun?" diye sordum.

"Bazen," dedi. "Ama başka bir ses duymak istersem Sinead genellikle bir fincan çay için yanımda oluyor. Peki ya sen genç kız? Yalnız mısın?"

Soru şaşırtıcıydı, belki de daha önce hiç düşünmediğim için.

"Evliydim," dedim. "Ve bu hayatımda yaşadığım en yalnız şeydi. Hiçbir zaman gerçekten yalnız olmasam da." Senatörün casuslarını ya da Morelli ailesinin casuslarını açıklamaya çalışmadım. Ve görünüşe göre Caroline.

"Kulağa kötü bir evlilikmiş gibi geliyor."

"İnsanı evlilikten soğutan türden bir evlilik," dedim gülerek, ne kadar ciddi olduğuma biraz şaşıracak. Bir daha asla evlenmeyecektim. Hiçbir erkek benim üzerimde bu kadar yasal, finansal ve duygusal kontrole sahip olamazdı. Dünyada fikrimi değiştirmeye yetecek kadar sevgi yoktu.

"Ronan'la gerçekten evli değilsin, değil mi?" diye sordu, soru damdan düşer gibi gelmişti.

Oh adamım. Kimliğimi tamamen açığa çıkardım.

"Hayır, değilim." "Başın belada mı, genç kız?"

Derin bir nefes aldım ve bıraktım, bedenim çöktü. "Şu an için hayır. Ama geniş anlamda?" Elimi sallayarak daha geniş bir dünyayı işaret ettim. "Evet."

"Ronan seni incitiyor mu?"

"Ne? Hayır. Hiç de değil. Peder Patrick-

" "Çünkü onu çocukken tanıyordum."

"Okuldan mı?"

"Vahşiydi ve hırçın olabilirdi, hayatta kalmaya ve geçinmeye çalışıyordu ama aynı zamanda tatlıydı. Hepsi öyleydi. Onlar sadece çocuktı ve tatlılıkları vardı.

."

"Hâlâ öyle," dedim çünkü rahip neredeyse çıldırmak üzereydi. Kolumu ona doladım ve titreyerek derin bir nefes aldı. "Hâlâ çok tatlı olabiliyor."

"Öyle görünmüyor."

"Biliyorum," dedim. "Ama bana çok iyi bakıyor."

"Oh, beni tehlikeli bir aptal sanıyor olmalısın," dedi bana yan yan bakarak. Ronan'dan çok daha yaşlı olamayacağı gerçeğine rağmen onda yaşlı bir şeyler vardı. "Ben sadece ... O çocuğu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

Yutkundum. "Ne oldu? Yani bana biraz anlattı ama okuldan nasıl ayrıldığını bilmiyorum. Ya da neden. Ve tüm bunlar acı dolu anılarsa beni neden buraya geri getirdiğini gerçekten anlamıyorum."

Peder Patrick uçsuz bucaksız ufka baktı ve başını salladı. "Hayır, genç kız. Sana anlatmamı istemezdi. Ben onun hikayesindeki kötü adamdım."

Bu cevabı bekliyordum ve omzunu okşadım. "Pekala," dedim. "Ne olursa olsun, senin korkunç bir kötü adam olduğunu düşünüyorum."

"O öyle demezdi. Kötü adam olmak için gerçek bir zalim olmak gerekmez. Bazen sadece korkaklık gerekir."

Tepenin aşağısında, yoldan kahverengi bir toz bulutu yükseliyordu, mavi bir araba kulübeye doğru geliyordu.

"Geri döndü," dedim.

"Lass, eğer seni korkutuyor ya da tehdit ediyorsa-

"Sonu 'y' ile biten bir gün olurdu," dedim gözümü dramatik bir şekilde devirerek. "Bana gelebilirsin," dedi. "Eğer mecbur kalırsan. Seni güvende tutabilirim."

Aslında yapamazdı. Peşimden gelen şey silahlarla geliyordu. Yaptığım şeyin gerçekliği midemi alt üst etti. Sorarak

ona kız kardeşimin numarasını mesaj atarak tehlikeyi kapısına kadar getirdim. Kilisenin kapıları kalındı ama kurşun geçirmez değildi.

"Yakında gideceğiz, sanırım," dedim ona. "Benim için endişelenmene gerek yok. Ronan beni güvende tutuyor."

Güvenli ve kol mesafesinde. Yüzüme kapatıp durduğu bir kapının önünde duruyordum ve aptal olduğum için içeriye girmeyi daha da çok istiyordum.

Ayağa kalktım, vücudum sert elma şarabından ve yaptığım yabani otlardan dolayı biraz yüzüyordu. Omzumu elimden geldiğince korumuştum ama az önceki donuk ağrı şimdi daha keskindi ve şu ağrı kesicilerden birini istiyordum. "Sonra konuşuruz, Peder Patrick. Belki yarın şu çiti tamir edebiliriz." Gerçi yarın burada olacağımdan emin değildim. Bir saat içinde burada olacağımdan da emin değildim.

Peder Patrick, "Benimle vakit geçirmenizden hoşlanmayacak," dedi.

"O hiçbir şeyi sevmez," dedim gülümseyerek ve tepeden aşağıya doğru yöneldim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

POPPY

Tam kulübenin kenarından dönerken araba arabanın önüne yanaştı.

Ronan küçük arabadan inerken neşeyle, "Eve hoş geldin tatlım," dedim. Tabii ki bana kaşlarını çatarak.

"O kilisede ne halt ediyorsun?" "Bahçeyle uğraşıyorum ve biraz sarhoş oluyorum."

Bunun üzerine kaşları havaya kalktı ve ben de büyük bir itidalle ellerimi kendime sakladım. Bu adam bana ne zaman bir duygu gösterse, bu beni azdırıyordu. "Nereye gittin?"

"Köy." Arabanın arka koltuğundan birkaç plastik torba çıkardı.

"Yardım edeyim," dedim, sağlam kolumu çantalardan birine uzattım, beni görmezden geldi ve tüm paketlerle birlikte kulübeye doğru yürüdü.

Çantaları mutfak masasının üzerine bıraktı ve birkaç diş fırçası çıkardı.

"Harika," dedim ve bir tanesini yırtarak açtım. Aslında bana sırtımadı ama sırtıtmak istediğini hissedebiliyordum. "Ne?"

"Sesin tam İrlandalı gibi geliyor."

"Ne diyebilirim ki? Beni etkiliyorsun."

Banyoda diş macununu buldum ve üzerlerinde tüy bitmiş gibi hissettiğim dişlerimi fırçalamaya başladım. Ronan da beni takip etti. Birkaç dakika boyunca banyoda yan yana durduk, dişlerimizi fırçaladık ve sırayla lavaboya tükürdük.

Her şeyin sıradanlığı biraz gerçeküstüydü.

"Hiç iç çamaşırı almadın, değil mi?" diye sordum. "Hayır," dedi.

"Hiç olmadığını fark etmemiştim."

"Yaşayacağım."

Mutfağa döndüğünde çantadan birkaç şey daha çıkardı. Kahve ve Fransız presi.

"Lezzetli bir şeyler kokuyor," dedim.

"Şu çanta." Başka bir çantayı işaret etti, içinde kocaman bir gazete tomarı vardı. "Chippy'ye uğradım."

Kâğıdı sıyrıp açtığımda dev bir patates kızartması yığını ve üzerinde tuz ve sirkeyle kaplı iki parça kızarmış balık gördüm. "Aman Tanrım," dedim patates kızartmalarından birini ağzıma atarken. "Bu çok iyi."

"Öyle mi?" Yarım bir gülümseme verdi. "Cipslerin iyi olduğunu hatırlıyorum ama nasıl olduğunu bilirsin-" O da bir kızartma aldı ve bir ısırıktan sonra başını salladı. "Hayır. Hatırladığım kadar iyi."

Çantasından eski model bir kapaklı telefon çıkardı.

"Nereden buldun bunu?" Ağladım.

"Dükkânlardan bir yakıcı."

"Kız kardeşimi arayabilir miyim-?"

"Çoktan yaptım," dedi. "Cevap yok."

"Bu ..." İçimdeki batma hissi bunun kötü olduğunu söylüyordu ama bunu yüksek sesle söyleyemiyordum.

"İyi ya da kötü değil," dedi hızla, gözleri benimkilerdeydi. "Çok fazla anlam çıkarma."

"En azından nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Londra'da bir evim var. Kimse benim olduğunu bilmiyor." "Neden?"

"Caroline beni bulmadan önce yanında çalıştığım bir adam hayatta kalmanın tek yolunun mümkün olduğunca çok kaçış yoluna sahip olmak olduğunu söylemişti."

"Kaçış yolunuz bu ev mi?" "Onlardan biri. Sonunculardan biri."

Yüksek bir binada hüzünlü bir daire hayal ettim. Küçük ve anonim bir şey.

Patates kızartmasını bırakıp soğuk ve boş şöminenin önündeki sandalyelerden birine kıvrıldım. Ronan eşyaları kaldırmaya devam etti. Buzdolabında süt. Tezgâhın köşesinde bir şişe viski. Dün ateşi nasıl yaktığını hatırladım ve denemek için dizlerimin üzerine çöktüm.

Kibrit. Yanan bir kibrit.

"Birkaç eski arkadaşına ulaştım," dedi.

"Kulağa uğursuz geliyor." Yavaşça üfledim, ama sadece yakalanan küçük alevi söndürmeyi başardım. Tekrar başladım. Çıra. Bir kibrit. Bu sefer daha hafif bir nefes. Dallar tutuştu.

"Yeni bir pasaporta ihtiyacın var. Ehliyet. Sahte isimler ve bilgiler. Saçını boyatman ve kestirmen gerekiyor."

"Benim saçım yok-"

"Biraz aldım." Çantasından bir kutu eczane saç boyası çıkardı ve masanın üzerine koydu.

Kömürlerin üzerine hafifçe üfleyerek daha büyük bir odun parçası ekledim. Büyük odun parçası tutuştu. Tek elimle bile ateş yakabiliyordum.

"Poppy Maywell'in ortadan kaybolması gerekiyor."

Gülümsediğimin farkında olmadan ona döndüm.

"Kavga çıkmasını bekliyordum," dedi. "Ama çok üzgün görünmüyorsun?"

"Ben değilim. Sadece saç, ve . . . Yani . . . Tanrım, senatörün soyadını taşımamak ne kadar rahatlatıcı ve açıkçası babamın soyadını taşımamak da benim için sorun değil. Seçme hakkım var mı?"

Kahve yapıyordu, Fransız presine sıcak su dolduruyordu. "Elbette. Eğer isterseniz."

"Ne seçeceksin?"

Başını iki yana salladı. "Adım aynı kalacak."

"Çünkü sen bir baş belasisin ve bunu kimin bildiğini umursamıyorsun?" Ateş oldukça iyi yanıyordu, bu yüzden sandalyeme geri oturdum ve bacaklarımı altına kıvırdım.

Dudakları yukarı kalktı. "Onun gibi bir şey. Ne kadar içtin?"

"Sadece bir elma şarabı. Çok lezzetliydi."

"Rahip sana başka ne yedirmeye çalıştı?"

"Yumurta salatası ve salatalık."

"Hikayeleri kastetmiştim. Sana hangi hikayeleri anlatmaya çalıştı?"

Sesi çok karanlık ve şüpheliydi. Tepedeki adam hakkında en kötüsüne inanmaya o kadar hazırdı ki. Pek olası görünmüyordu. Peder Patrick çok tatlı bir adamdı. "Hikâyedeki kötü adamın o olduğunu söyledi."

"Şimdi mi?" "Bu

doğru mu?"

"Onlardan biri. Pek çok kötü adam oldu."

Benimkinin yanındaki sandalyeye oturdu. Kol ağızları yıpranmış, yüksek yakalı, krem rengi kalın bir kazak giymişti. İzne gelmiş bir denizciye benziyordu.

Bu da beni azdırdı.

"Senin vahşi ve hırçın olabileceğini ama tatlı biri olduğunu söyledi."

"Kulağa pek benim gibi gelmiyor," dedi.

"Sanırım tam da senin gibi." Ayağımla uzandım, parmağımla dizini dürtebileceğimi düşündüm, ama çok uzaktaydı ve sandalyemde kıvrılmış ve tamamen saçma bir pozisyonda gerilmiştim. Yine de onu dürtüyormuş gibi yaptım ve tüm bu süre boyunca bana biraz şaşkın ve dehşetle baktı.

Yüz ifadesine güldüm, güneş ışığından, işten ve elma şarabından dolayı çok mutluydum. Kahve fincanından bir yudum aldı.

"Çok kahve içiyorsun," dedim. Sessiz kaldı. "Hiç uyuyor musun?"

"Uyurum."

"Fazla değil."

Biraz patates kızartması yedi, sonra dumanı tüten balıktan bir parça koparıp yedi. "Bundan biraz ister misin?"

Başımı salladım, biberli yumurta salatasından doymuştum. "Kötü rüyalar gördüğün için mi?"

"Hatıralar, Poppy. Kötü anılarım var."

"Ben de," dedim, hâlâ sandalyemde kambur duruyordum. Bir an için odadaki hava tüm kötü anılarımızla ağırlaştı.

"Yeni bir isim için heyecanlıyım," dedim üzerimdeki ağırlığı atarak. "Yeni bir hayat. Yani, kız kardeşim güvende olduğu sürece. Neden baştan başlamayayım? Kimlikle okula gidebilirim, değil mi?"

"Evet," dedi küçük fincanı büyük eliyle kavrayarak. "Bir süre paranı kullanamayacaksın ama sana ders almak istersen alabileceğin kadar para bırakacağım."

"Paranı almak doğru görünmüyor."

"Ya öyle yaparsın ya da açlıktan ölürsün. Seçim senin." Onun için önemli değilmiş gibi omuz silkti ama ağzının kenarı kalkmıştı.

"Dalga geçiyorsun, değil mi?" diye sordum ve kaşları tekrar yukarı kalktı. Tanrım, bu adamı şaşırtmak bir bağımlılık haline gelmeye başlamıştı. "Bir iş bulabilirim."

"Daha önce ne tür bir iş yaptın?" diye sordu.

Nefesim kesildi, öfkelen dim. Gerçek bir öfke. "Arka bahçemde bir duş inşa ettiğimi bilmeni isterim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

Homurdandı ve balıktan biraz daha yedi. Şüphesini hissedebiliyordum.

"Asıl soru," dedim. "Adımı ne olarak değiştirmeliyim?" "Asıl soru bu, değil mi?" Ayağa kalktı ve kütüğün üzerine bir kütük daha koydu.

Ateş. Huysuz Ronan tarafından bakılmaya kolayca alışabilirim.

"Genevieve gibi büyük bir isim mi seçmeliyim? Üniversitedeki oda arkadaşımın adı Genevieve'di ve Ohio'lu olmasına rağmen Fransızmış gibi söylerdi."

"Hayır, Genevieve için gitmiyorsun."

"Sevmediğim bir Jenny ile hiç karşılaşmadım."

"Eğer isterseniz sizi muhtemelen odanın diğer ucuna tekmeleyecek birkaç kişiyle tanıştıtabilirim."

"Hayır. Bu hoşuma gitmez."

Ayağa kalktı, arkasında ateş çıtırdıyordu, yüzünde bir gülümseme vardı. "Hangi ismi seçerdin? Ben sordum.

"Ronan."

"Benim için, Ronan. Benim için hangi ismi seçerdin?"

Oturdu ve bana baktı, ilgisi beni aynı anda hem sersemletti hem de rahatsız etti. Oturduğum yerden kalkıp üzerimdeki kazağı aşağı doğru bastırarak bir gösteri yaptım. Saçlarımı omuzlarımın üzerinden geriye doğru savurdum.

"Poppy'ye benziyorsun," dedi ve bunu kulağa tatlı geldi. Bir iltifat. "Seni başka bir şey olarak hayal etmek zor."

"Annenin adı neydi?" diye sordum ve o anın sıcaklığı hemen kayboldu. Havanın yerini buz almıştı.

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" "Sadece isim topluyorum."

"Gwen."

"Bu çok güzel-"

"Annemin lanet adını seçmiyorsun." "Seçiyorum demedim."

İçini çekti, gözleri şömineye kaydı. Neye baktığını görmek için döndüm. Kuru çiçeklerle dolu bir vazo, sarışın bir kızın büyürken çekilmiş resimleri ve mavi bir dosya klasörü vardı.

"Sorun nedir?" Ben sordum.

Yüzünü ovuşturdu, gözlerini karıştırdı. "Bir şey yok."

"Bir şey mi var-?" Ayağa kalktım ve dosyaya uzandım.

"Bree," dedi.

"Bree'ye mi benziyorum?"

"Bree öptüğüm ilk kızdı."

Güldüm. "Öptüğün ilk kızın adını seçmemi istiyorsun."

"İyi biriydi." Omuz silkti, ukala herif. Orada oturmuş, gülümseyerek

Ben.

"Beth," dedim. "Beth'i seçeceğim. Annemin göbek adıydı." "Sağlam isim," dedi ve her şey kararlaştırılmış gibi başını salladı.

Sessizlikte, balık ve patates kızartmasının bulunduğu mumlu kağıdı buruşturdu. olmuştu.

"Yani?" Ben sordum. "Bütün gün ne yapacağız?"

"Sen saçını boyayacaksın ve ben de arkadaşımın beni aramasını bekleyeceğim." "Bu günü zor doldurur. Peder Patrick'in çitine ihtiyacı var.

tamir edildi."

"Hayır."

"Ronan-"

"Hayır."

"O zaman beni eğlendirmen gerekiyor, sanırım," dedim gülümseyerek, ne demek istediğimin gayet açık olduğunu hissediyordum.

"Saçını boyarken kağıt oynamak ister misin?"

"Ronan!"

Kaşlarını çatarak bana başını salladı. Ona en iyi surat asışımı yaptım. Arkasını döndü ama saklamaya çalıştığı gülümsemeyi görmeden önce değil.

"Kendimi çok güvende hissediyorum Ronan. Yani, eğer dalga geçerse kendimi daha az güvende hissedeceğimden endişeleniyorsan. Ben hissetmeyeceğim." Ayağa kalktı ve yağlı kâğıdı fırlatıp attı. O kazağın içinde beni gerçekten öldürüyordu. "Daha önce hiç bir Beth'le oynastın mı-"

"Yalvarmayı kes, Poppy. Yakışmıyor."

Nefesimi tuttum. Ne yaptığını biliyordum ama bu onun sözlerinin acısını azaltmadı. Bu adam en zayıf noktayı ne kadar kolay bulmuş ve ne kadar neşeyle üzerine gitmişti. O gerçekten bir piçti.

Dikkatlice ayağa kalktım. "Git kendini becer Ronan," dedim sessizce ve banyoya doğru yürüdüm. Beni dirseğimden tutup çevirene kadar onu duymamıştım. Geri çekildim, kolum o lanet pisliği silmek için kalktı.

ama kollarını bana doladı, böylece onu tokatlayamadım.

"Doğru olanı yapmaya çalışıyorum, Poppy," diye fısıldadı saçlarıma.
"Ve sen bunu çok zorlaştırıyorsun."

"Artık böyle şeyler söylemene gerek yok," dedim.

"Ne gibi şeyler?"

"Sadece beni incitmek için söylediğin şeyler. Beni uzaklaştırmaya gerek yok. Bunun nasıl biteceğini biliyorum."

Yüzümdeki saçları fırçaladı. "Bunu kolaylaştırmaya çalışıyorum, sanırım." "Benim için mi?"

"Benim için."

Beni öptü ve bunu daha sonra düşünecektim, beni tekrar tekrar incitmesi için ona nasıl araçlar verdiğimi, ama öpücüğüne karşı koymak imkansızdı. Beni yatağa doğru geri geri götürdü ve daha önce hiç bu kadar tehlikede olmadığını hissettim. Sanki yanlış hareket edersem kalbimi söküp alabilirdi. Her bir parçasını.

Beni yatağa yatırdı ve üzerimde durdu.

"Gideceksen git," dedim. "Bıktım senden."

"Seni bırakmayacağım." Kazağını çıkardı, göğsünü ve hayatının onda bıraktığı izleri ortaya çıkardı. Acımasız yara izleri ve sert kaslar. "Ve sen benden bıkmadın. Hem de hiç."

"Evet, öyleyim. Sıkıcısın."

"Yüzümün her yerine boşalırken düşündüğün bu değil."

"Öyle. Tam da düşündüğüm gibi." Bunu neden yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Neden itiyordum, itiyordum ve itiyordum. Esnedim. "Sanırım biraz kestireceğim-"

Giydiğim eşofman altını tutup üzerimden çekti. Kumaş yırtıldı. Şaşkınlıkla çığlık attım. "Onlar benim tek pantolonum!"

"Eğer seni çıplak istiyorsam, çıplak olacaksın." "Aman Tanrım." Gözlerimi devirdim.

Dizini yatağın üzerine koydu. "Bacaklarının arasında ne bulacağım?" diye fısıldadı.

Hemen kıvrıldım ve ellerimi vücudumun üzerine koydum. "Kuru, soğuk, sıkılmış vajinam."

"Hiç sanmıyorum, Poppy. Bence sıırılsıklamsın. Bence o kadar sıcaksın ki beni yakacaksın. Bence bir dokunuşla yalvaracaksın."

"Bir dokunuşla uykuya dalacağım," dedim ve bacağıma dokunduğunda ters döndüm ve omzuma olabildiğince dikkat ederek yatağın diğer tarafına geçtim. Sonuçsuzdu, ama önemli olan kavga etmektir. Koyu renk pantolonunun altında sertleşmişti ve bacaklarımın arasında arzum ateş gibi yanıyordu.

"Olamaz," dedi ve bacağımdan tutarak beni geriye doğru çekti. Eşofmanım yukarı çekildi ve sağlam kolumla yatağın uzak tarafına uzanıp kendimi kurtarmaya çalıştım. Ama sonra bacaklarıma tırmandı ve kalçalarımın üstüne oturup beni tokatladı.

Sert.

"Seni orospu çocuğu," diye tersledim, onu uzaklaştırmaya çalışıyordum. "Dövüşmeye devam et, Poppy. Kavga etmen hoşuma gidiyor."

Öyle görünüyordu ki, klitorisimde hissettiğim enerjiye bakılırsa, ben de öyle... Amımı yatağa bastırdım ve bir iniltiye karşı dudağımı ısırdım.

Elleri kıkımın altını kavradı ve kendimi saçma bir şekilde savunmasız hissettim. Ve saçma bir şekilde dönüştüm. Ona gönülsüzce bir şaplak daha attım ama bu onu sadece güldürdü.

"Çok güzel bir kığın var, Poppy."

"O zaman öpebilirsin." Hırladım.

Ve yaptı da. Yumuşak dudakları, tırmalayan çenesi ve nemli nefesi kalçalarımın üstünden sırtımın alt kısmına kadar tenimde gezinirken hırıltım önce bir nefese, sonra da alçak, gırtlaktan gelen hayvani bir sese dönüştü. Yine kendimi yatağa bastırdım, zevk almak istiyordum.

"Hayır," dedi ve ellerini kalça kemiklerimin altından geçirerek beni yataktan kaldırdı. "Henüz değil."

"Siktir git," dedim, hiç ikna edici bir sıcaklık olmadan.

Oyun bitmişti. Oyun aptalca bir oyundu, ama bir dereceye kadar oyun beni güvende tuttu.

Omurgamı öptü. Kıkımın sol yanağını ısırdı. Sonra sağ yanağımı. Ona ve yatağa doğru eğilmeye çalışarak alçak sesle ve muhtaç bir şekilde inledim. Eli kalçamdan ayrılıp sırtım boyunca kürek kemiklerime doğru ilerledi ve sonunda saçlarımdan bir tutam yakaladı.

Acı her şeyi daha da kötüleştirdi.

Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Ne istiyorsun?" "Seni."

"Hayır, Poppy. Beni istemiyorsun. Gelmek istiyorsun." "Beni boşaltmanı istiyorum."

Vücudumun üzerine uzandı, ağırlığı beni yatağa doğru itti. Bacaklarımı iki yana açtı ve kot pantolonunun kalçalarımaya süründüğünü hissettim. Çıplak göğsünün sıcaklığını sırtımda hissettim. Aletinin kıcıma yaptığı sert baskıyı.

"Değil..." Yatağa ve ona doğru bastırdım. "Bu yeterli değil."

Kulağıma doğru bir şeyler mırıldandı, alçak sesle ve gırtlaktan, kendi hayvanı ortaya çıkıyordu. Eli vücudumla şilte arasında sıkıştı ve açık bacaklarımı buldu. Yanan ıslak etimi.

"Siktir, Poppy." Sanki bana hayret ediyormuş gibi inledi. En az benim ona hayran olduğum kadar. "Çok iyi hissediyorsun." Klitorisimi buldu ve sihrini gerçekleştirdi. Parmakları ve yatağın arasında. Vücudunun baskısı. Nefesinin kokusu. Onun güzel gerçekliği.

Bizden.

Ve ne kadar çok şey hissettiğim
dehşet vericiydi. "Siktir git," dedim.

Kulağıma gelen kahkahasının tatlı sesi, onun sahte zalimliğinin asla yapamayacağı şekilde beni orgazma sürükledi.

ONUNCU BÖLÜM

POPPY

Hâlâ orgazmın artçı şoklarıyla seğirmekte olan gevşek bedenimi kollarının arasına aldı. Sessizlik yüklü ve dikenliydi. Oyun bitmişti ve geri alamazdık. Yeni bir bölgeye itilmiştik ve ben her nefesimde onun kalkıp gitmesini bekliyordum.

Ama yapmadı.

"Ne oldu?" Parmağımı sol meme ucunun hemen güneyindeki yara izinde gezdirerek sordum.

"Bir bıçağa çarptım."

"Yeni mi rastladın?" Şaşkın bir kahkahayla sordum.

Omuz silkti. "Barda bir kavga. Bıçağı görmedim."

"Bunlar mı?" Elimi ön kolundaki yara izlerinin üzerine koyarak sordum.

"Kızgın yağ," dedi. "Babam bana fırlattı." Yüzünü nasıl kapattığını göstermek için kolunu kaldırdı.

"Bu mu? Pantolonunun hemen üzerinde, karnının alt kısmında ince bir çizgi çizerek sordum.

"Ek."

"Sen bir insansın."

"Sana olmadığımı söyledim mi?"

Aman Tanrım. Onu öptüm. Sertçe. Çok sertti belki ama bu acıyla ne yapacağımı bilmiyordum. Bu özlemle. Benim vahşiliğime kendi vahşiliğiyle karşılık verdi. Nefes almak için geri çekildim ve boynumu öptü, eli vücudumdan aşağıya bacaklarımın arasına doğru süzüldü ve bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordum. Ben sırtüstü yatmıştım, o bacaklarımın arasında beni ağlatana kadar boşaltıyordu ve Ronan kendini o kadar uzakta tutuyordu ki çoktan gitmiş bile olabilirdi.

Tekrar.

"Bunu benim yöntemimle yapacağız," dedim ve o hâlâ yarı üstümdeyken yataktan aşağı doğru inmeye başladım.

"Poppy," diye nefes aldı.

"Benimle dövüşürsen gidebilirsin," dedim ona bakarak. Bana baktı, dudakları ayrılmıştı, yüzü hareketsizdi. Teslim olmak onun doğasında yoktu ama gerçekten ısrar etmek zorundaydım.

Sonunda o kendi tarafına yuvarlandı, ben de kendi tarafıma yuvarlandım. Bu yatağın duvarları ve tavanı olsun istiyordum. Etrafımızı sarmasını, bizi koza gibi sarmasını istiyordum. Göğsünden aşağıya doğru, her yara izini ve kas çıkıntısını öptüm. Kalp atışlarının dilime çarpışını hissettim. Hava emerken karnının yükselip alçalmasını. Ellerimi yanlarında gezdirdim ve irkildi.

Onu inciteceğimden korkarak başımı kaldırdım.

"Gıdıklanıyorum," dedi. "Birine söylersen seni öldürürüm."

O bana gülümsedi, ben de ona gülümsedim ve pantolonunu indirdim, siki elime doğru serbest kaldı.

"Hiç kimse sana çok güzel bir aletin olduğunu söyledi mi?" "Hayır, Poppy. Bu insanların söylediği bir şey değil."

"Ben söylüyorum. Çok güzel bir sikin var Ronan Byrne." Öne doğru eğildim, ucunu yaladım. Ağzımı başının etrafında kaydurdum.

"*Bir chuisle*," diye nefes aldı, elleri saçlarımın arasına kayarak başımı tuttu. Boğazımda mırıldandım, sesinin kırılma şeklinden hoşlandım.

Kalp atışlarını, nefes alış verişlerini dinleyerek tüm bedenimi ona teslim ettim. Ağzımı ve ellerimi. Her inilti ve derinden edilen küfür. Parmaklarının saçlarımdaki sıkılığını. Ağzıma girip çıkarken vücudunun kıvrılması. Hepsini kendi bedenimde çok derinden hissettim. Boşaldığında. Dilimin karşısındaki siki inanılmaz derecede sertleşti ve geri çekildi, içimden başka bir yere gelmeye çalıştı ama ben tuttum.

En azından buna sahip olurdum. En azından buna sahip olurdum.

"Poppy," dedi. Sadece bu. Benim adım. Teslimiyetini duydum. Pişmanlığını. Aramızda biri olmadan diğerine sahip olabilmeyi diledim. Onun zevki saf olabilirdi. Ama Ronan Ronan'dı ve onu değiştiremezdim.

"Şşşt," dedim. "Sadece ... şşşt."

Kendimi yukarı itip ona baktım, gülümsedim çünkü darmadağınktı ve çarşafların üzerinde yorgun olduğu belliydi. Yanına uzandım ve parmaklarımla saçlarını taradım. Omuz silkmemesi ne kadar yorgun olduğunu gösteriyordu.

y o r g u n d u . Göz kapakları düştü ve sonra ardına k a d a r açıldı. "Hey," diye fısıldadım. "Biraz kestirmeye ne dersin?"

"Birileri uyanık olmalı."

"Ben uyanık kalabilirim. Sen uyu, ben sana göz kulak olurum." "Saçını boyatmalısın."

"İkisini de yapabilirim. Mükemmel bir çoklu görev oyuncusuyum."

Kedi aniden yatağın üzerine sıçradı ve sanki hareketlerimizi hiç onaylamıyormuş gibi bize baktı. "Tanrım!" Ronan mırıldandı. "Bu kedi de nereden çıktı?"

"Sanırım yatağın altında yaşıyor. Kedi ve ben sana bakacağız."

"Saçmalıyorsun, Poppy."

Yanağından öptüm. "Adım Beth." "Asla.

Benim için her zaman Poppy."

Kedi dikkatle yaklaştı, yaklaştıkça kokladı, Ronan'ın yastığında, omzuyla başı arasında hoşuna giden bir yer bulana kadar burnunu bana ve Ronan'a dayadı. Anında küçük bir motorbotun sesi odayı doldurdu ve başını Ronan'ın çenesine dayadı.

"Bu bir şaka mı?" diye sordu, hiçbir şey yapmayan kediye üfleyerek.

"Bekçilik görevini ciddiye alıyor," dedim, bir kediye kıskanmamayı seçerek. "Onunla kavga etme. Sadece uyu."

Gerçekten de öyle olacağını düşünmüştüm ama Ronan'ın akli her şeyin üzerindeydi ve kendini o yataktan çıkarmayı başardı. Buna inanamadım. Ona tıslayan kedi de inanamadı. "Ben duş alacağım," dedi ve banyoya doğru yürümesini izledim.

Ronan gibi bir adam için endişelenmek çok saçmaydı. Bir dağ ya da bir kurşun için endişelenmek gibiydi. Bundan hoşlanmıyordu.

Ama kendimi durduramadım.

O duş alırken, yapacak başka bir şeyim olmadığından, harap olmuş eşofmanlarımı giydim, bir ağrı kesici hap aldım ve kulübeyi biraz temizledim. Bir elimle örgü ve yemek pişirme ile ilgili dergileri masanın kenarına yığdım. Solgunluktan lapalaşmaya başlayan marulları attım. Kedinin yaş mamasından bir kutu açtım, bu da onu yatak odasından çıkarıp ayak bileklerimin etrafında mırıldamasını sağladı. Koyu renk tüyleri ayaklarıma değiyordu. Mırıldandı ve en az şey için minnettarlıkla başını bana yasladı.

Tıpkı benim gibi. Tanrım, ne utanç verici bir farkındalık. Caroline bana artıklar vermişti ve ben onlardan bir yemek yapmıştım. Bana yalanlar vermişti ve ben

buna aşk dedi, manipüle edilme şansına minnettar oldu.

"Poppy?" Ronan seslendi, yeni giysiler giymiş, saçları arkaya taranmış halde kapıya geldi. Bir elini yüzünde gezdirdi, sakalları uzamış, yüzünün sert hatlarını değiştirmişti. Asla bir oyuncak ayı gibi görünmüyordu ama daha yumuşak görünüyordu. "İyisin o zaman?"

Yemekten geri çekildim ve kedi yemek için içeri daldı. "Bana bir şey söyle; Caroline'a ne oldu?"

"Ne demek istiyorsun?"

Başımı salladım. "Caroline gibi insanların başına bir şey gelir mi hiç?"

"İntikam mı istiyorsun?"

"Açıklık istiyorum. Bana yaptığı şeyi neden yaptığını bilmek istiyorum." Beni senatörle evlendirmek, senatörü öldürmek, Ronan'ı hayatıma sokmak.

"Bunun cevabını sana söyleyebilirim," dedi ve öfkeyle titreyerek durduğum yere geldi. Beni kollarının arasına aldı ve kediymişim gibi okşadı. "Çünkü bu onun işine yaradı. Caroline gibi insanlar için cevap her zaman budur. Yaptığı şeyi sadece ona hizmet ettiği için yapar. Cevap ve intikam istediğini biliyorum ama bunları onun gibi bir kadından asla alamazsın. Onun yaşadığı fildişi kule bizim gibiler için çok yüksek."

"Yani öylece çekip gideyim mi?"

"Çekip git ve yaşayabileceğin en iyi hayatı yaşa, Poppy. Bu senin intikamın."

"Peki ya sen?"

Beni öptü. Tam bir dikkat dağıtma hareketiydi. Mesajı almıştım; geleceği, hakkında konuşacağı bir şey değildi. Tıpkı geçmişi gibi.

Bu öpücüğün tadı gözyaşı gibiydi. Kül gibi. Son gibi. Tadı başlangıçla aynıydı.

Kase boşaldıktan sonra kedi Ronan'ın ayak bileklerine dolanmaya, mırlamaya ve başını ona yaslamaya başladı.

"Ne istiyorsun, seni küçük canavar?" diye sordu, gözlerinin içine bakmak için kediyi kaldırarak.

"Peder Patrick bunun eskiden burada yaşayan vahşi bir kedi kolonisinin parçası olduğunu söyledi."

Kedi tısladı. Ronan da tısladı ve sonra kediyi kolunun altına alıp çenesini kaşımaya başladı.

"Bütün o kediler öldürüldü," dedi Ronan, dolambaçlı yollardan bu okula gittiğini doğrulayarak. Peder Patrick'i tanıyordu.

"Sinead üç kişiyi kurtardı."

"Gerçekten mi?" diye sordu.

Başımı salladım. Mırıltı
tekrar başladı.

Ugh. İkimiz de çok utanmazız. Kafamızı kaşımak için her şeyi yapıyoruz.

Mutfak penceresinden dışarı baktım. Tepede, rahip bahçesine geri dönmüş, kulübeden bir rulo tavuk teli çıkarıyordu. Geyiklerin yıktığı çitin bir kısmını onaracaktı. Ronan ve sessizliği ve benim çıkmaz arzumla bu kulübede kalabilirdim ya da gidip işe yarar bir şeyler yapabilirdim.

"Gidip Peder Patrick'e yardım edeceğim," dedim, çünkü karar vermek kolaydı.

"Ne?"

"Çitini onarıyor ve sanırım yardıma ihtiyacı var."

"Poppy. Saçını boyatmalısın."

Kapıya doğru yürüdüm ve ayaklarımı botların içine soktum. Askıyı aldım ve taktım. Ağrı kesiciler omzumu yeniden köreltmeye başlamıştı bile. "Gelmek zorunda değilsin," dedim, aslında gelmemesini diliyordum. Biraz mesafeye ihtiyacım vardı. Kendimi toparlamam, tozumu almam ve Ronan Byrne'ün tutunabileceğim bir parçası olmadığını hatırlamam gerekiyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

RONAN

LANET **OLSUN** ONA. Pencereden onun kilisenin merdivenlerini tırmanışını izledim, rüzgâr saçlarını toplayıp arkasına savuruyordu. Küçük bedenini saklayan şekilsiz siyah kıyafetler giymişti, kıvrımları ve düzlemleri tenime işliyordu. Merak ettim, onu hayalet bir acı gibi karşımda hissetmemek ne kadar sürerdi?

Rahip onun geldiğini gördü ve tüm koluyla ona el salladı. Poppy de el salladı.

Ona da lanet olsun.

Özellikle ona lanet olsun.

Onlara yardım etmiyordum. Bundan eminim. Kolunda elli dikişle oraya gidecek kadar aptalsa, bu onun suçuydu.

Kedi aniden pençelerini koluma geçirip bana doğru çığlık atınca onu çok sıktığımı fark ettim. "Özür dilerim," diye mırıldandım ve onu bıraktım. Sandalyenin üzerine atladı ve patilerini yalayarak bana baktı.

Tepede, Poppy ve rahip tavuk teli rulosuyla mücadele ediyorlardı. Tek eliyle yapmaya çalıştığı için kendi ucunu düşürüp duruyordu.

Yardım edeceğimden değil.

Pencereden başımı çevirdim ve şöminenin üzerindeki mavi dosya gözüme çarptı.

Yakmalıydım.

Poppy'nin ona bakması an meselesiydi. İsimlerle ilgili o saçma konuşma sırasında fark etmişti. Aptaldı ama aptal değildi. Dosyada *bir şey* olduğunu biliyordu.

Onu tekrar ateşe atmaya niyetlenerek, şöminenin üzerindeki dosyayı aldım. Ama buradaki tüm niyetlerimde olduğu gibi, onlar da

ikinci kez elime aldım.

Açtım.

St. Brigid'deki notlarım en üstteydi. Berbat. Notları önemseydiğim son sınıfı hatırlamaya çalıştım. Birinci sınıfta Bayan Daniels vardı. Güzel bir sesi ve çok sabrı vardı. Öğle yemeğinden sonra bize *Charlotte'un Ağı'nı* okurdu. Onun için çabalayabilirdim. Ama on altı yaşına geldiğimde, notlar artık önemli değildi.

Aziz Brigid'in işaretlerinden sonra, hepimizin, Aziz Brigid'in süveterli ve uzun pantolonlu çocuklarının, rahiplerin sanki kendileri oymuş gibi gurur duydukları balina kemiğinden sunağın önünde dururken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Tom ve ben birlikte duruyorduk, kameraya bakıyorduk, siyah gözlerimiz ve sert adam ifadelerimiz aynıydı. Tanrım, Tom kavgayı severdi. Görünüşümüze bakılırsa, bu fotoğraf her şeyin dağılmasından yaklaşık bir ay önce çekilmiş olmalıydı.

Tom'un uzak tarafında Peder Patrick vardı. Peder Patrick'in yanında da Peder McConal vardı. Peder Patrick genç görünüyordu. Hatırladığımdan daha gençti. Sanki sakal bırakmaya çalışıyordu. Fotoğrafta başını çevirmiş, Tom ve bana bakıyordu.

Peder McConal yüzünde kendini beğenmiş yarım bir gülümsemeyle kameraya bakıyor, okulu ve kendisine emanet edilen çocukları idare etme biçimi hakkında bir şey söylemeleri için dünyaya meydan okuyordu.

"Pikey Tom'un bu konuda söyleyecek bir şeyi vardı, değil mi?" Mırıldandım. Tommy bunu yapabileceği tek şekilde söylemişti. Elinde kaldığını hissettiği tek güçle.

"Tanrım," diye mırıldandım ve dosyayı Poppy'nin düzelttiği dergi yığınının üzerine attım. Sahte belgeler hazırlayan Glenn'den haber almak için telefonumu kontrol ettim. Glenn'i ikimiz de gençken ve yükselirken tanımıştım. Ben korkusuzluğumla, o da titizliğiyle ün salmıştı.

Hâlâ faaliyette olduğunu fark ettiğimde şok olmuşum. Ama ben Derry'den Belfast'a gittiğimde, o geride kalmış, her zaman radarın altında yaşamaktan memnun olmuştu. Bu yüzden hiç hapse girmedi. Ya da ölmedi. Küçük krallıkların asla yıkılmayacağını söylerdi hep. Ve belli ki haklıydı.

Glenn'e güvenebilirdim. Morellileri ya da Caroline'ı tanımıyordu, Caroline da onu kesinlikle tanımıyordu.

Ama artık bir plan vardı ve plan, saatin işlediği anlamına geliyordu.

Glenn'den hiç mesaj gelmedi. Dünya etrafımda yüzüyordu. Adrenalin gelip gidiyordu ve gittiğinde, daha önce olduğumdan daha da yorgun kalıyordum. Oda sıcaktı ve arkamdaki sandalyeye otursam bir saniye içinde uyuyakalırdım. Neredeyse ayaklarımın üzerinde uyuyakalmıştım.

Bilincimi korumak için volta attım.

Tepede, Peder Patrick ve Poppy hâlâ tavuk telleriyle uğraşıyorlardı.

Sadece an meselesiydi. Düşürmesi. Tavuk teli tepeden aşağı yuvarlandı ve Poppy onu yakalayamadan çözüldü. Kötü koluyla.

Kedi korkunç bir çığlık attı ve döndüğümde onu kapıda, tahtayı tırmalarken ve bana bağırırken buldum.

"Çıkmak mı istiyorsun?" diye sordum. Kedi biraz daha bağırdı.

"Dışarıda seni yemek isteyen hayvanlar var, biliyor musun? Bir keresinde neredeyse öldürülüyordun, yoksa hatırlamıyor musun?"

Kedi, tıpkı Poppy gibi, umursamıyor gibiydi. Kapıyı açmak için odanın içinde tepindim ve kediyi takip ederek dışarı çıktım.

Çünkü biri yardım etmezse Poppy kendine zarar verecekti. Kedi ve daha önce kimseye yardım etmemiş bir rahip dışında etraftaki tek kişi bendim.

"Hey!" Ben yaklaşırken Poppy seslendi. Martılar kilisenin yan girişinde tüm güçleriyle duruyordu ve bir anda ve hiç istemediğim halde Peder Patrick'in martıları her zaman beslediğini hatırladım. Tıpkı o lanet kedileri beslediği gibi. "Her şey yolunda mı?"

"Dikişlerini açacaksın," dedim ve dev tavuk teli rulosunu tek başıma kaldırdım. Ağzı açık bir şekilde beni izleyen ve korkusunu zar zor dizginleyen rahibe döndüm. "Bunu nereye koymamı istersiniz?"

"Ben, ah ... şey."

Bahçenin uzak köşesini işaret eden Poppy'ye döndüm ve teli omzumda eğimli tepeden aşağıya taşıdım. Güneş sıcaktı ama esinti serindi; New York'ta yaşarken unuttuğum bir mükemmellik kombinasyonuydu bu; hava ya sıcak ya da soğuktu, arada hiçbir şey yoktu. Burada okyanusun kokusunu özlemiştim. New York şehri de aynı okyanusa yakındı ama hiç böyle kokmuyordu. Derin tuzlu su ve taze.

Tavuk telini, çitin muhtemelen geyikler tarafından eğildiği noktanın hemen yakınına, ucunun üzerine bıraktım. "Makasın var mı?" diye sordum ve rahip onları cebinden çıkardı.

"Buradan sonrasını ben halledebilirim," dedi. "Gerek yok-"

Geri adım attım ve tel rulosu düşmeye başladı. Tabii ki Poppy onu kapmak için öne çıktı ve o oraya varmadan ben onu yakaladım. İnsanlarla ilgilenme konusunda hiç de iyi olmadığı belli olan rahibe, "Bana makasları ver," dedim.

"Anladım," dedi rahip sesinde sert bir tonla. Gelip yanımda durdu ve ben telleri çözerken o da tellerin kenarlarını çekti. Yeterince çektiğinde çömeldi ve her bir teli teker teker kesti.

"Dikkatli ol," dedi tel serbest kalıp kazağımın kenarına takılınca. Poppy beni çözdü.

"Bu kazağı beğendim," dedi kirpiklerinin altından bana şuh bir bakış atarak. Aptal kız, bir rahibin önünde benimle flört ediyor. Utanmazlığı hoşuma gitmişti. Bir tepenin üzerinde güneş ışığında. Bir bahçede.

"Bu bahçeyi hatırlıyor musun?" Peder Patrick yüzünde yarım bir gülümsemeyle bana bakarak sordu. Sanki aklımı okuyordu, sanki hepimiz çok iyi vakit geçiriyorduk. "Senin yardım ettiğin bahçeyle aynı-"

"Kahrolası bahçeyi hatırlamıyorum," diye tersledim onu.

Tel serbest kaldığında, ruloyu eğimli tepeden kulübeye geri götürdüm, sedir malç ve çamur kokan karanlıkta garip bir déjà vu hissine kapıldım. Bahçe aletlerinin hepsi bir tahtaya asılmıştı. Tırmıklar ve kürekler temizdi ve duvarlara yaslanmış, kovalarda duran büyük gübre ve malç torbalarının yanındaydı.

Bunu fareler girmesin diye yapıyoruz.

Bu anının etkisiyle kulübeden çıktım.

"İşin bitti mi?" Bahçenin kenarına geri döndüğümde sordum. Peder Patrick telin kenarlarını mevcut tavuk telinin üzerine doğru yere asılması için büküyordu.

"Hemen hemen," dedi Poppy.

"Yıllar içinde genişlettim," dedi Peder Patrick, sanki biri ona sormuş gibi. "İlk inşa ettiğimiz bu boyutun yaklaşık yarısıydı."

"Bu bahçeyi sen mi yaptın?" Poppy bana sordu, parlak gözlerle, sanki kediye konuşmayı ben öğretmişim gibi.

"Hayır."

"Bir bahçe yapacağız ocuklar. Toprağı kıracağız ve gbreleyeceğiz. Tohum ekeceğiz ve büyümelerine yardımcı olmak için elimizden gelen her Şeyi yapacağız."

Tommy, "Burada her Şey büyür," dedi. Hırladı, gerçekten. Ben de onunla birlikte hırladım çünkü yaptığıım Şey buydu. Peder Patrick dil hakkında bir Şey söylemedi bile. Bu yönüyle hayal kırıklığı yaratıyordu. Rahipleri kışkırtmak uğruna yaşadığımız bir Őeyken kışkırtılmayı reddetmek.

Ama gerçekten, kalbimiz bu işte değildi.

Peder Patrick bizi Peder McConal'ın verdiği cezadan kurtarmıŐtı ve güneş ışığı ve temiz hava bizi sakinleŐtirmiŐti. Ve açlıktan zayıf düŐmüŐtük.

Rahip çenesini tutamadı. "Bunu daha önce inşa ettiniz-" "Hayır," dedim.

Poppy bana göz kırptı, yalanımı olduğu gibi kabul etti - bu konuşmanın sonu.

"Burada iŐimiz bittikten sonra," diye sordu. "Sence Peder Patrick'e yardım etmeye gidebilir miyiz-?"

"Hayır," dedim.

"Ama ibadethanenin pencerelerinin üzerinde teller var ve onlar olmadan çok güzel olurdu."

"İbadethanedeki pencerelerin üzerinde neden tel olduğunu ona söyledin mi?" it onarımından başını kaldırmadan başını sallayan Peder Patrick'e sordum.

"Peder Patrick bana eskiden erkeklerin taş attığını söyledi," dedi Poppy.

Peder Patrick bizi sırtımız kiliseye dönük olacak Şekilde oturttu, böylece bize bakan kimse görmeyecekti ve bize kahvaltıdan kalan jambonla doldurulmuş ekmekleri verdi. Bütün kediler o tuzlu jambonun kokusuyla dışarı ıktılar.

Tommy daha önce hiç görülmemiŐ bir tatlılıkla, "Şu haline bak, seni kk dilenci," dedi. Karnının guruldadığını duymama rağmen sandviinden bir parça jambon çıkardı. Peder Patrick Tommy'yi izliyordu ve ben ona rahibe bu kadar zayıflık göstermemesini söylemek istiyordum.

"O taşları atan ocuk benim arkadaŐımdı," dedim Peder Patrick'in başının tepesine bakarak. "Pikey Tom'u hatırlıyorsunuz, değil mi Peder?" Anlaşılan rahipleri kışkırtmaktan vazgememiŐtim.

"Elbette," dedi ve kendini ayağa kaldırdı. İdam mangasının ters tarafındaki bir adam gibi gözlerimin içine baktı. "yle mi?"

"Tabii ki Tommy'yi hatırlıyorum," dedim. "Bu ne biçim bir soru böyle?"

"Uzun zaman oldu ve sen gittin. Bazen bize acı veren şeyleri unutmak kolaydır."

Poppy tüm bu olanları büyük gözlerle izliyordu ve kulübeye döndüğümüzde ondan bir dizi soru geleceğini biliyordum. Bu büyük bir hataydı. Buraya gelmeye karar verdiğimde bunu biliyordum.

"Neden kalıyorsun baba?" Biraz daha yaklaşarak sordum. Benden daha zayıf olan adamın gözünü korkutmak. En azından benim planım buydu ama baba sadece beni izledi. Tanıştığımızda olduğundan daha sertti. Bu bahçeyi inşa ettiğimizde.

"Burası benim evim,"

dedi. "Boktan bir ev."

Fikri kabul ederek başını salladı. "Böyle düşünmenizi anlayabiliyorum."

"Hadi, Poppy," dedim. "Kulübeye geri dönelim." "Hayır.

Zincir halkayı indirmeye yardım etmek istiyorum."

Peder Patrick beni çıldırtan bir gülümsemeyle, "Köye gitmem gerekiyor, genç kız," dedi. Çok nazik ve anlayışlıydı. Yardımsever. O aptal kedileri beslemeye yardım edip edemeyeceğini soran Tommy'ye baktığı gibi. "Zincir halkası bekleyecek."

"Burada çok uzun süre kalmayacağız," dedi. "Bu, onu yıkmaya yardım etmek için son şansınız."

"O zaman sanırım yukarıda kalabilir," dedi ve yüzündeki o gülümsemeyi yumruklamak istedim. "Daha kötü şeyler de var."

Poppy'nin elini tuttum, onu o gülümsemeden uzaklaştırmaya hevesliydim. O kulübeden.

Şu bahçe. Bütün kötü şeyler.

"Ronan," dedi ve Poppy durarak beni arkamı dönmeye zorladı. "Ne?"

"Benim için yapabileceğin bir şey var."

Yüzüne gülmemeyi başarmış olmam benim için gerçek bir kazançtı.

"Affetmeyi düşün," dedi ve o anda kendimi kontrol edemedim. I tepeden ona doğru geri adım attı. İş o noktaya gelirse onu yere devirecek kadar yakındım. Poppy benimle geldi, sanki beni durdurma şansı varmış gibi kolumu tuttu.

"Senin için mi? Asla."

"Affetmek affedilen için değildir," dedi. Sakince, sabırla, sanki hâlâ o öfkeli çocukmuşum gibi. Siyah gözlü. Hâlâ hayatta olan o arkadaşla. "Bu affeden içindir. Bu karanlıktan kurtul, evlat."

"Ben senin lanet olası oğlun değilim!"

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi benimle konuştu. "Elinde kalan tek şey olmadan önce bu karanlıktan kurtul. Tommy istemez-"

"Tommy'nin ne isteyeceğini bilmiyorsun!" Adama ters ters baktım. "Tommy hayatta olmak isterdi. Sen o dosyayı bıraktığında kışını tekmeliyor olmak isterdi. Karısını, çocuklarını ve ondan aldığı o lanet olası hayatı isterdi."

"Biliyorum," dedi rahip boyun eğmiş bir şekilde. "Biliyorum."

"Ronan?" Poppy eliyle yumruğumu kapatarak fısıldadı. "Hadi gidelim. Beni kulübeye geri götür."

Beni o öfkeden, o karanlıktan ve anılardan çekip çıkardı ve elimden tutarak kulübeye geri götürdü. Kedi bizi kapıda karşıladı, sanki sokağa çıkma yasağını kaçırmışız gibi çılgılık atıyordu. Poppy kapıyı açtı ve hepimiz içeri girdik. Hiçbir şey söylemedi. Bana dokunmaya çalışmadı. Ya da sarılmadı. Benden uzaklaştı ve sadece izledi.

"Tommy kimdi?"

"Bir arkadaş."

"Okulda mı?"

Başımı salladım, dudaklarım kapalıydı, anlatmak istiyor gibi görünse de hikâyeyi elimden geldiğince gizli tutmaya çalışıyordum.

"Ona ne oldu?" "Rahipler onu öldürdü."

"Gerçekten mi?" diye sordu şaşkınlığını gizleyemeyerek.

"Bütün lanet kedileri öldürdüler," dedi. "Ve onu da öldürmüş olabilirler."

"Sizin için ne yapabilirim?"

Ona söyleyebileceğim milyonlarca acımasız ve incitici şeyi düşündüm, bu beni kesip açacak ve boğazımın arkasındaki safranın bir kısmını dökecekti.

Ama o bunu hak etmedi.

Ve gidecek hiçbir yer yoktu. Yapacak bir şey yoktu. Onu ateşin önünde yere yatırabilirdim. Önemli olan tek şey o olana kadar ona dokunabilirdim. Onun verdiği zevkle kendi acımdan uzaklaşabilirdim.

Ama o da bunu hak etmemişti.
Başına gelen hiçbir şeyi hak etmemişti. En azından
Ben.

"Ben duş alacağım," dedim.

Sıcak su bitene kadar duşta kaldım ve sonra bir
Soğuk su artık acıtmayana kadar biraz daha bekledim. Uyuştuğumda suyu
kapattım ve Sinead'ın şişekli havlularından birine daha sarındım. Gerçek bir
"tek başına kadın" estetiği vardı. Banyo kapısını aştığımda Poppy'yi kapının
hemen dışında buldum.

Uyuyor.

Vücutu duvara yaslanmış, başı rahatsız edici bir şekilde yana eğilmişti.
Bacakları önünde uzanıyordu. Yatak tam oradayken duvara yaslanmış
uyuyordu. Aptal kız. Ama sonra asıl amacın rahatsız olmak olduğunu fark
ettim. Uyanık kalmaya şalışıyordu.

Nasıl bir şey olurdu? Merak ettim. Onu hak etmek nasıl bir şey olurdu?
Onun benim olması? Bu nasıl bir servet olurdu? Hayal bile edemeyeceğim
türden; yaratıcılıktan yoksundum. Bu tür bir şansı anlayamazdım.

Onu uyandırmamak ve bahçede hırpaladığı kolunu incitmemek için
dikkatlice kaldırdım. Hareket edince mavi dosya klasörüm arkasından
kaydı.

Aman Tanrım. Mahremiyetime saygı duymasını ve bakmamasını
ummak şok fazlaydı.

Yarısını zaten biliyordu. Geri kalanını ise tahmin etmek zorundaydı. Bu
kadar şok sırrın bir başkası tarafından biliniyor olması ne kadar tuhaf.

Onu tekrar yatağa yatırdım. Yan masada ilaçları duruyordu. Bahçedeki
içinden sonra ağrı için bir tane almış olmalıydı ve bu yüzden uyuyordu.

Onu buradan ve kız kardeşinin yanından ne kadar çabuk uzaklaştırırsam
o kadar iyi olacaktı. Hayatının geri kalanı onu bekliyordu. Bir parçam onu
burada tutmak istese bile. Sadece biraz daha. Birkaç saat. Bir gün.

Bu kez kapı şalındığında, bu bir sürprizdi, fazla rahat olmaya
başladığımın bir işaretiydi. Yumuşak. şöminenin üzerine bıraktığım silah
sanki orada doğmuş gibi elime kaydı ve yine namluyu perdenin kenarını
kaldırmak için kullandım.

Peder Patrick'ti. Yine. Gölgelede gizlenen kötü adamlar gibi sinsice etrafına bakıyordu.

Tanrım. Bu lanet herif.

"Evet?" Kapıyı açtığımda sordum.

"Poppy'nin kız kardeşinin numarasından bir cevap aldım."

Doğru. Kelimeler bana kurşun gibi çarptı. Dünya hareket halindeydi ve bir dakika daha tehlikede değilmış gibi davranamazdım. Ona sahip olabilirdim ya da güvende olabilirdi.

İkisi birden olamazdı.

"Ne yazıyordu?"

"Hangi köy diye sordum?"

"Cevap verdin mi?"

"Hayır, bak-" Babası telefonunu uzattı ve ben de aldım.

Hangi köy? Son mesaj baloncuğundaydı. Zilla'yı hiç tanıımıyordum ama bu tanıdığım sevgi dolu bir kız kardeşe hiç benzemiyordu. Telefonu açtım, sim kartı çıkardım ve ayağımla ezdim.

Aptallık ettim. Bunun bir enayi oyunu olduğunu bildiğim halde en iyisini umuyordum. Poppy'ye yeni belgeler ve yeni bir hayat vermek için bir fırsatım vardı, imkansız küçük bir fırsat. Ve ben bu kulübede rol yapıyordum.

"Ne yapıyorsun?" Peder Patrick sordu.

"Birkaç günlüğüne gidebileceğin bir yer var mı?" Ona sordum.

"Gitmek mi? Hayır. Burası benim evim."

"Bir süreliğine buradan ayrılırsan senin için daha güvenli olur." "Peki ya Sinead?"

"Sinead güvende; ben seni soruyorum?"

"Kiliseden ayrılmayacağım, Ronan. Orada güvendeyim."

"Cennetteki Babamız sizi bu tarafa gelen insanlardan korumayacak, Peder. Sizi başka bir yerde öldürebilecekleri kadar kolay bir şekilde kilisede de öldürebilirler."

"Hepsi aynı," dedi. "Ne yapacaksın?" "Ne kadar az bilersen o kadar iyi."

"Ama Poppy ... iyi olacak, değil mi?"

"Evet," dedim. Muhtemelen yapacağım son şey olacağı için bundan emin olacaktım. "Eve git, baba-"

Kapıyı kapatmaya gittiğimde babası elini uzattı. "Senin için dua edeceğim, Ronan."

"Poppy için dua edin, Peder Patrick. Beni kurtaramazsın."

ON İKİNCİ BÖLÜM

POPPY

ERTESİ SABAH mutfakta yabancı bir kadın vardı. Çok kısa bir süre içinde bizim mutfağımız olarak düşünmeye başladığım mutfakta. Benim ve Ronan'ın.

Kısa boyluydu, başının üstünde bir tutam ağarmış kızıl saç vardı ve kedinin kabına yaş mama koyarken bir yandan da mırıldanıyordu. Kedi onun bacağına tırmanmaya çalışıyordu, mırıltısı odanın öbür ucundan duyulabiliyordu.

"Alo?" Seslendim, sesim uykudan çatallaşmıştı.

Bir elini göğsüne bastırarak döndü. "Jaysusmaryandjoseph," dedi, aksanı o kadar kalındı ki sözlerini anlamam bir saniye sürdü. "Beni çok korkuttun." Kendini toparladı ve bana öyle bir gülümsedi ki benim de tek yapabildiğim gülümsemek oldu. "Kötü bir doz almış gibi görünüyorsun. Nasıl hissediyorsun?"

"İyi," dedim. "İyi. Özür dilerim. . . Adını hatırlamıyorum."

"Sanırım öyle. Tanıştığımızda bayağı bitkin durumdaydın. Ben Sinead. Bu da benim gaff'ım."

Etrafına yaptığı işaretlerden evin kendisine ait olduğunu kastettiğini tahmin ettim. "Burada kalmamıza izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Ronan'a hayır demek mümkün değil, değil mi?"

Yüzümün kızardığını hissettim. "Hayır," dedim. "Pek sayılmaz. Ben Poppy." "Sizinle tanıştığımıza gerçekten memnun oldum. Resmi bir şekilde."

Kedi, odada bir motor gibi ses çıkarıyordu. "Kedinin adı ne?" "Rascal.

Onu beslediğini görüyorum. Onu yanımda götürecektim, ama yaşlı kadın değişmeyi kabul etmiyor ve kızımın evinde çok fazla kaos var. İlk fırsatta kapıdan sıvışıp Peder Patrick'in yanına gideceğini düşündüm. Arada sırada ona biraz krema bıraktığı biliniyor."

"Çok iyi biri," dedim.

"O kadar da kötü değil."

"Kedin de güzelmiş."

"Hayır, değil," dedi Sinead, kedinin kulaklarının arkasını tırmaladı ve bu da Rascal'ın tıslamasına neden oldu. İkimiz de biraz güldük.

"Ronan'ı nereden tanıyorsun?" Onun Ronan'ın ailesi olabileceğine dair garip bir yarım fikrim vardı. Bir tür teyze mi? Ama onun hayatında bu kadar sıcak bir insan olduğunu ve hâlâ bu kadar vahşi olduğunu hayal bile edemiyordum.

"Oh," dedi yüzünü buruşturarak. "Bu onun anlatacağı bir hikâye.

Benim değil." Etrafta bundan çok var.

"Elbette," dedim, eski alışkanlıklarına geri dönerek.

"Burnumu soktuğum için özür dilerim." "Aç mısın? Ben-"

"Kahve?"

Gülümsedi ve Ronan'ın French press'inden bana bir fincan doldurmak için döndü. "Ronan nerede?" diye sordum.

"Şuradaki küçük duvarın üzerinde," dedi, sanki taş duvarların arkasını görebiliyormuşum gibi arkasını işaret ederek. "Kalktığında bunu yapmanı istedi."

Saç boyası kutusunu tezgahın üzerine koydu. Doğru ya. Unutmuşum. Boyayı ters çevirdim ve adını okudum. "Bitter Çikolata."

"Evet." Sinead da bu fikre en az benim kadar inanmış görünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedim ve kutuyu arkamdaki masaya koymak üzere aldım. Bana bir fincan kahve uzattı ve ben de ona gülümsedim. "Ben gidip Ronan'la biraz sohbet edeceğim."

Sinead'ın neşeli kahkahası beni günün parlak güneşine doğru takip etti. Hava daha sıcaktı, sanki güneş bugün diğer günden biraz daha sıcaktı. Rüzgâr şimdilik dinlenmişti.

Ronan kalça yüksekliğindeki taş duvarın üzerine oturdu. Arkasındaki toprak ve gökyüzünün yeşil ve mavisinden siyah bir dilim gibiydi. Kahvesini içerken ve altımızdaki kayalıklara doğru ilerleyen okyanusa bakarken onu izledim.

Ona yeterince yaklaştığımda "Günaydın," dedim.

Sadece gizemini ve çekiciliğini artıran koyu renk bir güneş gözlüğü takıyordu ve vücudumun yapabildiği tek şey, tüm vücudumu saran bir ürpertiyle bu adamın bana neler yapabileceğini hatırlamaktı. Geçen gece onunla nasıl yattığımı

tenime geliyor, kokusu burnuma geliyor ve onunla ilgili yedi milyon soru beynimde dolaşıyor.

"Saçını boyatmamışsın," dedi selam verirken. Güneş gözlükleriyle bana bakıp bakmadığını anlayamıyordum, bu yüzden kendimi kabuğuma ya da onun yanında sahip olmama izin verdiği kabuğuma geri çektim.

"Daha yeni uyandım. Acelemiz mi var?"

"Peder Patrick dün gece kız kardeşinizin numarasından geri dönüş yaptı." "Zilla!"

"Mesaj atanın kardeşin olduğunu sanmıyorum." "Telefonu başkasında mı?"

Başını salladı.

"Kötü biri mi?"

Yine başını salladı.

"Oh." Tek söyleyebildiğim buydu. "Ne yapacağız?"

"Sahte evraklar yarın sabah sizin için hazır olacak.

Bağlantımın hemen kendisine bir fotoğraf göndermesini istiyorum." "Bu yüzden saçımı boyamamı istiyorsun."

"Rahip hangi köyde olduğumuzu söylemedi. Sadece Carrickfergus'un dışında olduğumuzu söyledi, bu da işleri daraltıyor. Mesajın nereden geldiğini takip edebildilerse daha da fazla. Evraklarınız hazır olur olmaz gidiyoruz."

Onun korkusunu kendi korkumdan daha derinden hissettim ve bu garipti, ama beni daha fazla korkutmak yerine, tek yaptığı onun için böyle bir endişe hissetmeme neden oldu. Kaçınılmaz bir reddedilmeyi göze alarak önüne geçtim ve beni şaşırtacak şekilde geri çekilmedi. Dizlerinin arasında öne doğru kaydım ve o da bana izin verdi. Elimi yüzüne koymama, çenesindeki yara izini okşamama izin verdi. Nefesimi tuttum, dişlerini göstermesini bekliyordum.

Ama o sadece iç çekti. Derin derin. Ağır ağır. Ve yüzünü ellerime yasladı. "Uyudun mu?"

"Yoğun bir gece oldu."

"Ronan-"

"Daha fazla zamanımız olur sanmıştım," diye fısıldadı. Ve bunu söylemesinin tek nedeni çok yorgun olmasıydı. Bunu açığa vurdu. Çok yorgundu ve kafasının içinde tıklar tıklar işleyen bir saat vardı. Ama yine de sözleri

bana sarıldı. Bana vermekten hoşlanmayacağı bir teselli, ama ben yine de aldım.

"Sen biraz kestir, ben de saçımı boyayayım."

Uzandı ve omzumun üzerinden sarkan sarı bir bukleyi çekti. "Keşke onu kırmızı görebilseydim. Olması gerektiği gibi."

"Belki yaparsın," dedim, hem güven verici hem de çapkın görünmeye çalışarak. "Hayır, yapmayacağım." Sonra ayağa kalktı, elleri yüzümdeydi ve beni öptü. Sanki kazanması gereken bir savaşmış gibi öptü beni ve ben yeterince hızlı teslim olamadım. Bana karşı ağırdı ve bu öpücüğün bir şey olduğunu biliyordum.

Sonra pişman olacaktı.

Pişmanlıklardan bıkmıştım.

"Hadi," dedim, onu duvardan kulübeye doğru götürürken.

Biz içeri girdiğimizde Sinead ceketini giyiyordu. "Size biraz daha yiyecek getirdim," dedi. "Yatağa temiz çarşaflar koyun. Hemen dönerim-"

"Yarın gitmiş olacağız," dedim.

"Oh," Sinead hareketsiz kaldı. "Bu iyi bir şey sanırım."

"Birkaç gün daha uzak kalmak isteyeceksin," dedi Ronan ve cüzdanından bir deste banknot çıkardı. Amerikan doları, İngiliz sterlini ve hatta avro bile görebiliyordum. Gerekirse Avrupa'yı rüşvetle geçebilirdi.

"Sadece güvende olmak için."

"Güvende misin?" Sinead sanki duymamı istemiyormuş gibi sessizce sordu

O.

"Hiç olmadığım kadar güvendeyim." Sinead dudaklarını büzerek ona baktı ve Hepsi.

sonra da gitti. Eski arabasını çalıştırıp arabaya bindi ve toprak yoldan kasabaya doğru ilerledi. Ronan yüzünü ovaladı, ellerini saçlarına götürdü, tüm dünyada ipin ucundaki bir adam gibi görünüyordu.

"Saçını boyatmalısın Poppy, böylece bir fotoğraf çekip gönderebiliriz." Biraz daha kahve almak için uzandı ama elimi koluna koyarak onu durdurdum.

"Ve biraz uyumalısın, yoksa kimseye faydan dokunmaz."

Benimle tartışmadı ama burada geçirdiğimiz üç gece boyunca az da olsa uyuduğu sandalyeye döndü. "Hayır," diye ısrar ettim. "Yatak odasına git. Çarşaflar temiz." Sanki yatak odasına

ama onu yatak odasına doğru itmeye başladım. Benimle mücadele etmedi, bu da bana ne kadar bitkin olduğunu gösterdi.

"Bu şekilde kimseye faydan dokunmaz. En azından bana. Ve senden beni güvende tutmanı bekliyorum."

"Öyle mi?"

"Uyuyorum. O yüzden en az bir saat uyumalısın. Kaleyi ben korurum." "Ve saçını boyayacağım."

"Hepsini. Hepsini ben yapacağım. Sen sadece biraz dinlen."

Yatağın kenarına oturdu ve komodinden dün gece bulduğum mavi dosya klasörünü aldı. Biraz yanmıştı, bu yüzden onun çocukluk fotoğrafını görmüştüm. Bir araba çaldığı için tutuklanmıştı, onu St. Brigid'e gönderen de bu olmalıydı.

"Bunu okudun mu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Sadece ilk sayfa. Ne olduğunu anladığımda kapattım. Seninle bu konuda konuşacaktım ama uyuyakalmışım."

"Konuşacak pek bir şey yok." Dosyayı tartar gibi elinde tutuyordu.

"Bu senin tüm hayatın, Ronan. Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" "Çünkü benim pek bir hayatım olmadı."

"Bu doğru değil," diye fısıldadım.

"Ben bir suçlu ve katildim. Zengin insanların zengin dünyalarını düzende tutmak için kullandıkları bir araç oldum. Ben-"

"Sen benim hayatımı kurtardın."

"Bu yaptığım tek iyi şey olabilir."

Öleceğini düşünüyor. Benim yüzümden.

Midem bulandı ve yapış yapış oldu.

"Hâlâ yaşayacak çok şeyin var," dedim ona. "Bir şeyleri değiştirmek için bir şansın var."

Bana baktı, gözleri yorgunluk ve boyun eğmişlikle kararmıştı. Ve bana acıyordu, sanki umudum çok saçmaymış gibi. "Benim gibi canavarların sonu mutlu bitmez, Poppy."

Yüzüne, omzuna dokundum. Ama soğuktu, hareketsizdi ve milyonlarca kilometre uzaktaydı.

"Sen bir canavar değilsin, Ronan. Değilsin-"

"Doğum belgem orada." Canavar olduğu konusu kapanmış gibi sözümü kesti.

"Baktın mı?" Annesini tanımadığını hatırladım. Ya da nerede doğduğunu. "Bakmalısın. Hadi bakalım."

"Hiçbir şeyi değıştirmez," dedi ve dosyayı yatağın kenarına fırlattı. Sonunda uzandı, gözleri kapalıydı. Sanki daha fazla mücadele edemezmiş gibiydi. Uyku ve ardından gelen her şey kaçınılmazdı.

Ağlamak, çığlık atmak ve fikrini değıştirmek için her şeyi yapmak istedim. Onu önemli olduğuna ikna etmek için. Bana izin verirse onun için savaşıcağıma. Ben orada titreyerek otururken o yan yattı. Sırtı bana dönüktü.

"Beni bir saat sonra uyandır," dedi. Uyuyana kadar bekledim ve sonra dosyayı alıp diğer odaya geri koydum. Şu anda umurunda olmayabilirdi ama bu sonsuza kadar böyle kalmayacaktı. Doğumunun koşullarını bilmek isteyeceğı bir zaman gelebilirdi.

Çünkü bu onun sonu değildi. *Onun sonu ben olmayacağım.*

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ZILLA saç rengini sürekli değıştirirdi. Kızıl saçları benimkinden daha kahverengiydi, mor ve pembeye boyardı. Her seferinde kafasının yarısını kazıttı. Benimkini uzun ve kıvrıcık bırakmışım, sadece senatör bana bu konuda seçme şansım olmadığını söylediğinde sarıya boyamışım.

Sanırım benim de bu konuda bir seçim şansım yoktu. Ama farklı hissettirdi. Doğrusu, her şey farklı hissettiriyordu. Banyoda belime kadar soyundum, tüm kimyasalları saçlarıma sıktım ve saçlarımlı başımın üzerine yığdım. Lavabonun altındaki dolapta parlak pembe bir tırnak cilası buldum ve yepyeni bir hayata adım atmak üzere olduğum gerçeğiyle yüzleşirken öldürecek zamanım varken ayak parmaklarımlı boyamaya karar verdim.

Ronan bunun onun sonu olduğunu düşünürken.

İçimdeki her şeyle durabilmeyi diledim. Zamanı durdurmayı.

Bir gün daha bu kulübede kalın. Yıl.

Ne amaçla? diye sordu kafamın içinde kız kardeşime çok benzeyen bir ses. *Canavarları becermek eğlencelidir ama sevmek tehlikelidir.*

Yeterince tehlike yaşamadım mı?

Elbette. Fazlasıyla. Üç yaşam için fazlasıyla yeterliydi, ama Ronan ... neye giderken benim saçımı boyamam, adımlı değıştirmem ve gidip bir hayat kurmam doğru gelmiyordu.

Ölmek mi?

Ve ben bunu kabullenmek zorunda mıydım? Ona veda etmenin acısını şimdiden bir kenara bırakmışım. Ronan'ın bana öğrettiği şekilde bir kenara itiyordum.

Süre dolduğunda ve tırnaklarımlı kurduğunda duşa girdim ve saçlarımlı duruladım, koyu kahverengi su nehirleri göğüslerimden, karnımdan ve bacaklarımlı arasından akarak ayaklarımlı dibinde birikti. Parlak pembe ayak parmaklarımlı köpüklerin içinde oynattım.

Yirmi dört saatimiz vardı ve bu da bir Şeydi. Geri dönme fikrini değiştirmesi için yirmi dört saat. Benimle gelmek zorunda değildi ama neden Bishop's Landing'e geri dönmek zorundaydı? Constantine'lere? Hiçbir erkeğin sahip olmaması gereken o canavar hayata?

Bir gün hiç bu kadar kısa gelmemişti.

Saçlarım tedaviden dolayı yumuşak ve biraz gevşekti ve ... Çok kahverengiydi. Hatta siyah-kahverengi. Soluk tenime karşı daha önce sahip olduğum her Şeyden çok daha sertti, bu da uzunluğunu tamamen yanlış gösteriyordu. Serseri Stepford karısı hiç kimse için iyi bir grnm değildi ve ben de daha önce hiç yapmadığım bir Şeyi yaptım.

Saçımı kendim keserim.

Bir at kuyruğu ve keskin bir makas uzunluğun çoğundan kurtuldu ve bundan sonra, sadece saçı dikey olarak kesmek, olmayan yerlerde parçalar ve kenarlar yapmak meselesiydi. Havluyla kuruladıktan ve banyo dolabında bulduğum bir tutam eski köpükten ekledikten sonra bok gibi göründüğünü kabul etmek zorundaydım ama hiç de kendim gibi grnmyordum.

Ve mesele de buydu.

Ronan'ın mışıl mışıl uyuduğunu düşünerek banyonun kapısını açtım. Ama onu uyanık buldum. Ve bana bir silah doğrultmuştu. Bu kalbimi durdurmalıydı. Alışkın olduğum Şeyler listesine eklenecek başka bir Şey daha.

"Lanet olsun." Uykusundan sıyrıldı ve silahı tekrar komodinin üzerine koydu. "zr dilerim."

"Bana ilk kez silah doğrultmuyorsun, değil mi?"

Bana yan gözle baktı ve sonra isteksizce gülümsedi. "Saın," dedi. "Sen kestir."

"Evet. Belki yardımı olur diye düşündüm."

"ok farklı görünüyorsun, Poppy," dedi biraz şaşkınlıkla.

"Doğrusu, kendimi farklı hissediyorum." Ellerimi kalçalarıma koydum.

"Bu fotoğrafı nasıl çekeceksin?"

Arka cebinden yeni ucuz cep telefonunu çıkardı. "Bana da bir tane lazım," dedim.

"Yarın yeni pasaportunu aldığımızda onu da alırız. şimdi . . ." Beni omuzlarımdan tuttu ve beyaz bir duvara yasladı. "Bu işe yaramalı. Gülümseme."

Nedense bu beni gülümsetti ve o da bana kızgın bir bakış attı.

"Bu yeni pasaportta ben Beth miyim?"

"Evet."

"Ben nereliyim?"

"Brüksel. AB pasaportu size saklanmak için birkaç seçenek daha sunuyor."

"Ben Belçikalıyım. Bu eğlenceli."

"Dürüst olmak gerekirse, bu kadar iyi durumda olan başka birini tanımıyorum. o."

"Tanıştığımızda ne dediğini hatırlıyor musun?" Ben sordum. "Her şey kapınızdan ne geliyor ..."

Bana bunu söylediğinde sanki bir ömür geçmiş gibi hissetmişim. Elbiseli kız bana benzemiyordu bile, o zamandan beri o kadar değiştiğimi hissediyordum.

"Evet," dedi. "Hatırlıyorum. Hadi, şu resmi yapalım."

"Belçikalı gibi görünmek için çok uğraşacağım." Başını salladı ama bana gülümsediğini söyleyebilirdim.

* * *

RONAN

"ŞİMDİ NE OLACAK?" Fotoğrafları gönderdikten sonra sordu. Neyi hedeflediğini biliyordum ama birinin aklını başına alması gerekiyordu.

"Neden korkmuyorsun?" Sordum, çünkü berbat saç kesimi ve peşindeki iki aile ile orada duruyordu, hayatının geri kalanı bilinmeyene gömülmüştü ve bana gülümsüyordu.

"Bana bir şey olmasına izin vermeyeceksin."

"Başına gelen şeyin ben olduğumu anlamıyor gibisin."

Düşünüyor muş gibi derin bir nefes aldı. "Sanırım ben öyle görmüyorum. Size bir soru sorabilir miyim?"

"Seni durduramayacağıma eminim."

"Neden geri dönüyorsun?"

"Cevapları almak için."

"Cevaplar umurumda değil."

"Birileri senin ölü ya da diri olmanı istiyor Poppy ve sen bunu umursamıyor musun?" "Canın yanacaksa umurumda değil."

Oh. Bu. Bu kısmı atlayabileceğimizi düşünmüştüm. "Seninle gelmiyorum, Poppy."

"Senden bunu istemiyorum. Sadece oraya geri dönmemeni istiyorum." O ileri adım attı, ben geri adım attım. Sonra da dansı tamamen bırakıp onun etrafından dolanarak oturma odasına geçtim. Tanrım, bu lanet yer çok küçüktü.

"Ronan." Takip etti. Tabii ki takip etti. Elinde kemik olan lanet olası bir köpek gibiydi ve onu bırakması için tokatlamam gerekiyordu. Ben sadece ... Artık onu tokatlayacak gücüm kalmamıştı. Zalimliğimi hak etmiyordu.

"Eğer geri dönmezsem," dedim, "sonsuz dek saklanacaksın. Paranı asla alamayacaksın. Adına asla sahip olamayacaksın-"

"Bu tür şeyler umurunda değil."

"Peki ya kız kardeşin?"

"Güven bana, umurunda değil. Ronan-"

Bana doğru uzandı, edjit, eli benimkinin etrafına dolandı. "Arkadan başka bir yere gitme," dedi. "Nereye gittiğini bana söylemek zorunda değilsin. Aşk acısı çeken bir kız gibi seni takip etmeyeceğim. Sadece geri dönmek ve benim yüzümden incinmen fikrine katlanamıyorum."

"Sadece senin yüzünden değil," dedi. "Caroline ile kendi hesaplaşmam var. Cevaplanmasını istediğim kendi sorularım var. Benim için, Poppy. Seninle bir ilgisi yok."

"Fikrini değiştirecek ne söyleyebilirim?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey, Poppy. Bu iş bitti."

Derin bir nefes aldı ve nefesini verirken titredi. Gözleri tavandaydı ve gözyaşlarını kırıştırdığını görebiliyordum. "Son zamanımızı kavga ederek geçirmek istemiyorum. Ve gerçekten ağlayarak geçirmek istemiyorum."

Sonunda bana baktığında, davet gözlerindeydi. Yüzünde. Son zamanımızı nasıl geçireceği belliydi ve bu düşünceyle aletim sertleşti.

Elimi çektim ve geri çekildim.

İç çekti, hayal kırıklığına uğramıştı. "Tanıştığımız andan beri bana dokunman için yalvarıyormuşum gibi hissediyorum. Ve . . . Bunu yapmaktan bıktım. Burada geçirecek birkaç saatimiz daha var ve ben lanet bir kitap okuyabilirim ya da birbirimizi iyi hissettirebiliriz. Ama bu senin kararın. Sadece istediğimi isteyerek seni zorluyormuşum gibi hissetmekten bıktım."

Bana bir saniye daha baktı ve benim sessizliğim -eylemsizliğim- onu daha fazla hayal kırıklığına uğrattı. "Ateşi yakmaya gidiyorum." Etrafımdan dolaşarak şömineye doğru yürüdü. Arkamda, bir an için el yordamıyla çırpınısını ve ardından çıranın çıtırtısını duydum. Hatta odunlara üfleyerek onları tutuşmaya teşvik ettiğini bile duyabiliyordum.

Sen bencil bir pisliksin. Babamın kafamın içindeki sesi sertti. Her zaman öyleydin. Sadece kendini düşünüürdün. O kızı gelecek haftaya kadar becerirdin ve hiç düşünmezdin.

Ama her zaman iki kere düşündüm. Her zaman. Ve bu bir daha gelmeyecek bir andı. Beni vahşi yaptı. Vahşi.

Ona zarar verebilirim.

Hoşuna giderdi.

Şiddetimin sınırında onun zevk alacağı düşüncesi bunu kaçınılmaz kılıyordu. Onu incitmek ve onun tarafından incitilmek istiyordum. Birbirimize vereceğimiz zevk ve acının içinde boğulmak istiyordum.

Ve sonra çekip gitmek ve bu parçamı, bu zayıf ve savunmasız parçamı bir tuğla duvar gibi mühürlemek istedim ki bir daha asla böyle hissetmeyeyim.

"Poppy." Tek söylediğim buydu. Onun adı. Ama ona karşı niyetlerimle doluydu. Kötü, ahlaksız niyetlerim.

Derin derin nefes alarak yüzüme baktı. Ödünç aldığı tişörtün altındaki meme uçları sertleşmişti ve eğer ellerimi o eşofmanların içine sokarsam, onu sıırıslık bulacaktım. Benim için. Bunun için.

Havada kokusunu alabiliyordum.

"Beni korkutmuyorsun," diye fısıldadı, ama bir yanı yalan söylüyordu.

"Yapmalıyım."

"Bana nasıl zarar vereceğin hakkında büyük bir konuşma yapacaksın-"

Yumruğumu saçına geçirerek sözünü kestim. Nefes nefese kaldı, ayak parmaklarının üzerine kalktı.

Arzum bir gelgit dalgasıydı. Bir saldırı. "Dur dersen dururum."

Sanki şu anda neye imza attığını yeni anlıyormuş gibi gözleri büyüdü. Ve sonra onu öptüm, ağzım açık, ellerim saçlarında, onu hareketsiz tutuyordum. Onu yağmaladım. Emdim ve ısırdım, o da bana izin verdi. O da ısırdı. Dili ağzımdaydı ve elleri belime dolanmış, gömleğime dolanmış, bana tutunuyordu.

"Dur," diye nefes nefese kaldı ve ben de durdum. Ağzım onunkinden bir nefes uzaktaydı. Hareket eden tek şey göğsüme çarpan kalbim ve sikime dolan kanımdı.

Dudaklarını yaladı. "Sadece kontrol ediyordum." Bana sırttı ve ben de gülmeyi reddederek onu kendime doğru çektim. Ona hayran olmayı reddediyordum. Ondan hoşlanmayı.

Başparmağımı dudaklarına sürterek içeri girmeye çalıştım. Beni reddettiğinden değil. Tek bir savunması bile yoktu. "Em," diye fısıldadım, gözlerinin içine bakarak, başka tarafa bakması için cesaretlendirdim. Ama bakmadı. Bana baktı ve başparmağımı emdi. Dişleriyle ısırıldı. "Seni umursamayana kadar sikmek için on iki saatim var."

Başını sallayarak geri çekildi. "Bu işler böyle yürümez."

Sessizce, bacaklarımın arkası sandalyeye değene kadar geri adım attım. Ellerimi omuzlarına koydum ve onu dizlerinin üzerine ittim. Elleri kalçalarımaya yerleşti. Dudakları beni öldürecek bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Seni tanıyorum," dedi. "Ve nasıl oynamayı sevdiğini de biliyorum."

"Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?" Ben sordum, o da başını salladı. Sandalyeye oturdum, o da bacaklarımın arasına diz çöktü. "Pantolonumu çöz."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

RONAN

KELİMELEER AĞZIMDAN ANCAK ÇIKABİLMİŞTİ ki, titreyen, soğuk parmakları gömleğimin kenarının altında kıpırdandı, kotumun düğmelerini çözdü ve fermuarını indirdi. Yer değıştirdim, pantolonumu aşıağı çekmesine izin verdim, böylece sikim serbest kaldı.

Bana baktı ve ben onun gerginliğini gördüm. Onun tatlılığını gördüm. Ve içimdeki bencil pislik onu tutmak istedi. Sahip olmak. Tüm bu tatlılığın sonsuza dek benim olmasını istedim. Ve lanet olsun, o da bunu istediğini düşünüyordu. Benim kurtarılmaya değer olduğumu düşünüyordu. Kendini vermeye değer ve bu daha önce savaşmak zorunda kalacağımı hiç düşünmediğim bir ayartmaydı. Ama kim olduğumu ve onun hayatının nasıl olması gerektiğini biliyordum. Benim gibileri içermiyordu.

"Ben Yani, istiyor musun? ?"

"Ağzın üzerimde mi? Evet, lanet ağzını istiyorum."

Dudaklarının dokunuşu kafamı uçurdu. Beni bir nefeste mahvetti. Bir dokunuşla. Yumuşak eli sikimin etrafını sardı ve ağzı başımın üzerinden kaydı ve şefkati tamamen yanıştı.

Elimi onunkinin üzerine koydum, yumruğu beni sıkıca kavradı ve zevk acıya dönüştü. Kara gözleriyle beni izledi ve sonra bana gülümsedi.

"Ben de böyle seviyorum," diye fısıldadı. Sert, demek istedi. Sert, demek istedi. Sanki onun nasıl zevk aldığını bilmiyormuşum gibi. Ve bunu söyleyecek cesareti olduğu için mutluydum çünkü belki bir sonraki adama söyleyecekti ve bir şansları olacaktı-

Hay sikeyim. Hayır.

Öfkeden kör oldum. Kontrol edemediğim bölgesel bir içgüdüyle. Başka bir erkeğin onun önünde diz çöktüğünü görebileceği düşüncesi kabul edilemezdi. İnkâr edilemez olduğu kadar.

Benimkini.

Bacaklarımın arasına uzandı, tırnakları taşaklarımın hassas derisini ve uyluklarımın iç kısmını sıyırdı. Göğsümün çıplak derisine ulaşmak için kazağımın altından yukarı uzandı. Tırnaklarını meme uçlarımda gezdirdi. Acıtacak kadar sertti.

Kahkaham boğazımda karanlık bir hırıltıya dönüştü, içimdeki hayvan beni ele geçirdi. Parmaklarımı saçlarına doladım, yumruğumu sıktım. Nefes nefese kaldı, başını geriye eğdi, boğazı o kadar güzel ve kırılgan bir kavis çizdi ki.

Ve gülümsemesi. Kahrolası gülümsemesi. O gülümsemeyi düşünerek mezara giderim. Aynı anda hem bilgili hem de masum. O her ikilemdi, sonsuz derecede büyüleyici.

Üzerime eğilmesi için zorlamama gerek kalmadı, ağzı sikimin ucuna yaklaştı.

"Daha fazla," dedim ona. "Daha fazla al."

Ve yaptı da. Kaygan ve sıcak, sikimi daha çok içine aldı. Durmasını, geri çekilmesini bekledim, ama yapmadı ve ellerim saçlarında tutunuyordu. Sıkıca tutuyordu.

"Evet," diye nefes aldım, şehvet ve gururdan aklım başımdan gitmişti. "İşte böyle. Hepsini al ..." Beni derinlemesine yuttuğunda içimden elektrik akarak ona doğru yükseldim. Söylemek istediğim her şeye karşı dudağımı ısırdım. Ne kadar güzel olduğu hakkında. Ne kadar mükemmel. Tüm bu kelimeleri geldikleri yere geri yuttum.

Poppy boğazında mırıldanıyordu, titreşimler yeni bir işkenceye dönüşmüştü. İki elimle başını tuttum ve gidebildiğim kadar sert ve yüksek bir şekilde içine girdim. Tekrar. Ve sonra tekrar.

Ve yine de teslim oldu.

Bana başka ne verebilirdi ki? Ondan daha fazla ne alabilirdim? Sikimi onun göt deliğinin derinliklerine sokma düşüncesi beni sert bir şekilde uçurdu ve orgazmım neredeyse beni ikiye böldü.

"Tanrım. Lanet olsun, Poppy."

Onu incitmek istemediğim için bıraktım ve sonuna kadar benimle kaldı. Üzerime kıvrıldı, benden her şeyi sağdı, sonunda bir nefesle topuklarının üzerine düştü. Gözleri akıyordu. Dudakları kıpkırmızıydı.

Gülümseyerek.

"Bu ... idi."

Bitirmesine izin veremezdim. Belki de çocukluğumdan gelen ani ve ilkel bir hayatta kalma içgüdüğü ortaya çıkmıştı. Bilmiyordum. Bildiğim tek şey

Bu durumdan kurtulmanın yolu hiçbir şeyi kelimelere dökmemektir. Böylece yıllar sonra kendimi bu kızın ve bana hissettirdiklerinin bir ateş rüyası olduğuna ikna edebilirdim. Çok az uykunun etkisi.

Omzuna dikkat ederek onu kucağıma aldım, etrafıma dizdim, böylece onu olabildiğince derin ve sert öpebilecektim. Onu becermek istediğim gibi öpüyordum. Tamamen.

Onun üzerinde kendi tadımı aldım, boşalmamın tuzu ve tadı ve bunun garip tabusu ortadan kalktı. Ve beynimin gerilerinde bir yerde, sorunun onun bana başka ne vereceği değil, benim ona ne vereceğim olduğunu fark ettim. Hangi çizgileri aşacaktım? Onun için hangi köprüleri havaya uçuracaktım?

Üzerinde bulunduğumuz bu zemin çok tehlikeliydi. Bizi bir mayın tarlasına sokmuştu. O beni sokmuştu.

Nefes nefese geri çekildi ve ben de aynısını yaptığımı fark ettim. İkimiz de kovalanıyormuşuz gibi nefes alıyorduk.

"O," diye söze başladı, bana gülümsemekte ısrar ediyordu. Gömleği, Sinead'dan bana kalan, önü düğmeli, yıpranmış bir flanel gömlekti. "Harikaydı. Çok seksisin Ronan. Ama ben de harikaydım. Bu en iyi oral seks olmalıydı-"

Giydiği gömleği yırtıp açtım. Düğmeler şömineye ve odanın diğer ucundaki mutfığa uçtu. İçgüdüsel olarak kendini örtmek için ellerini kaldırdı. "Beni korkuttun!" dedi kendini küçümseyen bir kahkaha atarak.

"Öyle demek istemedim." Gömleğini omuzlarından çektim. Tanrım, göğüsleri. Uzun zaman önceki güneş yanıklarından arta kalan çillerin serpiştirildiği kremsi teni. Göğüs kafesinin hemen kenarında bir ben vardı.

O sadece senden daha iyisini hak ettiğinin farkında olmayan bir kız, seni amcık. Babam bunu asla söylemezdi. Ama onun sesi, gerçeklerle kendime işkence etmek için kullandığım bir araç haline gelmişti.

"Seni korkutmak istemiştin," dedim ve hâlâ bileklerinden düğmeli olan gömleğin kenarlarından tutup çekerek kollarını arkaya doğru zorladım. "Omzun acıyor mu?"

"Hayır."

"Güzel." Ve gömleği bir düğümle bağladım.

Nefes nefese kaldı, boynunun derisi kızardı.

Düğümü test etti ama hareket edemedi. Göğüsleri sert nefeslerle kalkıp iniyor, kollarının pozisyonuyla öne doğru itiliyordu. Sanki kendini bana sunuyordu. Kahretsin, bu hoşuma gitmişti.

Bana karşı sallanışına bakılırsa o da sallanıyordu. Onu hissedebiliyordum -sıcak ve ıslak- giydiği ince pamuklu pantolonun içinden. Tekrar salladı. Ve tekrar. Sikim bir kalp atışı içinde yeniden sertleşti. Hiçbir şey yapmadım, ellerim oturduğumuz sandalyenin uzun kollarında, o ihtiyacı olan sürtünmeyi bulmaya çalışırken. Bacaklarını daha geniş açtı, sikime daha sert bastırmaya çalıştı ama sandalye çok dardı. Çok derindi ama çok dardı.

Hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı. "Sorun ne prenses?" Fısıldadım.

"Yapamam. İhtiyacım var." Öne doğru eğildi ve ben de kollarımı dirseklerine koyarak yüzünü görebilmek için onu geriye doğru ittim. Bunun her saniyesini istiyordum. "Bana yardım et, Ronan."

Ayağa kalkarken onu kaldırdım ve iç çekerek bedenime yaslandı. Baş omzumdaydı. Onu ayaklarının üzerine yatırıp pantolonunu çıkarmadan önce bir saniye boyunca öylece tuttum. Çömeldim, bacaklarını açarken bana yaslanmasına izin verdim ve sonra mutfak pencerelerinden gelen parlak güneş ışığında çırlıçıplak durdu. Uykumdan uyandığımdan beri güneş gökyüzünde hareket etmişti.

Gün, bu gün -günümüz- yok oluyor. Saniye saniye.

Hiçbir uyarıda bulunmadan elimi amının üzerine koydum ve bacakları bükülerek bana doğru düştü. Elimin topuğunu klitorisinin üzerine bastırdım ve o da bana doğru eğildi. Kızım baskı istiyordu. Ben de onun boşalmasını izlemek istiyordum.

"İşte," diye mırıldandım, geri çekildim ve sandalyeye doğru ilerledim. "Kolun üzerinden."

Bana anlamsızmışım gibi baktı ve ben de onu sandalyenin uzun kalın kollarından birine oturana kadar kaldırıp kaydardım. Elleri arkasındaydı ve kıcının yuvarlak kıvrımı çok güzeldi. Öne doğru eğilip vücudu sandalyenin arkasına dayanana kadar sırtını ittim ve nefesini duyduğumda gülümsedim.

Bacakları geriye kayarak genişledi ve kık deliğinin sıkılmış kaslarını görebiliyordum. Sandalyeye doğru eğildi ve amını sandalyenin koluna sürttü. Ellerimi omuzlarından belinin dar ve yivli kıvrımından kıkına doğru kaydardım ve iki elimle avuçladım. Onu itiyor ve sandalyeye doğru çekiyordum.

"Bu mu ..." İnledi. "Ne istiyorsun?"

Pek sayılmaz. Biraz bile değil. Ama sahip olabileceğim şey buydu.

"Ronan," diye hıçkırdı. Başını sandalyeye yasladı, vücudundaki kaslar titremeye ve sarsılmaya başladı. "Seni içimde istiyorum. İstiyorum-"

Kıçına bir şaplak atıp susturdum. Bunlar söyleyemediğimiz şeylerdi. El izim onun kremi teninde pembeydi. Sanki bu konuda ne hissettiğini düşünüyormuş gibi bir an durdu. Ama ben biliyordum. Bu kötü kızın kalbini biliyordum.

"Yapma," diye fısıldadı, vücudu yeniden harekete geçti. "Durma."

Bunun için kıçına bir şaplak daha yedi ve nefesi kesilmeye başladı. Arkasında yumruk yaptığı elleri, tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi açılıp kapanıyordu. Karşı koyamadığım ve hoşuna gideceğini bildiğim için başparmağımı dikkatlice göt deliğinin sıkışma noktasına doğru ittim.

"Ne ... ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Beni içeri al." Öne doğru eğildim, saçlarına doğru fısıldadım. Parmakları sikime değecek kadar yaklaşmışım ve tısladım, boşalmaya çok yakındım. Dokunuşu neredeyse çok fazlaydı.

"Nasıl?" diye inledi. "Lütfen. Ben çok ..."

"Rahatla prenses. Sadece ... rahatla."

Başparmağım içine kaydı ve yüksek bir inleme sesi çıkardı. Vücudunun sandalyeye karşı nabız atışları hızlandı. Garipti. Omurgasının tatlı vadisinden terler akıyordu ve vücuduma bu kadar yakın olan elleri karşı koyamayacağım kadar baştan çıkarıcıydı. Parmaklarını etrafımda kıvrarak ilerledim.

Yaşayabileceğim bir ritim bulduk ama sonumuz hızlı geldi. Çok uzun süre çok sıcak yanmıştık ve bu son günümüzde şiirsel görünüyordu. Doğru görünüyordu.

Önce onun geldiğini hissettim, vücudunun içindeki o güzel kasılmaları. Titreme güç ve inanç kazanıyordu. Kontrolümü bıraktım, sıcak fişkırımlarla kıçına doğru geldim. Bir kükreme ve çığlık havayı doldurdu ve bu ikimizin birlikte sesiydi. Gürültülü, ilkel ve delilik dolu.

Sonunda bana karşı gevşedi. Sandalyeye karşı. Geri çekildim. Gömleğini çözdüm. Ayağa kalkmasına yardım ederken kollarını sallayışını izledim. Yanakları kızarmıştı ve hareket ederken hafifçe irkildi. Pişmanlığın ve sorumluluğun ısırığını ve kaçınılmazlığın yavaş zehrini hissettim.

Ona sadece zarar verecektim.

"İyi misin?" Fısıldadım.

"Ben ..." Başını salladı, o kadar şaşkın, kaybolmuş ve seks sarhoşuydu ki bir anda ona karşı şefkatle dolup taşım. Onu kollarıma aldım ve karşı koymadı. Sadece bana doğru kıvrıldı, tüm iyi içgüdülerine rağmen bana güvendi.

Yatak odasının kapısını ayağımla iterek açtım ve onu hala buruşuk battaniyelerin olduğu yatağa yatırdım.

"Nereye gidiyorsun?" diye fısıldadı ben doğrulurken.

"Hemen döneceğim," diye fısıldadım.

Banyoda ellerimi yıkadım ve aynada kendime sert bir bakış attım.

Lanet olası bir edjit olma, evlat, ve babam bana söyledi. Ve o bilirdi.

Sıcak bir bez getirdim ve yüzünü ve terin biriktiği boynunu sildim. Yüzünü beze ve elime çevirdi ve derin bir zevkle iç çekti.

"Bu gerçekten çok iyiydi," dedi. El bezini köşedeki yere attım ve sessizliğimi korudum. "Öyle değil miydi?"

"Evet prenses," dedim ona. "Oldukça iyi sevişiyoruz."

"Ama aslında sevişmiyoruz." Ayağa kalkmaya çalıştım ama elimi tuttu. "Neden benimle seks yapmıyorsun? Sorun bende mi? Yanlış bir şey mi yapıyorum?"

Elini çekip atabilirdim. Acımasız ve alaycı bir şey söyleyebilirdim - evet, *bu sensin ve senin masumiyetin ve senin lanet olası kocaman gözlerin ve benim olduğumu sandığın yalan-* ve belki de en iyi karar bu olurdu. Ama bunların hiçbirini yapmadım.

Tekrar oturdum ve yorganı boynuna kadar çektim, bana dokunamaması için ellerini altında tuttum. "Düğün gecende bakireydin." Bu bir soru değildi ve battaniyenin üstündeki yüzü çarşaflar kadar beyazlaştı.

"Yani?"

"Seni istemesinin nedenlerinden biri de buydu," dedim. "Senin yaşında, senin gibi görünen ve hâlâ bakire olan bir kız, ağaçta yetişmiyor."

"Neden onun hakkında konuşuyoruz?" diye sordu titreyerek ve kızgın bir şekilde.

"Seks hakkında bildiğin tek şey senatörün tecavüzü ve benim pisliğim."

"Senin pisliğini seviyorum."

"Sen ve ben, Poppy. Başından beri doğru değildik ve sen senatörden ve benden uzakta normal bir hayat yaşayacaksın. İyi bir adamla evleneceksin-"

"Bir daha asla evlenmeyeceğim."

Zehri beni şaşırttı ve ona baktım. "Bunu bilemezsin."

"Öyle değil mi?" Kollarımda taş kesilmişti. Kesinlikle kararlıydı. "Bir daha kimse üzerimde bu kadar kontrol sahibi olamayacak. Kimse benden, olduğum kişiden geriye hiçbir şey kalmayana kadar fedakârlık yapmamı ve ödün vermemi isteyemez."

"Tüm evliliklerin senatörle yaşadığınız gibi olduğunu sanmıyorum." "Doğru. Böyle bir evlilik anlayışınız mı var?"

Doğrudan bir vuruştı ve acımasızcaydı. Gözlerimin önünde değişiyordu; o tatlı kız gitmiş, yerine bu vahşi kadın gelmişti.

"Senatörden daha iyi değilsin, benim için en iyisini bildiğini düşünüyorsun ve benim fikrim önemli değilmiş gibi kararlar veriyorsun," dedi. "Yani, haklısın. Senden uzakta farklı bir hayatım olacak ve bir erkek bulacağım. İyi bir adam. Terbiyeli ve nazik, bana güzel şeyler söyleyen ve harika olduğumu düşünen ve beni çok sert ve çok sık becermesine izin vereceğim-"

Elimle ağzını kapattım ve beni ısırmaya çalıştı.

Bence sen harikası. Bence sen gördüğüm en muhteşem şeysin ve kana bulanmış ellerimi güzel tenine sürmeme izin vermen kaldırabileceğimden çok daha fazlası.

Bacaklarıyla beni tekmelemeye çalışırken "Dur," dedim. Parmaklarımın arasından "Çekil üstümden," diye bağırdı. "Bırakacağım. Sen durduğunda."

Sonunda kendini tuttu ama kaslarındaki titremeyi hissedebiliyordum. Öfke ve sabır. Mücadelesi bitmemişti; sadece şansını bekliyordu.

Aferin kızım. İşte böyle yapılır.

Daha sonra söylediklerimi neden söylediğimi bilmiyordum, belki de hiç uyumadan iki beyin sarsıcı orgazm yaşadığım için, ama ağzımı açtım ve kafamda nadiren kabul ettiğim gerçek ortaya çıktı.

"Babam annem hakkında hiç konuşmazdı." Kadının içindeki o titreme geçti. "Tek kelime bile etmedi. Bir keresinde sordum ve doğum yaparken öldüğünü söyledi. Bir çeşit

Anevrizma ya da kan pıhtısı. Çocuktum ve anlamıyordum. Ama onu beni sevdiği kadar sevdiği çok açıktı - ki bu da çok fazla değildi. Ve benim büyüdüğüm yerde erkekler kızları sürekli hamile bırakıyordu. Bir avuç azgın gence perhiz öğretmeye çalışan kilisenin hatası mıydı, yoksa parasız ve sıkılmış olmamız mıydı bilmiyorum ama sanki kimse prezervatif diye bir şey duymamış gibiydi. Ve bazı erkekler kızlarla evlendi ve bunu babam gibi görünerek yaptılar. Düğünde kızgın. Hayata başlamak için boktan bir yol. Bir aile kurmak için. Zavallı annemin de böyle bir kız olduğunu hayal ederdim. Babam öyle bir tip olduğu için, ondan faydalanan ya da daha kötüsünü yapan bir herifin eline düşmüştü. Sorunu zorlayan bir tipti. Ve sonra beni doğururken öldü. Ve bu onun hikayesinin sonuydu. Onu tanı mıyordum ama bundan daha fazlasını hak ettiği kesindi."

Poppy bir şekilde battaniyenin altından elini kaldırdı ve yüzüme dokundu. İrkildim ve o da durdu.

"Kötü bir ölümle öleceğim prenses. Hiç şüphe yok. Benim gibi erkeklerin, benim gibi aletlerin son kullanma tarihleri kısadır. Bu yüzden korunmadan seks yapmıyorum. Çünkü soyumun devam etmesine gerek yok. Ve hiçbir kadın, onu korumadığım için istemeyebileceği bir bebeğe sahip olma konusunda acı verici bir seçim yapmak zorunda bırakılmamalı. Bu benim çiğnemediğim bir kural. Hiçbir zaman. Ve seninle birçok kuralı çiğnedim, ama senin yanında asla korunmadığımdan emin oldum. Çünkü benim tarafımdan becerilmekten daha iyisini hak ediyorsun."

Derin bir nefes aldım ve sonunda gözlerine baktım, acımaya hazırdım ama acıma yoktu. Elimi ağzından çektiğimde dudaklarını yaladı ve dudakları parladı.

"İki kez düşük yaptım," dedi.

"Biliyorum," dedim sessizce. "Çok özür dilerim."

"İlkini herkes biliyordu. Senatör lanet bir basın açıklaması yaptı ve ben Tanrım, sadece ölmek istedim. Senatörün bebeğine ikinci kez hamile kaldığımı öğrendiğimde," durakladı ve başını salladı. "Hissettiğim çaresizliği size anlatamam. O eve bir çocuk getirme fikri. O adamla. Yani ... ilk hamileliğimde umutluydum. Bir bebeği senatörden koruyacak kadar sevebileceğimi düşünmüştüm. Yapabileceği her türlü kötü şeyi bertaraf etmek için-"

"Annem de muhtemelen aynı şeyi düşünüyordu," dedim ve sonra hayatlarımızın akıntısına kapılmış bir tür salda olduğumuz için ve bunların hiçbirini gerçekten

önemli değildi, yatağa onun yanına sürünerek girdim. Kolumu ona doladım, yumuşak ağırlığını bana yasladı.

"Ama ikinci seferde çok korkmuştum. Ve . . . Tanrım, bunun hakkında hiç konuşmadım." Gözlerini kırıştıtararak tavana baktı. Onu daha sıkı çektim. Daha sıkı tuttum.

"Bunu *planladığımı* falan hatırlamıyorum," dedi. "Ama ben sadece Onu kızdırmak için elimden gelen her şeyi yaptım."

Ne söylediğini anladığımda nefesimi içime çektim.

"Ve bu zor bir şey değildi. Her şey onu kızdırıyordu. Her şey beni cezalandırmak için bir nedendi. Ben de öyle yaptım. Benimle konuştuğunda ona cevap vermedim. İzin istemeden ofisine girdim. Yemek planlamadım ya da yapmadım. O kalkana kadar yataktan çıkmadım. Makyaj malzemelerimi banyoda bıraktım. Bir gün içinde, senatörün önünde yapmamam gerektiği öğretilen her şeyi yaptım."

"Yani sana vurdu mu?"

"Yani beni *döverdi*. Canıma okurdu. Ve yaptı da. Ben de düşük yaptım." Bana soğukkanlılıkla baktı, her seçenek berbatken yaptığı seçimlerle barışık bir kadındı. "Eve gelen bir doktoru vardı ve hayatlarımızın nasıl olduğu gerçeğini gördüğünde hiçbir şey söylemiyordu. Peki doktor ona düşük yaptığımı söylediğinde? Bana nasıl baktığını biliyordu. Her şeyi bilerek yaptığımı biliyordu."

Bütün vücudu titriyordu.

"Çılgınca olan şey ölmeyi bekliyor olmamdı. Beni öldüreceğinden emindim ve buna hazırdım."

Yan döndüm ve sırtını önüme yaslaması için onu kaydurdım. Birlikte nefes aldık. Kalplerimiz aynı hızda atıyordu. İçindeki gerginliğin yavaş yavaş eridiğini ve onu yakınımda tutan elime gözyaşlarının ılık ılık damladığını hissettim.

"Hayatta kalmak çirkindir," dedim. "Ama hayatta kalmak güzel bir şeydir. Sen güzel bir şeysin, Poppy. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey."

Hiçbir şey söylemedi ve doğru zamanlamayı yaptığımı biliyordum. Uyuyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

POPPY

Yalnız uyandım, ki bu hiç de şaşırtıcı değildi. Ama müzik şaşırtıcıydı. Ana odadaki radyonun tiz sesi, kahve ve pişen yemeğin kokusu da şaşırtıcıydı. Sinead, diye düşündüm, Ronan'la geçirdiğimiz zaman bittiği için üzgündüm.

Ancak pencerenin dışındaki karanlık, azalan ayın gümüşü ışııyla kırılmıştı. Hâlâ gecenin ortasıydı.

Ayağa kalktım ve ateşin önünde bıraktığımız giysileri katlanmış ve yatağın kenarına yığılmış halde buldum. Bileklerimi bağlamak için kullandığı gömleği belime düğümledim ve ana odaya çıktım.

Ronan bir yandan yemek yapıyor, tencerede bir şeyler karıştırıyor, bir yandan da radyoda çalan müziğe mırıldanarak eşlik ediyordu. Filmlerdeki gibi eski İrlanda şarkıları.

"Merhaba," dedim.

"Affedersin, seni uyandırdım mı?"

"Hayır." Gülümsedim. "Hiç de değil.

Uyudun mu?" "Hayır."

Soğuk ahşap zeminden halıya adım attım, bir ayağımın altını üstüne sürterek keşke çorap giyseym dedim. "Ne zaman gitmemiz gerekiyor?"

"Yaklaşık dört saat içinde. Yatağına dönmelisin."

"Yorgun değilim."

"Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum," dedim. Sertliğime gülümsedi ve masadaki bir koltuğu işaret etti. Kahve cezvesi masanın üzerindeydi ve kendime bir fincan doldurdum.

"Ne dinliyorsun?"

"Sinead'ın radyosunda bir istasyon var. Derry'den eski şarkılar. Halk şarkılarından başka bir şey yok."

"Güzelmiş."

"Güzel biraz abartılı."

Güldü. Tüm bu olanları kabullenmem bir saniye sürdü. Onun tüm bu sahnesi: kalçalarına kadar sarkan bir çift boş eşofmanla gömleksiz, eski sobanın üzerinde bir tencereyi karıştırıyor. Onu baştan aşağı üşüttüğünden emin olduğum keskin bıçağının aslında ne olduğunu anladım. Koruma. Şiddetli bir koruma. Korumaya karar verdiği insanlar için.

Ve kendisi.

O etraftayken kimse bana yaklaşamazdı. Ama ben ona asla yaklaşamazdım.

Tabağı, tencereden çıkanları ve kesme tahtasının yanındaki kırmızı reçel kavanozunu biraz karıştırdı. "Bu Sinead'ın spesiyalitesi. Süslü değil ama sizi doyuracak."

"Öyle mi?"

"Patatesli ekmek farl," dedi. "Biri fasulyeli. Bir tane de reçelli." Tabağı bana uzattı ve sonra kendi tabağını almak için geri döndü. Sonra masada yanıma oturdu. Önümde bir bıçak ve çatal vardı ve onları kullanarak fasulyeden biraz aldım. Sonra da ekmekten bir ısırık aldım.

"Bunu senin için çok yapar mıydı?" Bilinmeyen sulara dikkatlice adım atarak sordum, her an denediğim için elimi koparmasını bekliyordum. Dün gece beni mahvetmişti. Olduğum kişiyi yerle bir etmişti. Kendim hakkındaki düşüncelerimi. Ondan da birkaç parça kopardığımı düşünmek isterdim. Ama bunu asla söyleyemezdim. Onunlayken olmaz.

"Bir kez," dedi. "Bir kez. Ama o zaman bana bunun onun uzmanlık alanı olduğunu söylemişti. Yine de yalan söylemiş olabileceğini düşünüyorum."

Yemekler tuzlu ve zengindi ve ikimiz de önemli olan tek şeymiş gibi yedik.

"Bir keresinde ne oldu?" diye sordum ve bana bakmadan başını salladı. Sanki bana bu hikâyeyi anlatmayacaktı. Biraz düz ve esnek olan ama tadı tereyağı ve tuz gibi gelen ekmeği çektim. Reçelin etrafındaki kenarları yedim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"En iyi kısmı sona saklamak. Bunu yapmaz mısın?"

"Tanrım hayır." Güldü. Yine güldü. Sanki rüya görüyormuşum gibiydi. "Pisliklere bir şans verir. Önce en iyi kısmı almalısın yoksa asla alamazsın."

"Bunu oradaki okulda mı öğrendin?"

"Gerçekten balık tutuyorsun, değil mi?"

"Birkaç saat içinde birbirimizi bir daha asla göremeyeceksek, bunu bana söylemenin ne zararı var?"

"Birkaç saat içinde birbirimizi bir daha göremeyeceksek, ne anlamı var?" diye karşılık verdi, mavi gözleri kısılmıştı.

Omuz silktim ve yemeği bıraktım. Artık aç değildim ve yorgun da değildim. Çabucak yedi, tabağı her an elinden alınacakmış gibi yaklaştırdı. Caroline'ın bana verdiği o saçma ofiste oturduğumuz zamanki yemek yeme şeklini hatırladım. Sanki kaliteli bir restorandaymışız gibi yemek yemişti. Tüm görgü ve zarafetiyle.

"Seni tanımak şöyle dursun, asla anlayamayacağım, değil mi?"

Yemeğini yerken bir kez daha güldü ve ardından kahvesini yudumlayarak arkasına yaslandı. "Prenses," dedi. "Umarım öyle değildir."

"Kimse var mı?"

"Caroline," dedi, beni şaşırtarak. "O beni tanıyordu. Ya da en azından bir parçamı. Ya da belki sadece beni tanıyormuş gibi hissettirdi. En kötü yanlarımın bile takdire şayan olduğunu düşünüyordu. Faydalı."

Bence takdire şayan birisiniz, diyecektim ama kelimelerimi dişlerimin arasında tuttum.

"Ama o sadece ... Morelli bana ne dedi? Hurdalık köpeği mi?"

"Bunlardan birini her yerde bulabilirdi," dedim. "Bence sende özel bir şey görmüş olmalı."

"Çünkü hâlâ Caroline'la ilgili bir şeylerin saf olduğunu düşünüyorsun." "Yoksa neden-?"

"Bilmiyorum," dedi omuz silkerek, sanki önemli değilmiş gibi, ama önemli olduğunu söyleyebilirdim. Öyle olmalıydı.

"Neden buraya geldik?" Arkama yaslanarak sordum, midem doluydu. Kalın çünkü onu tanımak için zamanım tükeniyordu. Ve onu tanımayı çok istiyordum.

Ayağa kalktı, kendi tabağını aldı ve benimkini lavaboya geri götürdü.

"Çünkü hiç kimse buraya bakmayı düşünmez," dedi. "Çünkü burası dünyanın bir ucu." Bulaşıklar lavaboda tıkırdadı ve suyu açtı. Aniden tekrar kapattı. "Yardım eden tek kişi oydu," dedi. "Bu yüzden buraya döndük. Çünkü Sinead, kilisede neler olup bittiğini öğrendiğinde, kendisi için büyük bir bedel ödeyerek, kıyameti kopardı." Yüzünü bana döndü, tezgâha ve pencerenin dışındaki gece gökyüzüne yaslandı. Vestiyerin penceresinde tek bir ışık yanıyordu.

"Peder McConal, Tommy'yi cezalandırmanın yollarını arıyordu. Hiçbir şey işe yaramıyordu. Onu dövüyor ve aç bırakıyordu. Uyumasına izin vermiyordu. Ama sonra Tommy'nin o lanet kedileri beslediğini öğrendi. Tommy o kedileri severdi, Poppy. Onlara isim verirdi. Onlar için endişelenirdi. Peder Patrick'e bahçede yardım etmek için her türlü nedeni bulurdu. Ama McConal bunu öğrendi ve hepsini öldürttü. Yirmi kedi. Buna inanabiliyor musunuz? Tommy tamamen çıldırdı. Çılgılık atıyor, ağlıyor ve her şeyi yapacağına söz veriyordu. Tam teslimiyet, asla yapmayacağına söz verdiği tek şey. Ama o noktada Peder McConal'ın umurunda değildi. Tommy'nin ruhu umurunda değildi. Sadece ona zarar vermek istiyordu. Böylece kediler öldürüldü ve iki gece sonra Tommy kendini banyoda bir çarşafı astı.

"Sinead kulübeye yeni taşınmıştı ve okul için çalışıyor, çocukları randevular için köye götürüp getiriyordu. Yiyecek ve benzeri şeyler alıyordu. Gençti ve bekar bir anneydi ve rahipler onun işe, eve ve güvenliğe, onlara ihanet etmeyecek kadar ihtiyacı olduğunu düşünmüşlerdi. Tom'un öldüğü gece, Sinead'ın evine kaçtım, arabasını çalıp şehirden siktir olup gitmeyi planlıyordum. Ama o patikada durmuş kiliseye bakıyordu. Beni gördüğüne şaşırمامıştı bile. Bana baktı ve "O kilisede kötü bir şeyler oluyor, değil mi?" dedi. Beni evine götürdü, reçelli farl yedirdi, ben de Tom'a ne olduğunu anlattım. On iki yaşındaki kızını yataktan kaldırdı ve kasabaya gittik. Polis merkezine gitti ve polisler ona siktir olup gitmesini söyleyince gazeteye gitti. Yemin ederim o gece, birileri ona inanana kadar eline geçirebildiği her gazeteciyi ve emniyet müdürünü yakarak dolaştık. Ta ki birileri bir şeyler yapacağına söz verene kadar."

"Okulu kapattırdı mı?"

"O yaptı. Gazeteciler öyle bir yaygara kopardı ki, kilise bir şeyler yapmak zorunda kaldı. Peder Patrick yardım etti."

"Peder Patrick, yukarıdaki adam mı?" diye sordum.

Ellerini uzatarak sakın olmamı söyledi. "Evet, ama yeterince uzun süredir okuldaydı. Sinead zaten her şeyi riske atmamış olsaydı bunu yapacağından şüpheliyim."

"Senden onu affetmeni istedi."

Omuz silkti. "Bazı şeyler affedilmez."

Ayağa kalktım ve ona yaklaşacağımı biliyormuş gibi kendini hazırladı, ama tek yaptığım masayı temizlemeyi bitirmek oldu. Kahve fincanlarımızı temizlemek. Onu ürkütmemeye çalıştım. "Sen de her şeyi riske attın. Sinead'a anlatarak."

"Hayır. Derry'ye vardığımızda, ben kaçtım. Eski arkadaşlarımı buldum ve başımı belaya sokan şeyleri yapmaya başladım. Okulun kapatıldığını ve kulübenin Sinead'da kaldığını duydum. O gece kaçarken kendimi kurtarmaktan başka bir şey planlamamıştım. Sonraki on iki yıl boyunca da tek yaptığım buydu, hayatta kalabilmek için ne gerekiyorsa onu yaptım."

"Bana kadar."

Güldü. "Sana kadar. Ve inan bana, dersimi aldım. Bir daha olmayacak."

Tekrar kirli bulaşıkların olduğu lavaboya döndü. Bir kurdun keskin pençeleriyle bulaşık yıkadığını görmek gibiydi.

"Yarın ne olacak?" Uzun bir süre sonra sordum. "Londra'ya giden bir trene bineceğiz."

"Tüm bunları nasıl karşılıyorsunuz? Jetler, daireler, tren biletleri, yeni kimlikler?" Sandalyeye geri oturdum. "Zengin misin?"

"Fark eder mi?"

Pek çok açıdan çok önemliydi. Ama Ronan zengin ya da fakir olsa da daha az Ronan olmazdı. O böyle şeylerden etkilenmezdi. "Sanırım değil. Kız kardeşimi Londra'ya götüreceğiz, sonra ne olacak?"

"Siz ikiniz geri dönmeniz güvenli olana kadar ortalıkta görünmeyin." "Eğer geri dönerseniz, Caroline size güvenmeyecektir."

"Umarım öyle değildir."

"Ve Morellis-"

"Theo Rivers için cevap vermem gerekiyor. Ve neden birilerinin senin ölmeni istediğini öğrenmeyi planlıyorum."

"Ya da canlı," dedim, sanki birinin bu kısmı yüksek sesle söylemeye devam etmesi gerekiyormuş gibi hissederek.

"O kısmı anladım. Yaşamak o kadar da kötü değil." İltifat olarak oldukça zayıftı ama kısa ilişkimiz boyunca bana çok fazla güzel şey söylememişti.

"Dalkavukluk üzerinde çalışmalısın." Ona dokunmak için uzanabilmeyi diledim. Sırtındaki kaslara. Çenesindeki yara izine. Ona dokunma hakkına sahip olmak ne kadar heyecan verici olurdu. Benim olması ne kadar heyecan verici olurdu.

"Tüm bunları benim için güvenli hale getirmek için mi yapıyorsun?" "Evet."

"Ama bu senin için güvenli olamaz." "Pek bir şey değil, Poppy."

Yani, o benim için her şeyi güvenli hale getirmek için geri dönecekti ve ben de İngiltere'de parasını ödediği bir evde oturup onun gelmesini bekleyecektim. Bu pek adil görünmüyordu. Ya da doğru.

"Sana borcumu nasıl ödeyeceğim?" diye sordum. "Yani... Ronan mı? Bunların karşılığını sana nasıl ödeyebilirim ki?"

O kadar hızlı döndü ki, gözümü kırdım. Geri adım attım. Beni tezgâha yasladı, ellerini iki yanıma dayadı, yere su damlattı. Gözleri yüzümde geziniyordu, sanki beni içine çekiyordu. Beni ezberliyordu. "Bu hayatta hiç olmamalıydın, Poppy. Bana borcunu ödemek mi istiyorsun? Sahip olman gereken hayatı yaşa. Sadece mutlu ol, Poppy."

Bu kadar yakınımda olmasına dayanamıyordum ama bir nefes ötemde bile çok uzaktaydı. Öne eğildim ve onu öptüm. İçimdeki tüm tatlılıkla. Onun için hissettiğim tüm tatlılıkla. Onun için dilediğim tatlılıkla.

Öpücüğü değiştirmeden önce buna sadece bir süre izin vereceğini biliyordum. Tüm parlaklığını alıp karanlık yapmadan önce. Kendi öpücüğü yapmadan önce. Kollarını belime doladı ve beni ayaklarımdan kaldırarak benimle seks yapmayacağı yatak odasına taşıdı. Beni sevmeyeceği yere.

Ve hiç bu kadar sevildiğimi hissetmemiştim.

ON ALTINCI BÖLÜM

RONAN

BU SON ZAMANDI ve son zamanların doğası gereği daha önemli görünüyorlardı. Yıldızlı, belki. Özel. Oysa değillerdi. Hayatım boyunca bir sürü son kez yaşadım ve babamı son kez canlı gördüğüm anın, onu izlediğim diğer anlardan daha özel olmadığını biliyordum, soğuk çiseleyen yağmura karşı omuzlarını kamburlaştırmış, içmesi gereken her şeyi içmek için bara gidiyordu.

Bu yüzden, Poppy'yi öperken kendime hatırlatmak zorundaydım - vücudu benimkinin altında o kadar yumuşak ve vericiydi ki - sadece beynim bana bir oyun oynadığı için özel görünüyordu.

Son seferler, ilk seferler, hepsi bağlam içindeydi.

Ellerimle saçlarını geriye doğru savurdum ve gözlerinin kenarlarından saç çizgisine kadar uzanan nemi hissettim. Dudaklarımı oraya bastırdım ve o çekilmeye çalıştı ama gözyaşlarının tuzunu tattım.

"Poppy," diye nefes aldım, ondan uzaklaştım ama o beni tuttu ve geri çekti.

"Yapma," dedi, daha fazla gözyaşı dökülürken bile başını sallayarak. "Durma."

"Ağlayan kadınlarla uğraşmam, Poppy."

"Ağlamıyorum."

"Poppy."

Kendini bir maymun gibi bedenime bağladı, kolları ve bacakları etrafımı sardı. Tanrım, bana karşı çok küçüktü.

"Lütfen," diye fısıldadı kulağıma doğru, lobu ağzına aldı ve sonra bir şekilde içgüdüsel olarak mükemmel miktar olduğunu bildiği bir güçle ısırdı. Nefesimi yuttum ve zevk vücudumda dalgalandı.

"Lütfen. Seni içimde istiyorum. İçimde sana ihtiyacım var, Ronan." "Hayır, Poppy."

Aramıza uzandı, eli sikimin etrafında kıvrıldı. Son seferlerin lanet olası sorunu buydu. Onlar yüklü tekliflerdi. Faydasız duyguların çekimine karşı koymak imkânsızdı. Bunu ben bile hissetmişim ve böyle şeylere karşı sertleşmişim. Ama sikimin üzerindeki eli çok lezzetliydi. Vücuduma karşı verdiği his yadsınamazdı ve ben bile bu anı uzun süre düşüneceğimi anlamışım. Onu özlememem gerekirken özleyeceğimi.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu beni okşayarak. Ucunu sıkıyor, başparmağıyla başını ovuyordu. "Bir erkekten beni becermesini isteyeceğim ve o da bunu yapacak mı? O yapacak ve bu sen olmayacaksın?"

Sikeyim. Bu lanet kız. Hep daha fazlasını istiyor. Her zaman sahip olmaması gerekeni istiyor. Yaşadığı acılardan ders almış olduğunu düşünürdüm. Ama işte buradaydı: kocası tarafından takas edilen ve tecavüze uğrayan, benim tarafımdan manipüle edilen ve en kötüsünü yapabilecek insanlar tarafından ölü ya da diri aranan bir kadın.

Hala daha fazlasını istemeyi nasıl başardı? Umut etmeyi? "Lütfen, Ronan. Kendimizi çok iyi hissederdik-"

Elini savurdum ve bacaklarını iyice açarak üzerine yuvarlandım. O kadar genişti ki canı yanmış olmalıydı. Ama sikimin sert uzunluğunu klitorisine bastırdım ve ona karşı sallandım. Aramızdaki zevk patlamasında ne istediğini görebiliyordum. Yarının gelmeyeceğini nasıl umduğunu.

"Gözlerini aç, Poppy."

İstediğimi yaptı çünkü istediğim her şeyi yapardı. Kendimi çevrelediğim buz gibi soğuk mesafeyle ona baktım. Şimdi bile. Ona karşı sertçe bastırdım, vücudunun hoşgeldin kayganlığı benim horozuma karşı. Burada bile konuyu açabilirdim çünkü buna mecburdum. Çünkü bu hayatta kalmaktı.

"Oynadığınız bu oyun-" "Bu bir oyun değil."

"Bu gerçek değil. Bizim biz olduğumuz bir dünya yok."

Sessizce bana baktı ve dilini ısırıldığını görebiliyordum. "Her şeyi daha da zorlaştırıyorsun," dedim. "Kendin için. Yarın buna pişman olacaksın çünkü her şey eski haline dönecek."

"Umursamıyormuş gibi yaptığın ve-"

"Umurumda değil." Yüzüne karşı söyledim.

"Sana inanmıyorum," dedi gözyaşlarının arasından hiddetle. Bacağını bana doladı ve ağırlığını kullanarak bizi döndürdü. "Ne yapacağımı biliyor musun?"

"Beni terk edip bir daha arkana bakmayacak mısın?" "Hayır."

Onu üstümden itemeyecek değilim ya. Bunu açık bir şekilde bitirmek. Gitmek akıllıca olurdu çünkü öğrenmesi gereken ders soğuk bir dersti. Ama bu lanet olası son seferdi ve bunu hissetmemelik edemezdim. *Onu hissetmemelik edemezdim.*

"Seni mahvedeceğim Ronan," dedi, kalçalarını kalçalarımın üzerine yayarak. Beni vücudunun içine doğru birazcık kaydırды. Ellerim belini kavradı ve onu sabit tuttu. Sikimin bir santimi lavın içine batmıştı. Onunla sevişmiyordum; onunla *sevişmiyor* değildim.

"Aman Tanrım," diye soludu sikimin başı onu iyice gererken. Parmaklarımı tutmuş ve onları sıkıca sarmıştı.

Beynim kısa devre yapıyordu ve bedenim çok daha fazlasını istiyordu ama onu orada tuttum. Her kasım titriyordu. Sikimin ucu ateşle yıkanıyordu.

"Aman Tanrım. Düşündüğüm gibi iyi. Tam düşündüğüm gibi." Gözleri beni yatağa sabitledi. "Yarın gideceğim ve belki de seni bir daha hiç görmeyeceğim. Ama sen soğuk hayatına geri döneceksin ve tanıştığın her kadın, dokunduğun her kadın, keşke ben olsaydım diyeceksin."

Sanki partide yan bahçeye adım attığından beri bu doğru değilmiş gibi söyledi. Onunla tanıştığım andan beri.

İleri geri sallandı ve benim ona tutunmam zayıfladı. Bir santim daha içime girdi. Kaygan ve hazırды ama hâlâ küçüktü ve sikim parmaklarımdan çok daha büyüktü. Gerildikçe irkildi ve bu irkilme soğuk bir duş gibiydi.

Ben sadece bir acı aracıyım ve tek görevim onu korumaktı. Bu onu korumak değildi.

Belindeki ellerim onu kaldırdı. Sikim serbest kaldı. Geri almaya çalışarak kamburlaştı.

Gözleri benimkilerle buluştu. Ne yaptığımı biliyordu ve daha önce de beni etkilemeden yalvarmıştı. İki santimimi vücudunun içine almış, kendisi için talep etmişti. Ama ona daha fazlasını veremezdim. Onu incitmeden olmazdı.

Onu vücudumun üzerinde yeniden konumlandırımdı, böylece sert horozum klitorisine bastırdı. Seğirdi ve bana karşı kendini becererek eğildi.

Poppy sanki beni görmek çok fazlaymış gibi gözlerini kapattı ve ben de onun her hareketini izledim. Her yüz ifadesini. Ağlamalarını ve hıçkırıklarını içime çektim. İç çekişlerini ve çığlıklarını.

O beni yakıp kül ederken. Ben kendimi onunla doldurdum.

Birbirimize sarıldık, birbirimizi öptük-çok sert. Zevk aldığımız saniyeye kadar canımızı acıttık.

Boşalmak için yalvarana kadar onu ittim, ittim ve sonra titreyerek ve hıçkırarak durmam için bana yalvardı.

Yıkım ikimizin de başına geldi.

Ellerimde sert nasırlar vardı. Binlerce yara izi. Başparmağım kavgada herifin biri tarafından ezildiği için mahvolmuştu. Sağ elimin iki parmağında bir bıçağın ucunu tutmaktan sinir uçları kalmamıştı. Nasırlar iyiydi. Kim olduğumun sağlam hatırlatıcıları. Nasıl bir adam olduğumu.

Sert bir adam. Bir katil. Yapılması gereken işleri yapan türden bir adam. Yıllardır bunu hiç sorgulamamış ya da düşünmemiştim. Babamın evinde tam olarak kim olduğumu biliyordum. Ve ondan sonraki her şey sadece nasırları arttırdı.

Poppy'nin nasırları yoktu. Canının yanmasını bekleyen yumuşak bir deriden başka bir şey değildi. Ve bir sonraki bölüm onun canını yakacaktı.

Hem de çok.

Çünkü bu işin sonunda bana dönüp bakmaması gerekiyordu. Sanki bir tehditmişim gibi benden kaçması gerekiyordu. Çünkü öyleydim. Son birkaç gündür yaşananlar onun için en kötü şeyin ben olduğum gerçeğini değiştirmede. Hayatının ona zarar verme ihtimali en yüksek parçasıydım.

Ya da öldürülmüş.

Ve bunu önlemek için, biraz nasır yapmanın zamanı gelmişti.

Kendimi yataktan kaldırdım ve bir duş daha aldım. Sinead'ın yıkadığı kendi kıyafetlerimi giydim, yeni bir fincan kahve yaptım, pencereden dışarı baktım ve daha fazla plan yaptım.

Dört seviye derin planlar. Beklenmedik durumlar ve acil durumlar.

- Eğer Zilla Londra'daki evde olmasaydı.
- Zilla'ysa bile Morelliler ya da belki daha kötüsü Constantinler tarafından bulunmuştu.

- Pencereyi patlatmış olsaydım ve o ailelerden biri nerede olduğumuzu anlasaydı, bir saat içinde köye gitmek pusuya düşmekle eşdeğerdi.

- Eğer Poppy güvenli evde bırakılmayı reddederse.

Poppy gelip dikkatimi dağıtana kadar bu şekilde çalışırdım. Benim işimde bir adam böyle hayatta kalırdı. Ve kafamda ondan uzakta yaptığım her planla, her adımla, kendimi eskiden olduğum adama geri dönerken buldum. Beynimin arkasındaki soğuk karanlık beni ele geçirdi ve önemli olan tek şeyin o olmasına izin verdim.

Tek bir işim vardı: Poppy'nin hayatta kalması. Ve onun için en büyük risk bendim.

Daha güçlü olabilmek için kalbinin kırılması gerekiyordu.

Yapmak zorunda olsaydım, yapardım.

Doğu gökyüzünün kenarı pembeye döndüğünde, odaklanmış bir zihin ve yara dokulu bir kalple yatak odasının kapısında durdum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

POPPY

KIZ kardeşimi RÜYAMDA GÖRDÜM. Bishop's Landing'deki kızak tepesindeydik. Botu ile bacağının çıplak derisi arasına kar girmişti ve canı yandığı için ağlıyordu. Eldivenli ellerimle karı temizlemeye çalışıyordum, onun bu kara verdiği tepkinin ... çok fazla olduğunun farkındaydım. Belki de çok fazla.

"Sakin ol," dedim. "Ben hallederim ama sen sakın olmalısın."

"Ateş gibi!" diye bağırıp duruyordu, gözyaşları pembe yanaklarından aşağı dökülüyordu. Annemin başı ağrıyordu ve hava kararmaya başlayana kadar geri gelmememizi söyleyerek bizi kapıdan gönderdi. Ki bu saatler sonraydı. Zilla bütün gün böyleydi, aşırı tepkili ve çılgındı. Bu biraz korkutucuydu. Bu giderek daha fazla oluyordu; olaylara karşı her zaman büyük olan tepkileri artık öngörülemez hale gelmişti. Onu sakinleştirecek doğru şeyi bir türlü söyleyemiyordum. Annem bizi dışarı gönderdi çünkü Zilla onu çok yoruyordu ve bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama Zilla beni korkutuyordu.

Kar, bacağının ve parmaklarımın sıcaklığı karşısında eriyor ve soğuk su çorabından aşağıya doğru damlıyordu. İnledi ve bunu büyük bir mesele haline getirdi.

"Zilla! Aşırı tepki veriyorsun."

"Hayır, hissetmiyorum. Sadece nasıl bir his olduğunu bilmiyorsun. Hiç böyle incinmemiştin."

"*Poppy.*"

"Deniyorum, Zilla."

"*Poppy! Uyan!*"

Yataktan fırladım, çarşaflar belime kadar düştü, soğuk hava tüm vücudumu tokatladı.

Ronan kapıda duruyordu, üzerinde uzun ceket ve vurulduğum gece giydiği koyu renk kot pantolonu vardı. Yüzü sertti. Acımasızdı. Bishop's Landing'deki adama çok benziyordu. Bana karşı acıma ve küçümsemeden başka bir şey hissetmeyen adama.

"Ronan," dedim, çarşafı kaldırmayı reddederek. Onun aniden soğuyan bakışları karşısında sinmeyi reddederek.

"Ayağa kalk. Gitmemiz gerek."

Gökyüzü pembe ve griye dönüyordu ve kulübenin dışından gelen sesler dalgaların çarpışmasından başka bir şey değildi, sanki hava geliyordu. Bir fırtına.

Yüzüme ve vücuduma su sıçrattım ve sonra benim için bırakılan yeni taytları ve uzun, yumuşak, flanel gömleği giydim. Hâlâ iç çamaşırı yoktu. Kaçmakta olan bir kızın kendini daha da çıplak hissetmesine neden oluyordu.

Ana odada elinde bir fincan kahveyle duruyordu ve ben dışarı çıkınca döndü. Bana yavaşça baktı, saçlarımı ve kıyafetlerimi inceledi.

"Gerçekten farklı görünüyorsun," dedi. "Meselenin bu olduğunu sanıyordum."

Sanki daha önce düşünmediği bir şey aklına gelmiş gibi derin bir nefes çekti.

"Ne?"

"Gitmemiz gerek. Botlarınızı giyin."

"Benimle konuşmayacak mısınız?" Yanımdan geçip kapıya doğru yürürken sordum. "Planı bilmem gerekmiyor mu?"

"Daha yeni değiştirdim. Sürüşle ilgili bilgi veririm." Sonra da gitti.

Siktir et şu herifi, diye düşündüm, fazla öfkelenmeden. Elbette bunu yapacağını biliyordum. Geri çekilme ya da her neyse. Bu, sözlerinin etkisini biraz azalttı ama tamamını değil.

Kulaklarını okşarken mırıldanan ve sonra her zamanki gibi bana saldıran Rascal'a veda etmek için zaman ayırdım.

"Ah, tamam. Seni lanet kedi," diye mırıldandım, kediyi elimden bırakana kadar salladım ve hemen ardından sandalyenin en yüksek kısmına tırmandım. Güzel bir mırıltıyla yerleşti. "Sen," dedim hayvana. "Ona çok benziyorsun."

Bu küçük bir isyandı ve belki de günün riskleri düşünüldüğünde aptalca bir isyandı, ama dolabın arka tarafında bir kupa bulmak için zaman ayırdım

ve kendime bir fincan kahve doldurdum. Sonra bir kağıt ve kalem buldum ve Sinead'a kısa bir not yazdım.

Teşekkür ederim. Bir kupa aldım; onu sana geri getirmeye çalışacağım. Ve kıyafetleri.

Teşekkür ederim.

Ne kadar yetersiz bir teşekkür kartı, ama sizi öldürmek isteyen iki aileden saklanabilmek için kulübesinden vazgeçen bir kadın için görgü kuralları neydi? Belki yerleştiğimde çiçek gönderirim.

Etrafıma son bir kez baktım, bu küçük yere sıcaklığı için minnettardım. Hayatımın büyük bir bölümünde devasa evlerde yaşamıştım ve hiçbirinde kendimi evimde hissetmemiştim. Gelecekteki evim daha çok buna benzer bir şey olacaktı. Küçük, güvenli ve rahat. Sadece ben ve kız kardeşim için, başka kimse için değil.

Gerçi başlangıçta o yer Ronan'ın olacaktı, yani ne biliyordum ki?

Arabaya gittim ve kulübenin kapısını arkamdan kapattım. Rüzgâr saçlarımı yakalayıp beni yana doğru itti, ben de ona doğru eğilip arabanın yolcu kapısını açtım ve içeri girdim.

"Bir kupa aldım," dedim. "Onun kupasını almaktan nefret ediyorum ama içinde çip olanı aldım, umarım özel bir şey değildir."

Sessizce arabayı çalıştırdı.

"Öylece gidiyor muyuz? Sinead'a ya da babama veda etmeyecek miyiz?"

"Ne zaman ayrıldığınızı ya da nereye gittiğinizi bilmemelerinin herkes için en iyisi olduğunu anlamalısınız."

"Neden?"

"Yani birisi bilgi almak için gelirse, bu bilgi ondan zorla alınamaz."

"Oh," dedim aptalca.

Birileri hayatlarındaki insanlar için tehdit olmaya hiç alıştı mı? Belki Ronan'a sorabilirdim ama bu sabah pek konuşkan görünmüyordu. Koltuğa yerleştim ve havalandırma deliklerini kendimden uzağa yönlendirdim. "Peki, bu yeni plan nedir?"

Sola hızlıca döndü ve üzerime kahve sıçramasın diye kendimi kapıya yaslamak zorunda kaldım. "Tanrım, Ronan."

"Seni köydeki otobüse bindireceğim. Otobüs seni Carrickfergus'a götürecektir ve oradan da Londra'ya giden trene bineceksin."

"Tek başıma
mı?" "Tek
başına mı?"

Keşke bu beni korkutmasaydı. Gerçekten bundan daha dayanıklı olmayı dilerdim ama bu yalan olurdu. Bu yeni plan dehşet vericiydi. "Bunu neden yapıyoruz? Dün gece yüzünden mi?" Onu o şekilde becermeye çalıştığım için beni cezalandırıyor muydu? Doğrusu, bu konuda kendimi kötü hissediyordum. Sanki beni gerçekten becermediği halde, vermek istemediği bir şeyi almışım gibi. Sadece biraz içimdeydi ve uzun sürmemişti. Bacaklarımın arası hassas ve acılıydı ve tek istediğim daha fazlasıydı. "Zorladığım için özür dilerim-"

"Hayır."

Ondan daha fazlasını bekledim. Bana reçelli ve fasulyeli farl yapan adamdan bir işaret. Ama bugün bizimle arabada değildi.

"Ama sen ne olacaksın? Birlikte gidecektik. İkimiz." "Aradıkları kişiye benzemiyorsun."

"Bu iyi, değil mi?"

"Ama ben biliyorum."

Ona karşı dudaklarımı büzdüm. "Saçını boyamalıydık. Sana fanila giydirmeliydik."

Sessizdi.

"Yani bu kadar mı? Gerçekten mi?"

"Sana Londra'daki adresi vereceğim. Ezberlemen gerek ve sana köyde kullan-at bir telefon alacağız. Gün batımına kadar kız kardeşinin yanında olursun."

Kulağa hoş geliyordu. Ama bu vedayla ilgili kalp ağrımı değiştirecek kadar iyi değildi. Kahvemi yudumladım ve o arabayı çok hızlı sürdü ve bir şeyin geleceğini bilmek ve gelmesini istemek daha önce hiç bu kadar ayrı şeyler olmamıştı. İkisini de ellerimde tutmak düşündüğümünden daha zordu.

Köy karanlıktı; sıra sıra dizilmiş küçük ve birbirine bağlı evler arnavut kaldırımlı yolları kaplıyordu. Zincirlerin ucundaki köpekler biz geçerken havlıyordu. Uzakta bir kale vardı, ışıklandırılmıştı ve biraz tehditkârdı. Ronan'a bunu sormak istedim ama arabayı kullanan adam da biraz tehditkârdı. Bu yüzden kahvemi dökmemeye ve kız kardeşimi görmeye odaklandım.

Ronan yokuş aşağı inen bir yola saptı, bu yol bir marinada sallanan teknelerin bulunduğu limana çıkıyordu. Her iki tarafta da küçük işyerleri vardı.

Yolun kenarında. Fırınlr, kafeler, cipsler ve giyim mağazaları. Ronan bir marketin otoparkına girdi.

"Sıkı dur," dedi ve gitti.

Sessiz arabada oturmuş, erkenden alışverişe çıkmış birkaç kişinin marketin parlak ışıklı kapılarından girip çıkmasını izliyordum. İnsanlardan biri, bir adam, arabanın yanında durdu ve yolcu tarafındaki cama vurdu.

Sıçradım ve boğazımda çığlık attım.

Camın arkasından bana "Pencereyi aç," dedi. Yüzünü görememem için kasketini aşağıya doğru çekmişti ve elleri kalın paltosunun ceplerindeydi.

Morellis, diye düşündüm. *Ölü ya da diri*.

Bacağımı vitesin üzerinden atarak yolcu koltuğundan sürücü koltuğuna tırmandım.

Eğildi, pencereden bana dik dik baktı. "Elimde evraklar var. Ronan için mi?" Kelimeleri algılayamadım. Elim kapının kolundaydı, kaçabileceğimi düşünüyordum.

"Tanrım," dedi adam ve yolcu tarafındaki kapıyı açarak ceketinin altından çıkardığı büyük bir zarfı koltuğun üzerine fırlattı. Her şey o kadar hızlı gelişti ki çığlık atmaya başlayacak zamanım bile olmadı.

Ön camdan bana kaba bir hareket yaptı ve hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etti, ben de korkudan ağlamamak için güldüm.

Zarfı aldım ve koltuğa doğru eğdim. Koyu kırmızı bir pasaportun yanı sıra bir ehliyet ve bir banka kartı çıktı. Hepsinin üzerinde Ronan'ın kulübenin yatak odasında çektiği fotoğrafım vardı.

Saçlarım beş yaşında bir çocuk kesmiş gibi görünüyordu ve makyajsız yüzüm neredeyse tamamen solmuştu. Kaşlarım bile yoktu. Ama belki de en tuhaf fark çenemin duruşu ve gözlerimin bakışındı.

Evet. Bana bakan kadın -Brüksel'den Beth Soeterick- bir yabancıydı. Benim için bile.

Ronan kapıyı açtı ve beni kendi koltuğunda otururken buldu. Yolcu tarafına geri döndüm.

"Glenn geldi mi?" diye sordu elimdeki pasaporta bakarak.

"Evet. Beni korkuttu."

"Seni uyarmalıydım ama gelip beni mağazada bulacağını düşündüm. Seni resimden tanımış olmalı."

"Bu resim bana hiç benzemiyor." Ona ehliyeti gösterdim. Kendinden emin yabancıya ve tekrar bana baktı.

"Evet, öyle."

"Yani, saç falan, ama o görünüyor-"

Gözleri benimkilerle buluştu. "Aynen senin gibi." Bana bir telefon uzattı. "Al bakalım. Yeni sim kart. Yeni numara. Londra'da çalışacak; ama AB'ye gidersen yeni bir şeye ihtiyacın olacak."

"Kız kardeşimi arayabilir miyim?"

"Evi deneyebilirsin," dedi ve bana verdiği numarayı tuşladım. Telefonu kulağıma, parmaklarımı dudaklarıma bastırdım ve dua ettim. *Lütfen, lütfen kız kardeşimin-*

"Alo?"

Hıçkırarak gözlerimi kapattım. "Zilla?"

"Vay anasını, babalık. Yani, lanet olsun. Neredesin lan sen?"

Ronan koluma dokundu ve başını salladı.

"I . . . Sana söyleyemem. Ama bu gece orada olacağım." "Burada mı? Bu lanet evde mi?"

"Evet."

"Oh, Tanrıya şükür! Tanrı'ya şükürler olsun! Neler olduğunu biliyor musun? Hiç mi?"

"Hayır. Yani, biraz. Oraya vardığımda ne yapabileceğimi açıklayacağım."

"Etrafta kimseyi gördü mü?" Ronan sordu. "Tuhaf bir şey." "Ronan orada tuhaf bir şey olup olmadığını bilmek istiyor."

"Her şey dışında mı? Sanki çok havalı, çok lüks bir hapisanede yaşıyorum. Gurme yemekleri ve buhar duşu var."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor." Gökdelerde kötü bir daire hayalim buraya kadarmış.

"Bu garip, Poppy."

"Şu anda her şey çok garip. Ama birkaç saat sonra görüşürüz."

Ronan görüşmeyi kısa kesme zamanının geldiğini işaret etti ve ben de vedalaşıp sert plastiği dudaklarıma bastırarak telefonu kapattım.

Bana baktığını hissettim. Belki bir şey söylemek istiyordu. Beni rahatlatmak. Yazlıktaki son birkaç gündeki adam bunu yapardı. En azından denerdi. Ama o adam gitmişti.

"Beni lanet otobüse bindir," dedim gözlerimi silmek için arkamı dönerek.

Hiçbir şey söylemeden arabayı çalıştırdı ve bakkaldan uzaklaştık. "Aç mısın?" diye sordu. "Tren bir saatlik mesafede-"

"Ben
iyiyim."

Daha fazla
sessizlik.

"Banka hesabında paran var." Elini cebine attı ve kalın bir tomar para çıkardı. Sadece filmlerde görebileceğiniz türden. "İşte beş bin dolar daha."

"Beş bin mi?" Ağladım. "Bunların hepsini nereye koyacağım? Cüzdanım yok." "Otobüsün yanında sana bir şeyler alırız. Hepsini zarfın içine koy."

Şimdi."

Beş bin dolar ve bir sürü sahte kimlik. Hayatımda hiç bu kadar suçlu olmamıştım. "Amerika'ya ne zaman dönüyorsun?"

"Bu gece uçağım var."

"Bu tehlikeli değil mi? Uçuş rezervasyonu-"

"Özel bir jetle uçuyorum. Kimse geldiğimi bilmiyor."

"Özel jetler, gizli evler, bu kadar para? Zenginsin, değil mi?" "Çok kötü bir canavar olmak çok iyi para kazandırıyor, Poppy."

Bana gülümsedi ve bu göğsüme yumruk yemiş gibi oldum. "Seni bir daha göreceğim mi?"

Direksiyonu çevirdi ve bizi kaldırımın yanına çekti. Otobüs durağı ilerideydi.

"Eğer birbirimizi tekrar görürsek, Poppy, planımda bir şeyler ters gittiği içindir. Umarım bu beni son görüşün olur."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

POPPY

Bunu içtenlikle umut edemezdim ama başımı salladım çünkü söyleyecek bir şey yoktu.

Öne doğru uzandı, parmakları yanağıma değdi ve ben irkilerek uzaklaştım. "Durumu daha da kötüleştirme," diye fısıldadım.

Anlamış gibi başını salladı ve sonra arabadan indi. Her şeyi zarfıma koymam bir saniye sürdü ve sonra ben de onu takip ettim. Kaldırımında önümde durmuş beni bekliyordu. Yanında bir dükkân vardı, kapının dışındaki rafta sırt çantaları duruyordu. Vitrinde montlar vardı, ihtiyacım olan bir başka şey. Acaba iç çamaşırı da bulabilir miyim diye düşündüm.

"Burada duracağım," dedim. "Birkaç dakika sürer."

"Pekâlâ," dedi ve başparmağını gara doğru salladı. "Sana bir bilet alacağım."

O uzaklaştı ve ben derin, ürpertici bir nefes aldım.

Geleceği, Poppy, kendime hatırlattım. Geleceği düşün. Zilla. Okul.

Kapıyı açtım ve mont, sırt çantası ve cüzdan raflarının arkasında bir kadın şarkı söyleyen bir sesle "Birazdan yanınızda olacağım" dedi. Onu göremedim çünkü mağaza tıka basa doluydu. Montlar ve kazaklar arasında yanlamasına ilerlemek zorunda kaldım. Çocuk mayolarının, plaj şemsiyelerinin ve havlularının olduğu koca bir bölüm vardı.

"Hiç kadın iç çamaşırınız var mı?" Mağazanın derinliklerine doğru adım atarken neredeyse bir güneş gözlüğü vitrinini devirecektim.

Kadın cevap vermedi.

Depoda falan olmalı, diye düşündüm ve kapüşonlu ve önünde büyük cepleri olan koyu yeşil bir sweatshirt çıkardım. Ayrıca siyah bir sırt çantası ve daha küçük bir çanta aldım.

Çöktüm ve içi doldurulmuş iki portmantonun arasından ördek gibi yürüdüm. Bir de ne göreyim, kadın iç çamaşırlarından oluşan çok üzücü paketler vardı. Üç paket siyah bikini ve uyabilecek gibi görünen bir sporcu sütyeni aldım.

"Biraz buldum!" Belki beni duyabilir diye arkadaki kadına bağırdım ve sonra kendimi ve eşyalarımı küçük dükkânın içinde sürükleyerek arka taraftaki kasaya gittim.

Kadın depoda değildi. Kasanın arkasında kıpırdamadan duruyordu. Gözleri kapalıydı ve gözyaşları yüzünden akıyordu. Yanındaki bir adam kafasına silah dayamıştı.

Birine çarpmak için geriye doğru tökezledim.

Ronan!

Ama o Ronan değildi. Siyah saçlı, zeytin tenli ve burnu birden fazla kez kırılmış bir adamdı.

"Bulunması kolay bir kadın değilsin Poppy Maywell," dedi kalın bir New York aksanıyla.

"Ben B-Beth," diye kekeledim. "Soeterick."

Gülümsemesi alaycıydı. "Sen benimsin. Hadi gidelim." Kötü durumdaki omzumun dirseğini öyle sert kavradı ki inledim ve benim inleme sesimle tezgâhın arkasındaki, ergenlik çağından biraz daha büyük olan kız ciddi ciddi ağlamaya başladı.

"Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen, bırak gideyim. Yapma-"

Dirseğimi tutan adam silahlı adama "Sustur şu lanet çenesini!" dedi.

"Ona zarar vermeyin!" Ağladım. "Yapma-!" Etrafımdaki havayı boğuk bir silah sesi deldi ve kız uğursuz bir şekilde sessizleşti. Adam beni başımdan yakalayıp eliyle ağzımı kapatırken bile boğazımdan çığlık attım.

"Seni canlı istiyorlar ama yarım kalmış işler beladan başka bir şey değildir." Beni arka tarafa, tezgâhın etrafından dolaştırarak arka girişe açılıyor olması gereken gölgeli bir kapıya doğru çekmeye başladı. Güzel kızıl saçları yüzünü kapatmış, bir yığın halinde yatan tezgâhtar kızın cesedinin yanından geçmek zorunda kaldık.

Özür dilerim, diye düşündüm. Çok özür dilerim.

Bir basamağa takıldım ve beni taşıyan adam küfretti. Panik içinde, bir şekilde beni canlı ele geçirmeyi planlıyorlarsa savaşılabileceğimi fark ettim. Savaşmak zorundaydım.

İki elimle kapı eşiğine tutundum, omzum acı içinde bağıyor, kendimi kurtarmaya çalışırken dikişlerim patlıyordu. Dengesini bozdum ama tek yaptığı beni ayaklarımdan geriye doğru çekmek oldu.

Dirsek ve tekme yağmuruna tutuldum. Eğer beni alt edecekse, bunu kolaylaştırmayacaktım.

Arka sokağa çıktık, kasvetli ve gri, karanlık bir minibüs beni bekliyordu. O minibüse binmemin imkanı yoktu. Hiçbir şekilde.

Onu o kadar sert ısırdım ki kan tadı aldım.

"Seni orospu!" diye mırıldandı ve beni omuzlarımdan tutup çevirdi, elini ağızımdan çekti. "Ronan!" diye bağıracak kadar nefes alabilmişim ki beni çekip karnıma öyle sert bir yumruk attı ki öne doğru eğildim, tüm havam söndü. Nefes alamıyordum. Vücudumu çalıştıramıyordum. Görüşüm parıldadı ve karardı. Sokağın kaygan taşlarının üzerine düştüm.

"Ölü ya da diri, sürtük!" Smash Nose bana dedi ki. "Vur emri böyle ve bu saçmalığa devam edersen seni öldürebilirler." Beni kollarımın altından kaldırdı ve başım dönerek havayı yudumluyordum.

Uzaktan bir itiş kakış oldu. Ya da belki de beni minibüse doğru çekerken ayaklarım taşların üzerinde sürükleniyordu. Yan kapı açıldı.

"Hayır," diye hırıldadım, hâlâ savaşmaya çalışıyordum.

Bir patlama sesi ve ardından bir gümbürtü duydum ve tekrar yere yığıldım. "Ne oldu?" Smash Nose minibüsün önüne doğru dönerek "Ne?" dedi. Ronan

ölüm meleği gibi orada duruyordu. Yüzüne kan sıçramıştı. "Hey!" Smash Nose dedi. "Onu ilk biz bulduk. Bu bizim ödülümüz-"

Ronan silahını kaldırdı ve Smash Nose'u başından vurdu. Tetikçi geriye doğru devrildi ve bacağımın üzerine düşerek kafatasından geriye kalanları çatlattı. Onu tekmeleyerek üzerimden attım, büyüyen kan gölünden uzaklaşmak için taşların üzerinde süründüm ve sonra Ronan oradaydı, beni ayağa kaldırdı.

"Nefes alabiliyor musun?" diye sordu, başımı tutup gözlerimin içine bakarak. Şok ve kasılmış bir diyafram cevabı kesin bir hayır yaptı. Başımı salladım.

"Benimle, Poppy." Derin bir nefes aldı ve ben soluk soluğa kaldım. "Benimle nefes al."

Ondan derin bir nefes daha, gözleri benimkilerde. Elleri beni tutuyordu. Göğsü yükselirken benimkine dokundu ve ben bir soluktan daha derin bir nefes aldım.

Tekrar ve sonra tekrar.

Doğru düzgün nefes alabildiğimden benden uzaklaştı. "İyi misin? Omzun?"

Kolumdan kan damlıyordu ama yapabileceğim pek bir şey yoktu.
o.

"Peki," dedim ve başka bir şey söylemeden beni elimden tuttu, Beni sokağın sonuna doğru çekti. "Ama parayı düşürdüm. Kimliği." Başını salladı. "Artık bir önemi yok. Bizi buldular."

Ara sokaktan yan sokağa doğru koştuk. Silahı yanında, binanın etrafından dolanarak durdu.

"Onlar ... Morellilerle . Morellilerle birlikteydiler," dedim.

"Otobüs durağında başka bir adam daha vardı," dedi

Ronan. "Ne yapacağız şimdi?"

"Arabaya bin ve sür."

"Ronan," diye fısıldadım. "Dükkândaki kızı öldürdüler. Onu vurdular."

"Biliyorum."

"Bir şeyler yapmalıyız-"

"Hayatta kalmak zorundayız, Poppy. Hadi gidelim."

Kaldırımından aşağı, küçük, boktan arabamıza doğru koştuk. İkimiz de kapıyı açtık ve kendimizi ön koltuklara attık.

Ronan arabayı çalıştırarak, "Kemerlerinizi bağlayın," dedi.

"Evet," diye mırıldandı arka koltuktan bir ses. "Kimsenin zarar görmesini istemeyiz."

Ronan elinde silahla döndü ama silahın namlusunun soğuk baskısını ensemden hissettim.

"Merhaba, Poppy."

Dikkatlice, ellerim havada, döndüm. Arabanın arka koltuğunda, üzerinde bir kürk manto ve yeni saçları yapılmış Eden Morelli oturuyordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

RONAN

Arka koltuktaki kadının kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Poppy'nin olduğu açıktı.

Silahımı doğrulttum, o da bana başını salladı. "Eğer beni vurursan, korkarım oradaki adamım da seni vurmak zorunda kalır. Ve her şey karmakarışık olur."

Ön camı işaret etti, koyu renk paltolu ve kasketli bir adam önümüzdeki arabaya yaslanmıştı, elinde susturuculu bir Beretta M9 vardı ve göğsünde tutuyordu.

Adını bilmiyordum ama onu tanıdım.

Junkyard dog. Aynı benim gibi.

Hay sikeyim. Bu işi berbat ettim ama iyi ettim. Yumuşamıştım. Poppy beni yumuşatmıştı ve ben de lanet olası bir tuzağa düşmüştüm.

"Eden," dedi Poppy, "ne yapıyorsun?"

Poppy'ye hakkımda her şeyi anlatan gizemli Morelli'ydi bu. Sırf bunun için onu öldürebilirdim.

"İster inan ister inanma, senin hayatını kurtarmaya çalışıyorum." "Bu yüzden ona silah doğrultmuş olmalısın," diye hırladım.

Eden bana gülümsedi, gözleri yüzümde gezinerek ona doğrulttuğum silaha baktı. "Yaşadığımız dünya bu, Ronan Byrne. Ben sadece geçinmeye çalışıyorum."

Neredeyse gülüyordum.

"Yapacağımız şey şu," dedi. "Sen bizi evcilik oynadığın saklanma deliğine geri götüreceksin ve ortağım

-" Yine önümüzde duran adamı işaret etti. "Bu pisliği temizleyecek ve ailemin bu kızın başına koyduğu paradan faydalanmak isteyen kasabadaki diğer insanların icabına bakacak."

"Ne kadar para?" Poppy sordu.

"Dubrassi Kardeşler'in ilgilenmesine yetecek kadar."

İçimden küfrettim ve yanımdaki Poppy alarma geçti. "Bu da ne demek oluyor? Kötü bir şey mi? Kulağa kötü geliyor."

"Daha fazla silaha ihtiyacımız var" türünden bir kötülüktü.

Arka koltukta Eden dönüp Poppy'ye, özellikle de saçlarına baktı ve dehşetini gizleyemedi. "Ne oldu sana böyle?"

Poppy bilinçsizce saçlarına dokundu. "O kadar da kötü değil."

"Hayır," dedi Eden. "Daha kötü, tatlım. Çok daha kötü."

"Seni hiçbir yere götürmüyorum," dedim. "Seni de serserini de sikeyim."

Eden yüzünü buruşturdu. "Goon mu? Bu hiç hoş değil. Ama açık konuşayım, Morelli sorunuz için bir çözümüm var."

"Öyle mi?" Poppy aptalca bir umutla sordu. "Yapma," diye tersledim.

"Ne yapmayayım?" Poppy sordu.

"Umutlanmanı istemiyor," dedi Eden. "Yalan söylediğimi düşünüyor. Ve yeterince adil. Ama kız kardeşinin telefonu Morelli ailesinde. Onu atmış ama pek iyi atmamış. Ve o iyiliksever Peder Patrick yanlışlıkla bu bölgeyi hedef gösterdi, yani Poppy'yi almaya gelen soğukkanlı paralı askerlerden oluşan en az dört ekip var. Ölü ya da diri. Tekrar ediyorum, lanet Dubrassi Kardeşler de dahil. Sakin bir yere gidelim, ben de sana bildiklerimi anlatayım, ne dersin?"

Ben motoru çalıştırıp kaldırımdan uzaklaşmadan önce küçük konuşmasını bile bitirmemişti.

"Bir çözümün var mı?" Dikiz aynasından ona sordum.

"Sorunları çözmek benim işim."

Komik, diye düşündüm. Eskiden benimdi.

"Ve senin adam temizleyecek mi?" diye sordum. "Onun işi bu."

Arkasına yaslandı ve güneş gözlüklerini gözlerinin üzerine indirdi, akşamdan kalma küçük bir ünlü gibi orada oturuyordu.

"Bu araba boktan bir şey," dedi.

Poppy koltuğunda döndü ve Eden'a baktı. "Bunu neden yapıyorsun? Neden bana yardım ediyorsun?"

"Benim de kendi sorunum var diyelim ve sanırım birbirimize yardımcı olabiliriz."

Arabayı ağır bir sessizlik kapladı, hepimiz kendi kıyamet günü düşüncelerimizi düşünüyorduk. Dubrassi Kardeşler bir endişeydi. Arka koltuktaki bu vahşi kart bir endişeydi.

"Kardeşim güvende mi?" Poppy sordu.

Zilla bir endişeydi. Bir sürü lanet olası endişe. "Kimse nerede olduğunu bilmiyor."

En azından Londra'daki güvenli evim hâlâ güvendedi. Poppy rahat bir nefes aldı.

"Tanrı'ya şükür."

"Şimdilik," diye ekledi Eden. "Kayıp olduğun süre uzadıkça insanlar daha da çaresizleşecek. Seni saklandığın yerden çıkarmaya zorlamak için onu rehin tutmanın tartışılacağından eminim."

Eden'a çenesini kapamasını, Poppy'yi korkutmayı bırakmasını söylemek istedim. Ama bunların hepsi doğrudu ve en kötü senaryoyu düşünmeyerek, Poppy'ye en kötü senaryodan bahsetmeyerek yaptığım kötülük acı verici bir şekilde açıldı.

O kulübede hayaller içinde yaşıyorduk.

"Yani," dedi Eden. "Burası İrlanda. Biraz kasvetli, değil mi?" Hayal kurma sona ermişti.

YİRMİNCİ BÖLÜM

POPPY

Ayak uydurmak zordu. Gözlerimi her kapattığımda, insanları aklımda tutmaya çalışırken, yerde yatan o zavallı tezgâhtar kızı görüyordum. Güzel saçları yüzünü örtmüştü.

Ailesinin kim olduğunu öğrenir ve onlara olanları anlatırdım. Onlara para verirdim. Ki bu muhtemelen aşağılayıcıydı. Hakaretti. Ne yapacaktım ki? Bunu nasıl düzeltebilirdim ki?

Hiçbir uyarı olmadan eski hayatımı diledim. Kafesteki kuşu. En azından o hayatta zarar gören tek kişi bendim. Bununla başa çıkabilirdim. Burada, bu yeni dünyada, insanları incitmeye devam ettim.

"Hey," dedi Ronan kulübenin önünde durduğumuzda. Uzun yoldan gitmiştik, Ronan takip edilip edilmediğimizi görmek için sürekli omzunun üzerinden kontrol ediyordu. "Burada kal."

Başımı salladım ve onun kulübeye girmesini izledim, elinde silah, hiper alarmdaydı.

"Tanrım, duyduğumdan daha da ateşliymiş," dedi Eden, başını koltukların arasından kaldırarak. "Aksanından dolayı, değil mi? Bu bir erkek. Onu becerdin mi? Çünkü bunu görmek isterdim."

Ağzım bir karış açık ona baktığımda göz kırptı.

"Tüm bu ölüm kalım tehlikesini oldukça iyi karşılıyorsun," dedim sesim çatlayarak.

"Burası benim doğal yaşam alanım gibi. Isı kesilirse bana ne olacağından emin değilim."

Ronan geri geldi ve arabamın kapısını açtı, hâlâ etrafa bakıyordu. Hâlâ tetikteydi. Son yirmi dört saattir eski şarkıları dinleyen ve kedileri okşayan o adam gerçekten o kadar kaybolmuştu ki sanki onu ben uydurmuştum.

"Haydi," dedi kapıda durarak. "Siz ikiniz."

Boğazım düğümlenerek arabadan çıktım ve orada durdum, aramızda arabanın kapısının çelik ve camı vardı.

"Arabaya binmeli ve sürmelisin," dedim ona. Bana şaşkınlıkla baktı, sonra tekrar ufka dönüp tehditleri taradı. "Bu benim sorunum. Senin değil. Çok geç olmadan gitmelisin."

"Ah, artık çok geç," dedi Eden kulübeye girerken. "O haklı," dedi Ronan. "Hadi gidelim."

İçeride, kedi sandalyenin arkasında durmuş Eden'a hırlıyordu. Silahını ona doğrultan kişi.

"Ben onu vurmadan önce biri bu kediye bir şey yapsın."

"Şşt," dedim ve ben onu bırakana kadar kollarımda tırmalayan ve kıvranan Rascal'ı yakaladım. Yatak odasına koştu ve yatağın altına girdi.

"Bana burada düzgün bir içki olduğunu söyle." Eden etrafına bakındı, kürk mantosu arkasında bir hükümdarın pelerininin üzerindeki tren gibi duruyordu.

Buradan yeni ayrılmıştım ama bana yabancı gelmişti. Belki de şoktandı. Ya da belki Eden Morelli'ydi.

"Bize bildiklerinizi anlatmaya ne dersiniz?" dedi Ronan. İkisinin de silahları hâlâ ellerindeydi ve birbirleri için mi yoksa bizim için gelen tehdit için mi olduklarını merak ettim.

"Buraya dönmek aptalca mıydı?" Ben sordum. "Ördek gibi oturmuyor muyuz? Kaçmaya devam etmeliydik."

"Eğer şimdi kaçarsan," dedi Eden. "Her zaman kaçıyor olacaksın-ah!" diye bağırды, tezgahın üzerinde Jameson şişesini bulmuştu. "İşte orada." Üstünü kırdı ve dolaptan üç çay fincanı çıkardı.

Çay fincanlarından ikisine makul miktarda, üçüncüsüne ise biraz daha fazla viski kondu. Ronan'a ve bana daha küçük dozları uzattı. Ronan fincanı görmezden geldi ve Eden fincanı masaya koyana kadar ona baktı. Ben de benimkini yudum yudum içtim.

"Aferin kızıma," dedi Eden göz kırparak ve sonra onunkini de geri fırlattı. İkimize de birer tane doldurdu.

"Tanrım," diye mırıldandı Ronan. "Artık işimize bakabilir miyiz?"

"Elbette." Çay fincanını kaldırdı ve ikinci kadehini içti. Benimkini masanın üzerine bıraktım. "Şimdi. Bunun için oturmak isteyebilirsin."

Dizlerimin bağı çözülerek oturdum. Ronan tabii ki oturmadı, bu yüzden Eden karşımdaki sandalyeye oturdu. Ronan ön ve arka pencerelerden dışarı bakabilmek için şömineye sırtını dönmüş bir şekilde duruyordu.

"Neden beni ölü ya da diri istiyorlar?" diye sordum.

Eden bacak bacak üstüne atarak arkasına yaslandı. Kürkünü bir battaniye gibi etrafına çekti. "Kısmen Caroline yüzünden. Evcil hayvanı ve canavarı birlikte dışarıda mı? Bu Morellis'in karşı koyamayacağı kadar cazip."

"O zaman neden beni ölü ya da diri istemiyorlar?" Ronan sordu.

"Çünkü onun bir şeyler bildiğini düşünüyorlar."

"Ben mi?"

"Evet. Sen."

"Benim ne bildiğimi sanıyorlar? Çünkü ben hiçbir şey bilmiyorum. Yemin ederim-"

"Bak tatlım, sana inanıyorum. Ama sen senatörle evliydin ve senatör de Morellis için çalışıyordu."

"Hayır," dedim, "Caroline için çalışıyordu."

"İkisi için de mi çalışıyordu?" Ronan sordu ve Eden parmağını burnunun üzerine koydu.

"Ding-ding, şu çocuğa bir ödül verin."

"Bu canlı kısmını açıklıyor ama ölü kısmını açıklamıyor," dedi Ronan ve bu şekilde konuşulmaktan gerçekten sıkılmaya başlamıştım.

Eden omuz silkti. "Onun bildiğini düşündükleri şeyi başka kimsenin bilmesini istemiyorlar."

"Yemin ederim," dedim. "Hiçbir şey bilmiyorum."

"Şanslısın ki, içinde bulunduğun bu küçük sıkışıklıktan seni nasıl kurtaracağımı biliyorum. içeri."

"Küçük reçel." Bunu söylemenin bir yolu da buydu. "Tamam. Nasıl çıkacağım?"

"Geri dönmen gerek," dedi. "New York'a mı?"

"Hayır." Ronan başını iki yana salladı. "İmkânı yok-"

"Evet. New York'a. Onunla birlikte." Eden Ronan'ı işaret ederek söyledi. Hepimiz birbirimize göz kırptık.

"Neden ben?" diye sordu. "Ben hiç kimseyim."

"Evet." Eden dolgun dudaklarını büzdü. "Aslında. Sen birisin. Sen önemli b i r i s i n . Ve sanırım bu konuşmanın geri kalanında, elinde o silah olmasaydı kendimi çok daha iyi hissederdim."

"Çok kötü," dedi gözlerini ona dikerek.

Uzandı, ay fınanındaki viskiyi aldı ve kana kana içti. "Annen seni doğurduktan hemen sonra öldü-"

"Ne oluyor lan?" diye tersledi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Lütfen, sadece dinle." Eden gerçekten gergin görünüyordu, bu da beni geriyordu. "Annenle baban hiç evlenmedi. Anladığım kadarıyla birbirlerini çok az tanıyorlarmış. Nerede tanıştıklarını biliyor musun?"

"Babam onun hakkında hiç konuşmadı."

"Annen Doğu Londra'da, babanın yiyecek paketleyicisi olarak çalıştığı yere yakın bir barda çalışıyordu. Annen Londra'ya yeni gelmişti ve bir arkadaşı aracılığıyla işe girmişti. Amerika'da birlikte yatılı okula gittiği bir kız."

"Yatılı okul mu?" Ronan kelimeleri anlamamış gibi sordu. Ama ben onun asıl derdinin yatılı okulun para demek olduğunu biliyordum. Ve o fakir büyümüşü.

"Bir şeyleri bilmek Morelli ailesinde hayatta kalmamı sağladı, gerçi bu şu anda test ediliyor. Ama asıl mesele bu da değil. Henüz değil. Bence babanızın da bunların hiçbirini bilmeme ihtimali yüksek."

"Ve bu yüzden mi onun hakkında konuşmadı?" Ronan sordu.

"Altı ay boyunca Londra'daydı ve sonra hamile kaldı. Baban doğru olanı yapmaya çalıştı ama kız onunla evlenmedi. Görünüşe göre, bir noktada Amerika'ya geri döneceğini ve bir bebeğin sorun olmayacağını düşünüyordu, ancak kendini içki sorunu olan huysuz bir İrlandalıya yüklemek istemedi."

Ronan silahı Eden'in yüzüne doğrulttu. "Sana bir kez daha soracağım; tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Ben Morelli olarak doğmadım. Bryant'ın en büyük kardeşi Maxim ile evlendim. Onunla tanıştığımda benim üç katım yaşındaydı, Tanrı'dan daha zengindi ve bir ayağı çukurdaydı. Kendini, kardeşinin dizlerine kadar battığı Constantine-Morelli dramasının dışında tuttu. Her şeyin biraz sıradan olduğunu düşünüyordu."

"Gerçek bir cevhere benziyor. Bunun benimle ne alakası var?" "Oraya varıyorum," dedi ellerini kaldırarak. Ronan ilerlemişti

odanın öbür ucunda. Bir katile benziyordu ve Eden ilk kez korkacak kadar sağduyulu davranmıştı. "En küçük kız kardeşi kara koyun bir ailenin ak koyunu gibiydi, anlıyor musun? Paranın üstündeydi ve suçla ilgilenmiyordu. Seyahat etmek, dünyayı görmek ve kendi yolunu bulmak istiyordu. O

Eğer ayrılırsa evlatlıktan reddedileceği söylendi ve evlatlıktan reddedilmek Morelli ailesinin pek hoşlanmadığı bir şey. Dışarı çıktığınızda, onlar için ölüsünüzdür. Ama yapabildiği anda, yine de gitti. İlk durak: Londra."

Bir an için tüm bedenim Ronan'inkine bağlanmış gibiydi. Yatakta birlikte olduğumuz zamanlardaki gibi. Nasıl hissettiğini, ne düşündüğünü biliyordum çünkü ben de aynı şeyleri hissediyor ve düşünüyordum. Ani şok patlaması tüm bedenimi uyuşturdu.

"Ne diyorsun sen?" Ronan sordu. "Adı

Gwen'di. Gwen Morelli."

"Yalan söylüyorsun!" Ronan bağırdı ve ben de ayağa kalkarak Ronan ile Eden arasında bir yer buldum.

"Ronan," diye fısıldadım, gözüm silahtaydı. Beni vurmayacağına biraz olsun ikna olmuştum. "Lütfen-"

"Annem bir Morelli değildi," dedi. "Ben lanet bir Morelli değilim."

Eden kürk mantosunun cebinden küçük bir kare şeklinde katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı. Kâğıdı açtı ve düz bir şekilde yaydı. Ronan öne doğru uzanıp kâğıdı kaptı. "Bu da ne böyle?"

"Bak," dedi Eden elinden geldiğince sakın bir şekilde. "Her şey orada."

Omzunun üzerinden görebiliyordum. Bu onun doğum belgesiydi. Babasının: Sean Byrne. Anne: Sean Byrne: Gwen Morelli.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"Bu sahte," dedi Ronan, reddederek.

"Neden sahte olsun ki?" Eden sordu.

"Bunları neden yaptığını bilmiyorum."

"Dosyan," diye fısıldadım ve şöminenin üzerindeki mavi klasörü işaret ettim. "İçinde doğum belgenizin olduğunu söylemişsiniz."

Eden'in ona verdiği kâğıdı bıraktı ve dosyayı aldı. Eden ayağa kalktı, çay fincanlarını topladı ve sanki küçük bir partiye ev sahipliği yapıyormuş gibi onları doldurmaya gitti. Ama bu aynı zamanda haklı olduğundan ne kadar emin olduğunu da gösteriyordu.

"Kutsal . . ." Ronan sonunda dönüp bana baktı, gözleri kocaman ve çok acı doluydu. "Bu doğru. Ben bir Morelli'yim."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

RONAN

Tuhaf bir şekilde, yıllardır beni rahatsız eden bir soruya cevap verdi. Neden ben? Caroline Constantine neden benim gibi çocuklarla dolu olan oluklardan beni seçmişti? Neden beni yanına almıştı? Benim özel yanımdı neydi?

Belki de kör sadakatim yüzündendir diye düşünmüştüm. Ne isterse yapmaya istekli olmam. İhtiyacım vardı. Bu şeylerin bir değeri vardı.

Ama cevap buydu.

Çünkü ben onun düşmanının çocuğuydum. Beni o yetiştirdi. Eğitmişti. Beni düşmanına karşı kullandı. Aileme karşı.

Çok şeytaniydi. Dahiceydi. İçimden dökülen kahkahalar -kırık bir çaydanlıktan akan su gibi- delilikle renkleniyordu.

Bedenime girip çıkan nefes çatırdıyor ve yanıyordu. Eden bana viski dolu bir çay fincanı uzattı ve bu sefer ben içtim. Poppy koluma dokunmaya çalıştı ve ben omuz silktim.

"Morelli ailesi bunu ne zamandır biliyor?" Ben sordum.

"Uzun sürmez," dedi Eden ve sonra paltosunu vücuduna göre düzeltti. "Ben ... ah ... Az önce onlara söyledim."

"Neden?" Ben sordum.

"Nereden biliyorsun?" Poppy de aynı anda sordu ama bunun artık konuyla pek ilgisi yoktu. Bunu geçmişte bırakmıştık. Ama Poppy ne olduğunun tam olarak farkında değildi. Birkaç saniyelik daha masumiyeti vardı.

"Bryant, Morelli'nin sırlarını paylaşmamdan biraz sıkılmıştı ve beni evlatlıktan reddetmekle tehdit ediyordu."

"Kürklerini kaybetmek istemediğin için mi beni bu işe bulaştırıyorsun?" diye sordum.

"İşler bundan biraz daha çirkinleşiyor. Morelliler Morellileri öldürmez. Ve eğer artık bir Morelli olmasaydım . . ." Omuz silkti, kürkü omzundan kaydı.

"Seni öldürecek miydi?" Poppy şok olmuş bir halde sordu.

"O gerçekten masum, değil mi?" Eden bana sordu ve ben bunu da görmezden geldim. Aslında Poppy ile ilgili her şeyi görmezden gelmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Etrafına bir kutu inşa edip onu bir kenara koymak için. "Ama." Eden viski fincanını sandalyesine geri götürdü ve tekrar oturdu. "Kaderlerimizin kesiştiği yer burası." Soğuk ve kül dolu şömineye baktı. "O şey çalışıyor mu? Burası buz gibi."

"Kaderlerimiz nasıl iç içe geçiyor?" Poppy açıkça sordu.

"Aman Tanrım, birkaç adım geridesin." Eden içini çekti. "Yani, masumiyet aptallıkla birlikte mi gelir? Sanırım bana hiç bulaşmadığı için memnunum."

Arkamı döndüm ve yakmak için ateş yakmaya başladım. *Külü temizle. Çırayı yerleştir. Bir kibrit çak.*

Ezbere atılan adımlar hepimizin boynuna dolanan ilmikten uzaklaşmamızı sağlıyordu.

"Siktir git," diye çıkıştı prensesim Eden'a. "Ronan. Nereye varmaya çalışıyor bu?"

"Diyor ki," diye eğildim ve alev alsınlar diye korların üzerine nefes verdim. "Hayatını kurtarmanın ve Ölü ya da Diri emrini kafandan atmanın yolunun bir Morelli olman gerektiğini söylüyor. Ve bunu seninle evlenerek yapabilirim."

Omzumun üzerinden bakarak onun sandalyeye doğru sendelemesini izledim.

"Hayır," dedi, ki bunu söyleyeceğini biliyordum.

Bir daha evlenmeyeceğim. Ne sebeple olursa olsun.

Bunu bana söylemişti ve ben de ona inanmıştım. Evlilik cehennemdi ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Evleneceğiz," dedim. "Ve bunu iptal ettireceğiz. Aslında evli olmayacağız." Ayağa kalktım ve o başını sallıyordu. "Eden'ı istediği kanıtlarla birlikte geri göndereceğiz ve yollarımızı ayıracağız."

"Ah." Eden yüzünü buruşturdu. "Seni orada durdurmak zorundayım. Benimle geri gelmen gerekecek."

"Neden?"

İç çekti. "Yoksa beni evlatlıktan reddederler. Ve beni öldürürler."

"Umurumda değil," dedim.

"O zaman evliliğinizin kanıtı hiçbir yere gitmeyecek, değil mi?

Bu mu?"

Eden Morelli soğukkanlı bir katildi. Bunu gözlerinde görebiliyordum, tıpkı benimkinde görebiliyordu. "Seninle geri geleceğim," dedim ona. "Poppy serbest kalacak."

"Evet," diye tekrar yüzünü buruşturdu Eden. "Bu da işe yaramayacak. l ya da diri meselesi var. Onunla evlenirsen onu öldürmezler ama yine de hayatta kalmasını isterler ve bu da irkinleşebilir. Ve," dedi birden gülümseyerek. "Kimin nereye gideceği konusunda otuz tur daha atabiliriz, ama Poppy'nin bana borçlu olduğu küçük bir iyilik meselesi var."

Sandalyeye otururken dönüp ona baktım. "İyilik mi?" "şaka yapıyor olmalısın," dedi Eden'a.

"Ne iyiliği?"

"Kız kardeşim senin hakkında edindiğim bilgiler için ona ödeme yapmadı," dedi. Ben.

"Ve," dedi Eden omuz silkerek. "Benimle yatmayı reddetti. Bu yüzden hala bana borçlu."

"Bu saçmalık," dedim.

"Ya şimdi seninle yatarsam?" Poppy sordu ve hem Eden hem de ben dönüp ona baktık.

"Ne kadar ilginç, değil mi?" Eden bacak bacak üstüne attı. "İlgimi çekti, ama her ne kadar sa kesimini görmezden gelmek istesem de, bunun bana pek bir yararı olmayacak. Evlenmeniz ve ikinizin de benimle birlikte geri dönmeniz gerekiyor. Bu durumdan kurtulmamızın tek yolu bu." Cebinden telefonunu çıkardı. "Ama saat işliyor. Hay sikeyim. Servis yok mu? Gerçekten mi?"

"Ronan?" Poppy söyledi. "Ne yapacağız?"

"Bunu açıkça belirttim," dedi Eden ve Poppy'yi dirseğinden tutup dışarıya, Eden'dan uzağa çektim.

Rüzgâr amansız bir uğultuydu.

Bana baktı ve ben de arkamı dönmeden önce olabildiğince uzun süre baktım.

"İyi misin?" diye sordu, endişesi yüzünden okunuyordu. Bu endişenin içinde dinlenmek, onu toparlamak ve içini yapmasına izin vermek çok kolay olurdu. Bir süre daha hâlâ kulübenin hayalindeymişiz gibi davranmak. Ama gerçek soğuk, sert ve acımasızdı ve buradaydı.

"Tamam."

Kaba cevabıma güldü ama ben karşılık olarak gülümsemedim.

Uzandım ve adamların boynunda bıraktığı çiziklere dokundum. Karnında da korkunç bir çürük vardı. Ölebilirdi. Tekrar.

Başka bir acı gerçek mi? Ona bok gibi bakmıştım, onu istemekten dikkatim dağılmıştı. Bana hissettirdikleriyle. Ona sahip olabilirdim ya da onu güvende tutabilirdim ve ikisine de sahip olmak için çok uğraştım.

Bu doğru delikanlı, babamın sesi tekrar kafamın içindeydi. İşte böyle.

"Evleniyoruz," dedim.

Rahatlığını da yanına alarak bir adım geri çekildi.

"Başka bir yolu olmalı, değil mi?" diye sordu. "Atlayabileceğimiz bir pencere?" Gülümsemeye çalışması beni ikiye böldü. Yeter. Bu lanet karmaşa yeter. Bir şeyler hissettiğim yeter.

"Penceremiz kalmadı."

Tozu ilk ben gördüm. Şehirden gelen bir arabanın arkasından. Ve kanım dondu. Buz tepeden tırnağa içime doldu ve ben onu kollarımı açarak karşıladım. Beni istila etmesine ve doğru yola sokmasına izin verdim.

"Şu arabayı görüyor musun?" Onu döndürdüm, yüzünü tuttum ve kendisine doğru hızla gelen tehdide bakmasını sağladım. "Sence o arabada kim var?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum."

"Doğru. Yani burada oturup en iyisini umabilirsin ve gözlerinin arasından bir kurşun yiyebilirsin ya da Dubrassi Kardeşler tarafından kapılırsın ve seni Morellilerin ayaklarının dibine 'canlı' olarak bırakmadan önce Pazar gününden itibaren altı şekilde sana tecavüz etmekten zevk alırlar. Ya da belki de haklısındır ve hiçbir şey değildir." Kayıtsızmışım gibi davrandım. "Ama bütün gün bu duyguyla yaşayacaksın. Her gün. Bu yüzden akıllıca olanı yapabilir ve her şeyin icabına bakabilirsin. Ya da tüm hayatın boyunca yaptığın şeyi yapar ve kafanı kuma sokarsın. Çünkü sen ve doğmamış çocuğun için çok iyi oldu-"

Beni tokatladı. Sertçe. Ki bu iyiydi. Haklısın. Çizgiyi aşmıştım ama uyanması gerekiyordu.

Arabanın bagajından silah ve para dolu çantamı aldım.

"Hadi," dedim ve kolundan tutarak onu kulübeye geri çektim. Kapıları kilitledim. "Yere yat." Havladım ve ayağa kalktım.

Sırtımı duvara dayamış, perdelerin kenarından yoldan gelen arabaya bakıyordum. Yaklaştı. Ve daha da yaklaştı. Yoldan eve doğru döndü. Üç silahım ve her birini iki kez dolduracak kadar mermim vardı.

"Sende ne var?" Eden'a sordum.

"Altı mermi," dedi.

Yeterli değil. Dubrassiler olsaydı yetmezdi. Burayı ateş gücüyle yerle bir edebilirler. *Ama Poppy'yi canlı istiyorlar.*

"Adamının bizi arayan başka biri varsa onun icabına bakacağını sanıyordum."

Eden gerçekten korkmuş görünüyordu. Tek yapabildiği omuz silkmekti.

Eğer arkadan sıvışırsam, arkalarına geçecek kadar geniş bir daire çizersem. Evet. Yapabileceğim şey buydu. Mutfığa koştum ve o eski pencerelerden birini kırdım. Camlar lavaboya ve taşların üzerine düştü.

Üzgünüm, Sinead.

"Bu Peder Patrick," diye bağırdı Poppy, duvar boyunca yerimi almıştım. Penceredeki sivri delikten tırmanmak üzereyken donakaldım. "Sadece Peder Patrick."

Stres onu mahvediyordu. Bunu görebiliyordum. Gözlerindeki yaşlar, dudaklarının titremesi ve ben o kadar çok hata yapmıştım ki. Çok fazla. Ama onu güvende tutmanın tek bir yolu vardı.

"İşte böyle olacak," dedim ona. "Eğer bizimle gelmezsen. Asla güvende hissetmeyeceksin."

Benden Eden'a baktı. "Kız kardeşimi rahat bırakacaklar mı?"

"Evet."

"Peki seni öldürmeyecekler mi?" "Hayır."

"Onu öldürecekler mi?" diye sordu beni göstererek. *Onu.* Ve bana bakmıyordu. *İyi,* diye düşündüm. Kendi duvarlarını inşa ediyordu. *Onlara ihtiyacın olacak prenses. Gideceğimiz yerde, bulabileceğin her duvara ihtiyacın olacak.*

"Hayır. Hepimiz geri döneceğiz ve herkes güvende olacak." Eden umduğu kadar yalan söylemiyordu ve Poppy de bunu anlamıştı. Gittiğimiz yerde hiçbir şeyin garantisi yoktu.

Buna güldü ve bana baktığında gözleri donuktu.

İstifa etti. "Tekrar evleneceğim. Hem de bir Morelli ile. Pek güvenli görünmüyor." "Seni güvende tutacağım," diye söz verdim ona.

"Bunu istemiyorum," dedi bana. "Bunların hiçbirini istemiyorum." "Ben de istemiyorum."

"Mükemmel! Tam bir Morelli düğünü," dedi Eden, gözleri parlayarak ayağa kalkarken. "Nerede bir rahip bulabileceğimizi bildiğinizi sanmıyorum?"

Üçümüz tepeden kiliseye doğru yürüdük. Ben bir çanta dolusu para taşıyordum ve vücudumda üç silah vardı; kayaların üzerinde hiçbir anlam ifade etmeyen küçük topuklu uzun botlar giyen Eden'da ise bir tane daha vardı. Poppy, önde, siyah eşofman altı ve belinden bağlanmış, neredeyse hiç düğmesi olmayan flanel bir gömlek giymişti. Eden'ın saçlarını "daha az yuva gibi" gösterme çabalarına direnmişti. Kediler, sanki onu tanıyorlarmış ya da beni hatırlıyorlarmış gibi, taşların üzerinde zıplamak için dışarı çıktılar.

Sinead'ın mutfağındaki tüm bıçakları alıp vücudumuza saklamıştık. Tamamen silahlanmış olan Poppy sanki mezara gidiyormuş gibi tepeye doğru yürüyordu. Ben de onu memnuniyet gibi bir şeyle takip ediyordum. Artık bir seçim yapmak zorunda değildim. O benimdi. Yasalar altında. Tanrı'nın gözleri altında. Yarın uyanıp onun güvende olmasını ummak zorunda kalmayacaktım.

Ya da ne yaptığını merak ediyorum.

Ya da ona harika olduğunu söyleyen ve onu reddettiğim tüm şekillerde beceren o adamı bulsaydı.

Onu becerebileceğimin farkına vardığımda bunu bir kenara ittim.

Ona sahip olabilirdim ya da onu güvende tutabilirdim. İkisi birden olmaz. Asla ikisi birden olmaz. Bu yüzden öfkemi geliştirdim. Tüm planlarımı gözden geçirdim. Ve ondan önceki hayatımın tanıdık soğuğu etrafıma yerleşti, kalbim, beynim ve bedenim onun için yanarken bile - artık benim olduğunu bilmenin memnuniyetiyle.

Sahip olmak ve tutmak.

* * *

POPPY

KİLİSE KAPISI ağırdı ve tüm ağırlığımı kapıyı açmaya verdim. Omzuma bir dikiş atıldığını hissettim ve acısı neredeyse hiç hissedilmedi. Hiçbir şey fark etmedi. Batakılıkta ilerliyordum, beynim bu felaketi hafifletmeye çalışmakla meşguldü.

Senatörün zalimliğini nasıl hafiflettiğimi acı ve histerik bir kahkahayla hatırladım. Kemiklerimi avucunun içinde öğütemesin diye elimle yaptığım o küçük şey. Ne kadar küçük bir şey. Ne kadar aptal bir şeydim.

Hayatta kalmak daha önce benden her şeyimi almıştı. Gurur ve benlik duygusu. Bebekler ve acı dolu bir gelecekte kurtulmuştum. Sadece daha kötü bir şeyin içine itilmek için.

Ronan'la evlenmek beni toz haline getirecekti. Kendimi korumanın bir yolu yoktu. Güvende olmaları için bedenimi ya da kalbimi tutmanın bir yolu yoktu. Onu bir daha hiç görmemenin bir lütuf olacağını çok geç fark ettim. Bu adamla evliyken sahip olamayacağım şeyleri istemek hiç de hoş olmayacaktı.

Buna bir anlam veremiyordum ve bunu onunla konuşmak da mümkün değildi. Kafasının derinliklerinde bir yere gitmişti. Bunu görebiliyordum. Paylaştığımız onca şeyden sonra bile takip edemediğim bir yere. Soğuktu, acımasızdı ve bir yabancıydı.

Hatta bir Morelli.

Yakında kocam olacaktı.

Onun yolundan gitmeye, umursamamanın ürpertisinin içimi doldurmasına izin vermeye çalıştım. Ona bir yabancıymış gibi bakmaya çalıştım ve yüzü acımasız korkunç çizgilerle belirlenmişken, neredeyse kendimi bunun doğru olduğuna inandırabilirdim.

"Poppy?" Peder Patrick yüzünde bir gülümseme ve endişeyle vestiyerden çıktı. "Her şey yolunda mı?"

"Aslında," dedim en iyi sahte gülümsememle, senatörle geçirdiğim onca yıl boyunca öğrendiğim amansız sakinliğimle. "Bir iyilik istemek için geldik."

"Elbette." Gözleri önce Eden'a, sonra da Ronan'a kaydı. Çabucak bana döndü, gözleri kocaman olmuştu. Gülümsemesi kaybolmuştu. Aptal bir adam değildi. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu. "Neye ihtiyacın var, Poppy?"

Garip bir şekilde gözlerim yaşardı ve onları geri kırpma zorunda kaldım. Panik, belki. Korku, kesinlikle. Ve düşündüğüm hayatın kederi. Beth Soeterick, kız kardeşi, okulu ve geleceği... Hepsi gitmişti. Ve içine girmek üzere olduğum hayat bana hayatta kalamayacağım bir şeymiş gibi geliyordu.

Evli. Ronan'la. En derin arzusun çarpıtılmış bir versiyonu.

"Bizimle evlenmenizi istiyoruz, Peder Patrick."

"Ah!" diye haykırdı, biraz coşku toplayarak, ama Ronan'a ve onun kasvetli yüzüne bir bakışıyla coşkusu kayboldu. "Emin misin?"

"Öyleyiz," dedim, dikkatini tekrar bana çekerek. "Ve bir zaman sorunumuz var."

"Tamam," dedi. "Peki, üç hafta önce kayıt yaptırmanız gerekiyor-"

"Bunu şimdi yapmamız gerekiyor," diye araya girdi Ronan.

"İrlanda'da yasal olması için evlilik bildirim formuna ihtiyacınız var-"

"O formu sonra düşünürüz," dedi Eden.

"Ama-"

"Sen bir rahipsin," dedi Ronan. "Yaşımız tutuyor."

"Korkarım ki pişman olacağın bir şey yapıyorsun. Bu hareketin için af dileyeceksin, evlat-"

"Ben senin lanet olası oğlun değilim!" diye bağırdı ve sonra başından beri yapacağından korktuğum şeyi yaptı. Rahibe silah çekti. "Ve senin gibilerle affetmek hakkında konuşmayacağım."

Aralarına girdim ve tüm gücümle gülümsedim. "Sizi bu işe bulaştırdığım için özür dilerim Peder Patrick. Ama evlenmemiz gerekiyor. Şimdi."

Uzun bir süre sonra Peder Patrick başını salladı. Eden alkışladı. "Muhteşem. Fotoğraf çekeceğim!"

"Beni takip edin," dedi Peder Patrick ve bizi mabede götürdü. Daha sonra üç kırmızı merdiveni tırmanarak balina kemiğinden sunağın önünde durduk. Paniğimiz ve silahlarımız alanın huzurunu ve sessizliğini kirletiyordu. Kutsal bir yere çok kutsal olmayan bir şey getirmiştik.

"Bunu kullan," dedi Ronan ve çantasından o ilk sabah kulübede uyandığımda giydiğim siyah gömleği çıkardı. Hâlâ kirliydi. Hâlâ kanımla lekelenmişti. Üzerinden kocaman bir parça kopardı ve rahibe uzattı. "El düğünü için."

"Bu eski bir pagan töreni," dedi Peder Patrick, ama kan lekeli bezi tutuyordu. "Yüzlerce yıldır kilisede yapılmıyor."

"Biliyor musun, bilmiyor musun?"

Ronan sordu. "Yeterince, sanırım."

"Ben de bunu istiyorum," dedi Ronan.

"İstedğin bu mu?" Peder Patrick bana sordu.

"Ronan'la evlenmek istiyorum," dedim, el düğününün ne olduğunu bilmiyordum ama Ronan bunu yapmaya çok kararlı görünüyordu ve bugün birinin istediği bir şeyi alması gerektiğini düşündüm.

"Ben yaparım," dedi Peder Patrick ve Eden rahat bir nefes aldı. "Ama bir şartla."

Ronan, "Koşul talep etmek için kötü bir yerdesiniz," dedi. "Şart nedir?"

Ronan'ın beni affetmesi için ısrar etmesinden korkarak sordum.

Onu. Ronan bunu asla yapmazdı.

"Günah çıkarma," dedi Peder Patrick.

"Ah kardeşim," diye mırıldandı

Eden.

"Elbette," dedim çabucak. "Sanırım yalan söyledim ve-"

"Senin değil, genç kız," dedi Peder Patrick Ronan'ı işaret ederek. "Onun."

Ronan iki adım atarak rahibi kürsüye doğru sıkıştırdı. "Günah işlediğim için beni kutsa Peder," dedi, her kelimesi ısırılmış ve keskin. "Günah çıkarmaya en son Tommy'nin kendini astığı gece gittim. Hayatım boyunca otuz iki adam öldürdüm."

Sendeleyerek geri çekildim ve kendimi bir vaftiz kasesine yasladım. Yani, onun bir katil olduğunu biliyordum ama bunu yüksek sesle duymak bunu gerçek kılıyordu.

"İlki on altı yaşımıdayken. Sadece bir saat önce iki tane. Sanırım gün bitmeden birkaç tane daha öldüreceğim. Onlardan biri de Poppy'nin lanet kocasıydı. Ve hepsini tekrar yaptım. Yalan söyledim. Çaldım. Gerçi bunu yapmak zorunda kalmayalı yıllar oldu. Tanrı'nın adını her gün boş yere andım. Kötü düşüncelerim vardı. Onu becermekle ilgili kötü düşünceler." Beni işaret etti. "Ve sadece bir saat önce, ikisini izlemek gibi kötü bir düşünceye kapıldım." Eden ve beni işaret etti. "Birbirlerini becerirken. Ve son birkaç gündür, seni öldürmekle ilgili gerçekten kötü düşüncelerim var. Ve bunların hiçbirisi için üzgün değilim."

Ronan'ın omzunun üzerinden Peder Patrick gözlerime baktı. Titriyordu, çok korkmuştu. "Emin misin, genç kız?" diye sordu bana. "Bu adamda hiç kefarete görmüyorum. Hiç tatlılık yok."

Ben de bilmiyordum. Ama seçim yapmak benim sahip olmadığım bir lükstü. "Eminim."

"Tanrı ruhlarınıza merhamet etsin," dedi Peder Patrick. Hepimize.

"Sadece evlen bizimle," diye hırladı Ronan.

Peder Patrick'in vestiyerde imzaladığımız bir formu vardı. Eden şahit olarak imzaladı.

"Bu yasal değil," dedi tekrar. "Ofisin damgası olmadan-" "D a m g a y ı ben düşünürüm," dedi Eden, kıyamet günü düğünü gibi planlayıcısı. Histerik bir şekilde güldüm ve elimi ağzıma kapattım.

Pencerelerden içeri süzülen güneş ışığının ve onları çoktan gitmiş olan çocuklardan koruyan zincir bağlantı çitinin altında durduk.

Ronan hariç.

Bir zamanlar terör estirdiği ve bir arkadaşını kaybettiği yerde benimle evlenmeye tepki gösterdiyse de bunu belli etmedi.

Bana bir daha hiçbir şey göstermeyecek, diye düşündüm ve öyle bir keder hissettim ki neredeyse ağlayacaktım.

"Onun sağ elini kendi eline al," dedi Peder Patrick ve Ronan buz gibi parmaklarımı sıcak avucunun içine çekti. Rahip daha sonra siyah gömleği ellerimizin etrafına sardı. "Benden sonra tekrar et." Sonra uzun uzun İrlandaca bir şeyler söyledi.

Ronan tekrarladı.

"Yapamam. Yapamam..." Sıra bana geldiğinde kekeledim.

"Her şey yolunda, genç kız. Benden sonra tekrar et: 'Sen benim kanımdansın.'"

"Sen benim kanımdansın," diye mırıldandım kenetlenmiş ellerimize, Ronan'a bakamıyordum.

"Sen benim kemiğimin kemiğisin."

"Sen benim kemiğimin kemiğisin," diye tekrarladım. Bu yeminler vahşiceydi ve yaptığımız bu kutsal olmayan birliktelik için çok uygundu.

"Hiç yüzüğünüz var mı?" Peder Patrick sordu, Ronan ve ben başımızı salladık.

"Oh, bekle!" Eden üç basamak çıkıp balina kemiğinden sunağın yanında bizimle birlikte durarak ağladı. Parmağından bir yüzük çıkarıp Ronan'ın eline verdi. Altın bir yıldız patlamasıyla çevrili, başparmağımın tırnağı büyüklüğünde koyu mavi bir taşı. Gösterişliydi ve hiç de benim tarzım değildi. "Bir Morelli yadigârı," dedi. "Sağlıkla tak." Telefonuyla bir fotoğraf daha çekti ve geri çekildi.

"Benden sonra tekrar et," dedi Peder Patrick. "Bu yüzükle evleniyorum."

"Bu yüzükle evleniyorum," dedi Ronan ve yüzüğü sol elime taktı. Biraz fazla büyük ve çok ağırdı.

"Ronan için bir yüzük var mı?" Peder Patrick sordu.

"Lanet olası bir yüzüğe ihtiyacım yok," diye mırıldandı Ronan. "Boş ver."

O benim değildi. Bunu biliyordum. Bu tören korkunç bir sahtekârlıktı, ama beni onun olarak işaretleyen bu canavarlığı taktım. Morelli olarak. O değişmeden kaldı. Yüksüz. Hâlâ kendi kişiliği.

Peder Patrick, "Bedenimle tapıyorum," dedi.

Ronan, "Bedenimle sana tapıyorum," diye tekrarlayınca gözlerim onunkilere kaydı, bu şehvetli sözler karşısında irkildim.

Peder Patrick, "Sen de kelimeleri söyle, Poppy," diye ısrar etti.

"Bedenimle tapıyorum," dedim Ronan'a doğru, yanaklarımın ısındığını hissederek. Bedenim tüm adrenalini alıp başka bir şeye dönüştürüyordu.

Başka şeyler söyledik. Ciddi olmadığımız sözler. Elimizden geldiğince çabuk bozacağımız yeminler.

Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim ama bu düşün ilkinden daha kötü hissettirdi.

"İyi ya da kötü," diye tekrarladı Ronan.

"İyi ya da kötü," diye tekrarladım, kelimeler daha kötüsünün ne kadar kötü olabileceğini dehşet verici bir şekilde ortaya koyuyordu.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum," dedi Peder Patrick. "Öpüşebilirsiniz-"

Ronan, Peder Patrick'in sözünü bitirmesini bile beklemedi. Beni şiddetle öptü. Niyetle. Beni kanıma ve kemiğime kadar işaretledi. Onun. Her zaman onun. Sonsuza dek onun.

Geri adım attığımda yalpaladım, dengem bozuldu, sadece ellerimiz birbirine bağlıydı. O da bağları çözdü, yırtık bezi cebine soktu. Kendimi güvende hissetmiyordum.

Dehşete düştüm.

"Bir saniye alabilir miyiz?" Kocama sordum. Sesim kısık ve bozuktu. "Sadece ... bir saniyeye ihtiyacım var." Biraz nezaket. Biraz güvence. Hayatımı kurtaran, Rascal'ı çenesinin altından tırmalayan, ateş yakan ve beni kendine yakın tutan adamın kendini göstermesine ihtiyacım vardı. Sadece bir saniyeliğine.

Ronan Eden'a dönerek, "Bunun için zaman yok," dedi. "Bu Morelliler için yeterli bir kanıt mı?"

"Beni sinyal alabileceğim bir yere götür, ben de hepsini Bryant'a göndereyim. Ama o seni ne zaman New York'ta bekleyebileceğini bilmek isteyecektir." Eden bana baktı. "İkiniz de."

"Yarın sabah için bir uçuş rezervasyonu yaptırdım."

Ronan silah ve para dolu çantasını kaptığı gibi uzaklaştı. Peder Patrick'e ya da karısına bir saniye bile bakmadan.

Yüzüğü parmağımda çevirirken, o günle yüzleşmek için güç bulmak zorunda kaldığım tüm zamanları düşündüm. İlk düşün gecemin ertesi sabahı.

Zilla evimizi yaktığında. Babam öldüğünde.

Bunu daha önce de yapmıştım; kendimi toparlamış ve devam etmiştim. Bu, belki de her şey çok hızlı geliştiği için, daha zor görünüyordu.

"Poppy?" Peder Patrick elini omzuma koyarak fısıldadı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," dedim ve göz kamaştırıcı sahte gülümsememle kocamı takip ettim.

Sahip olmak ve
tutmak.

İyi ya da kötü.

Nasıl olduğundan emin değildim ama işlerin çok daha kötüye gideceğini biliyordum.

* * *

BROKEN HEARTS'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz! Umarız Ronan ve Poppy'nin duygusal aşk hikayesini sevmişsinizdir. [UNTAMED HEARTS](#)'ın son kitabını okuyun.

Evlilik her zaman şiddet anlamına gelmiştir. Ona güvenmiyorum ama bu karanlık akıntılarda beni ayakta tutan tek şey o. Güvende olmak için evlendim ama dünyanın en tehlikeli şeyine, Ronan Byrne'e sahip oldum.

Şimdi şeytanlarımızla yüzleşmek için Bishop's Landing'e dönüyoruz. Benimkilerle. Onunkilerle. Fethetmemiz gereken gerçek düşmanlarımız var ama kalbimdeki korku en yüksek sesle atıyor. Ona aşık olmaktan vazgeçemiyorum. Taş kalpli katilin beni sevmemesi dışında.

Artık kimin ailesine ait olduğumu bilmiyorum. Ya da bu iş bittiğinde Ronan'la kalıp kalmayacağımı. Ama bu seçimi yapacak kadar uzun yaşayamayabilirim.

[Şimdi tek tıkla UNTAMED HEARTS >](#)

Ve Constantine ailesinin en büyük oğlu ve iş imparatorluğunun başı Winston Constantine'in hikayesini hemen şimdi okuyabilirsiniz!

Para her şeyi satın alabilir. Ve herkesi. Constantine ailesinin reisi olarak, insanların irademe boyun eğmesine alışkınım. Zalim, katı, inatçı. Ben bunların hepsiyim. Bakışlarım altında solmayan, bunun yerine bana gülümseyen tek kadını keşfettiğimde, ilgimi çekti.

[STROKE OF MIDNIGHT'ı hemen okuyun >](#)

Savaşan Morelli ve Constantine ailelerinin bir okyanusu dolduracak kadar kini var ve yepyeni hikayeleri en sevdiğiniz tehlikeli aşk yazarları tarafından anlatılacak. Şu anda hangi kitapların mevcut olduğunu görün ve yeni çıkanlardan haberdar olmak için buradan kaydolun...

www.dangerouspress.com

AutHor Hakkında

Molly O'Keefe her zaman yazar olmak istediğini biliyordu (çiçekçi ya da şef olmak istediği zamanlar ve kovboy olmayı düşündüğü kısa bir süre hariç). Ve eline birkaç aşk romanı geçtiğinde, ne yazmak istediğini tam olarak biliyordu.

İlk Harlequin aşk romanını 25 yaşında yayınladı ve bir daha arkasına bakmadı. Her karakterin sonsuza dek mutluluğa giden yolunu keşfetmeyi seviyor.

Aslen Chicago'nun dışındaki küçük bir kasabadan olup üniversiteyi St. Louis'de okumuş ve burada okul gazetesinin editörüyle tanışıp ona aşık olmuştur. Birkaç yıl boyunca birbirlerini dünyanın dört bir yanında takip ettiler ve sonunda evlenip Toronto, Ontario'ya yerleştiler. Oğullarını 2006 yılında, kızlarını ise 2008 yılında ailelerine kattılar. Molly parkta olmadığı ya da oyuncak odasını temizlemediği zamanlarda yeni romanı üzerinde çalışıyor, egzersiz yapmaya çalışıyor, internette Tina Fey'i takip ediyor ve bir fincan kahveyi kesintisiz bitirebileceği günün hayalini kuruyor.

HABER BÜLTENİ

www.molly-okeefe.com

FACEBOOK

facebook.com/MollyOKeefeBooks

INSTAGRAM

[instagram.com/mokeefeauthor](https://www.instagram.com/mokeefeauthor)

MidnigHt Hanedanı Hakkında

Geceyarısı Hanedanı, düşmanların ve sevgililerin çoğu zaman bir ve aynı olduğu yepyeni bir dünya.

FACEBOOK GRUBUNA BURADAN KATILIN

www.dangerouspress.com/facebook

BİZİ INSTAGRAM'DA TAKİP EDİN

www.instagram.com/dangerouspress

HABER BÜLTENİNE KAYDOLUN

www.dangerouspress.com

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Tüm hakları saklıdır. Bir incelemede kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın bu çalışmanın herhangi bir bölümünün çoğaltılması veya kullanılması yasaktır.

Kırık Kalpler © 2021 by M. O'Keefe

Kobo Baskısı

Kapak tasarımı: Book Beautiful

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.